

WESTERN ROMAN
LASO

cijena 25d broj 519

OKRŠAJ NA RIJECI

W.F.Bragg

OKRŠAJ NA RIJECI

LASO 519

W.F.BRAGG: OKRŠAJ NA RIJECI

Naslov originala: GUNS OF THE ROARING FORK

Recenzija: Janko Paravić, književnik

Copyright: W.F. Bragg, posredstvom G.P.A. München

Prijevod: J. Ivčić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, dr Adolf Dragičević (predsjedavajući), Nenad Brixy, Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK: Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a „Vjesnik“ n.s.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: „Laso“, Redakcija „Romani i stripovi“, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost „Vjesnik“ n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) „Vjesnikova“ Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1300 d ili 1170 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 650 d ili 585 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR „Vjesnik“, Interna banka, s oznakom za „Laso“. Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 27,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za „Laso“).

Ekonomska propaganda: „Vjesnik“, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 13000 d c/b stranica 9000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973. od 26. XI 1973.

LASO 519 izlazi 23.9.1983.

I

Sjedili su oko vatre u zaklonu na grebenu iznad rijeke Roaring Fork zaštićenom šipražjem. S visokih planina puhao je oštar proljetni vjetar od kojega su im cvokotali zubi. Konji su se nakon naporna jahanja odmarali na maloj padini.

Nebo je postalo za nijansu svjetlije. Uskoro će zora. Dolje u nizini titraju svjetla maloga željezničkoga naselja Rag Towna gdje se pacifička željeznica približila rijeci Roaring Fork.

Vatra je veselo plamsala na vjetru i grupa se izmorenih jahača sa zadovoljstvom prepusti osjećaju ugođe što im ga pruža ovaj predah. Ipak nisu ponijeli sa sobom hranu pa ih svjetla gradića podsjetu na kavu i dobar zalogaj koji se uvijek može naći u kojoj od gostionica.

Željeznički detektiv nije zbog toga krio svoje nezadovoljstvo. Zdepasti čovjek nižega rasta, tvrdih sivih očiju, navikao na red i čistoću u svojoj Omahi, zlovoljno je zurio u vatru podbočivši rukama lice obraslo sivom čekinjastom bradom. A zapravo je on u neku ruku organizirao ovu potjeru želeći provesti zakon duž pacifičke željeznice. Oštar pro-

ljetni vjetar Wyominga u ranim jutarnjim satima lišava ljude ambicija, te se činilo da bi Joe Garity najradije bio u svome krevetu u Omahi.

Dvadesetak koraka desno od vatre na jednu stijenu postavljena je svjetiljka pokrivena crvenim platnom. Dakako, bijaše to Garityjeva zamisao.

Vjetar koji puše prema sjeveru donese nejasne zvukove galame pomiješane s glazbom, jamačno iz saluna u kojemu zabava traje do ranih jutarnjih sati.

— Uskoro će svanuti — promrmlja Joe Garity s uzdahom. — Zar te budale dolje ne namjeravaju poći na spavanje?

Farney Cowans sjedio je sučelice Joeu podvivši svoje dugačke noge poput starog indijanskog poglavice prilikom vijećanja oko vatre. Farney je šerif okruga Basin, čovjek koji je već zašao u godine. Imao je neobično malu glavu na dugačkom vratu. Na licu mu se ističe orlovski nos, sijedi brkovi, usne uvijek razvučene u dobroćudan smiješak a, jedino oči, izrazito plave i mudre, odudaraju od lika naivne dobričine.

Treći čovjek kraj vatre bijaše visok i vitak mladić i tek bi pažlji-

viji promatrač mogao uočiti bore što ga je oko njegovih usana ur-
ezalo iskustvo i tvrdoću čeličnosi-
vih očiju koje oprezno motre oko-
linu ispod gustih dugačkih trepa-
vica. Mladićev se pogled na trenu-
tak lijeno zaustavi na Garityju i
usne mu se razvuku u jedva vid-
ljiv podrugljiv smiješak. Klasično
odijelo, čarape i cipele nikako se
ne uklapaju u ovu divljinu, te je
debeljko mokar i promrzao. U jed-
noj su noći prevalili udaljenost
od osamdeset kilometara, usput
prošavši kroz rezervat plemena
Stone Horse iz kojeg su povelili sta-
rog iskusnog tragača Hog Lega
kojeg su odvojili od njegove najno-
vije žene. Da nije Farneyja koji
mu je pomogao da bude naimeno-
van indijanskim policajcem pa
mu zbog toga duguje zahvalnost,
Hog Leg ne bi ni za koju cijenu
napustio svoju mladu. Umjesto da
uživa u njenu zagrljaju, sada
drhturi u mraku na padini, dok
umotan u pokrivač čuva konje,
načuljenih očiju i budna pogleda.

Najbolji tragač među Indijan-
cima Stone Horse u stanju je ot-
kriti čovjeka ili konja ili viski na
cijeli kilometar, tako se barem o
njemu priča. Farney i Red bijahu
sretni što im se stari Indijanac
pristao pridružiti, no Joe Garity
se prema njemu odbojno pona-
šao, očito ne polazući mnogo na
njegove sposobnosti.

Iz grada se začuje prasak puške
i Joe ponovi pitanje:

— Zar te budale ne idu spavati
cijelu noć?

Farney lijeno izvadi lulu iz
usana. Neprekidno mu je visjela
na usnama premda je rijetko pov-
lačio dim. Zagleda se u Garityja,
ali ne reče ništa.

— Šteta je — nastavi Joe gunda-
jući i dalje — što nismo mogli
dobiti bolju pomoć. Momak je
očigledno suviše mlad i neiskus-
an — dobaci okrznuvši pogledom
Reda — a smrdljivi stari Indija-
nac djeluje kao da će svaki čas
izdahnuti.

— Žurilo ti se, Joe — podsjeti
ga Farney blago — pa nije bilo
vremena da organiziramo pravu
potjeru sastavljenu od građana.
Moj je pomoćnik odsutan —
slegne ramenima — čini mi se da
smo učinili najbolje što smo mo-
gli.

— Ali taj Red — progunda Joe
mrzovoljno i s omalovažavanjem
— djeluje kao da se tek odvikao
od majčina mlijeka. — Nije vidio
kako su metalnosive oči opasno
zasjale u mraku. — A ni taj nam
Indijanac neće biti ni od kakve
pomoći ako naletimo na bandu
Number One.

— Red nikada nije ni sisao maj-
čino mlijeko, Joe — mirno će Far-
ney, dok je mladić okrenuo glavu
kao da se razgovor njega ne tiče.
— A varaš se i u pogledu Indijan-
čevih sposobnosti. U stanju je bo-
riti se hrabro i odvažno, ali i pod-
brusiti pete ako zatreba.

— On je policajac, a policajac
ne smije bježati — izjavi Joe.

— Nemojmo više o tomu —
prekine ga Farney pomirljivo, ali
odlučno. — Čekajmo da vidimo
što će se dogoditi. Postavili smo
fenjer kako si tražio, a tvoga čov-
jeka još nema premda će uskoro
svanuti. Kako ćeš ga prepoznati
ako dode?

— Nikada ga nisam vidio —
prizna debeljko. — Javljao mi se
šifriranim izvještajima tragajući
za bandom. Sa sobom će imati
osobne dokumente i značku. Zove

se Burk Halliday. Njegovi dosadašnji izvještaji o bandi koja zaustavlja i pljačka vlakove u blizini Roaring Forka obiluju korisnim informacijama i pojedinostima što dokazuje da je valjano upućen u zbivanja. Prije nekoliko dana poslao je poruku zahtijevajući da se sastanemo ovdje. Sjeo sam u prvi vlak za zapad. Zato i nisam imao vremena da nabavim dobre čizme — prizna pravdajući se. — Stari je Fogan izvan sebe od bijesa zbog sve učestalijih prepada na prugu. Zakleo se da će nas sve otpustiti ako ne pohvatamo članove bande i ne osujetimo je u daljnjim pljačkanjima.

Istina — nastavi nakon kraće šutnje kao da glasno razmišlja — ne može se reći da je banda Number One nešto izuzetno i da se može mjeriti s Butchom Cassidyjem koji je svojim briljantno pripremljenim napadima — zadao mnogo muke policajcima Union Pacifika prije desetak godina. To je neka ušljiva družina lupeža i ubojica koja redovito zaustavlja vlak koji prevozi plaće radnika a pri tom ubije i kojeg od bespomoćnih pratilaca. Nitko ne zna tko su članovi bande, premda se pretpostavlja da su među njima Johnny Capps, Tom Carl i Idaho Maxon, poznati revolveraši koji lagodno žive bez očiglednog izvora prihoda.

Garity iznenada skrene razgovor na starog rančera Picketta koji neprekidno vodi rat sa željeznicom zbog zemlje.

— To je stara tvrdoglava budala — zareža bijesno. — Prije posljednjeg napada na kola s novcem započeo je sa željeznicom rat za zemlju u blizini Rag Towna. Naletio je na bandu irskih revolveraša

i jedan mu je zadao priličnu ozljedu. Neposredno iza toga Number One je pokupio gomilu novca iz vlaka ubivši pri tom pratioca.

— I Red ima pravo na istu zemlju — otegnuto će Farney. — Ali nikad ga nisam čuo da to spominje.

Garity pogleda bezizražajno lice mladoga čovjeka a on odmahne glavom.

— Ja sam neutralan — progovori Red po prvi put ugodnim dubokim glasom. — Imam odviše problema s uzgajanjem konja da bih se opterećivao željeznicom. I ta potjera mi samo oduzima dragocjeno vrijeme.

Nešto se pomakne u mraku ispred njih i Farney se naglo uspravi. Izuzetno brzo za debelog čovjeka. Skoči i posegne za revolverom. Red mu podmetne nogu i čovjek poklekne.

— Koga vruga radite? — zareža srdito stežući revolver.

— Lezite — posavjetova ga Red hladno. — Vatra vas osvjetljava kada stojite, predstavljate izvrsnu metu.

Joe ga ošine srditim pogledom, a jedan muškarac izroni iz sjene. Kretao se nečujno i gipko poput mačke.

II

Klečeći u prašini Garity opazi da ni šerif ni Red nisu posegli za oružjem. Tiho opsuje.

— Sjedite poput pataka koje griju jaja — okosi se na njih šapatom uperivši oružje u došljaka.

Farney se nasmije i podigne ruku.

— Pa to je Hog Leg — objasni Garityju. — Spusti to proketo oružje. Moglo bi zapucati!

Garity zine. Znajući da Indijanac čuva prilaz Red i šerif bijahu mirni. Staroga je tragača mogao prevariti samo Indijanac bolji od njega, a takvih je malo. Zato su ga i otrgli iz zagrljaja njegove najnovije mlade žene i povelili sa sobom.

— Kako možeš biti siguran da je to on — upita Garity ljutito. Pogled mu bijaše zamagljen od zurenja u vatru te je vidio jedino obrise došljaka. — Kako možeš biti siguran? Ja ga ne vidim.

— Može biti — otegne Farney lijeno. — Ali bi ga trebao osjetiti njuhom. Nije to ružan miris, ali ako si ikada bio blizu Indijanca moraš znati da oko sebe širi miris jelenje kože i dima pomiješanih s mirisom kadulje.

Hog Leg je na glavi nosio šiljasti crni šešir s jastrebovim perom zataknutim ispod vrpce. Umotan u crveni pokrivač na nogama je nosio mekane kožnate mokasine što su prigušivali njegov ionako lagani korak.

Približivši se vatri čovjek dopusti da mu ogrtač klizne s ramena i vatra osvijetli kratku puščanu cijev njegove vinčesterke kalibra 33. Kao i većina Indijanaca Hog Leg nije mnogo mario za pištolje.

— Ja — izjavi promuklim glasom udarivši se u prsa — ja Ukočena Noga.

Garity ga mračno pogleda i gotovo nevoljko spusti revolver.

— Ne prikradaj se ponovno na taj način — okosi se na nj. — Mogao bi dobiti koji metak u grudi.

Hog Leg pride vatri. Ne udostojivši Joea ni pogleda obrati se Farneyu.

— Ukočenu Nogu neće ubiti — reče svečano. — Možda ubiti

njega netko. — Slegne svojim širokim ramenima. — Ukočenu Nogu neće!

— Gospodin Garity je veoma poznati policajac iz Omaha — istakne Farney blago tako da Red nije bio siguran ruga li se ili ne. — Izlazio je na kraj s mnogim lopovima i ubojicama, pa je bolje da malo pripaziš, Hog Leg, jer bi te odista mogao ubiti, budeš li se ovako prikradao logoru.

Hog Leg progunda nešto sebi u bradu i čučne položivši karabin preko koljena. Zatim se šakom udari u prsa.

— Ja veliki policajac iz rezervata — objasni mirno. — Neće biti ubijen, ali Ričući Bik koji skače bi mogao biti ubijen — ponovi tvrdoglavo.

— Tko je on da me naziva »Ričući Bikom«? — Joe Garity porumeni od bijesa.

— To ti je zapravo neka vrst komplimenta — pokuša se izvući Farney. — Indijanci uvijek daju ovakve nazive ljudi ma koje na neki način smatraju važnima i velikima. Za njih je bik veoma važan, a čovjek je to veći bik što više urla.

— Slušaj me, šerife, nisam došao ovamo iz Omaha i oderao noge jašući na mršavome konju da bi me neki poludivlji Indijanac nazivao pogrđnim imenima.

Farney uzdahne i obrati se mladiku koji je šutke slušao prepirku.

— Red, ti znaš jezik plemena Stone Horse. Objasni Hog Legu da Joe ne želi da ga zove Ričući Bikom. Joe je osjetljiv čovjek koji uvijek pazi na svoje dostojanstvo — naglasi blago s gotovo nevidljivom primjesom sarkazma u glasu.

Pola svoga života Red je proveo u rezervatu a stari mu je Indijanac od najranijih dana bio izvrstan učitelj. Tečno govoreći na njegovom narječju Red mu objasni da ubuduće ne smije nazivati Garityja pogrđnim nadimkom. Naposljetku on, to jest pacifička željeznica, ih plaća, a buduću namjeravaju masno naplatiti svoje usluge, bit će bolje da se ne zamjeraju čovjeku koji mora odobriti isplatu njihova računa.

Hog Leg podigne ramena i promrsi nešto kroza zube.

— Što sada kaže? — upita Garity sumnjičavo.

— Kaže da vas neće više nazivati Ričućim Bikom — odvratu mladić.

— Nego kako?

— Rekao sam — uplete se Indijanac prije nego što je Red mogao smisliti prikladan odgovor — Ukočena Noga će te od sada zvati »Bik koji ne riče«.

Garity se nakostriješi streljaajući Indijanca otrovnim pogledom više od jedne minute. Zatim odmahne glavom i pomirljivo reče:

— Kakva korist?

Šerif i Red ponovno obrate pažnju na Indijanca znajući da Hog Leg nije bez razloga napustio svoje mjesto stražara i izvidnika. Jamačno im ima nešto reći.

Ali nestrpljivi Garity nije mogao zaustaviti bujicu ljutih riječi što je nezaдрljivo potekla s njegovih debelih usana:

— Nismo unajmili tu staru budalu da se šulja i prikrada vatri i izruguje bijelcima na njima nerazumljivom jeziku. Povelu smo ga zato da otvorenih očiju i ušiju pazi neće li se netko približiti našem crvenom fenjeru — na-

stavi čovjek žesteci se sve više. — Čovjek nikada nije dovoljno oprezan kad se nalazi na tragu pljačkašima poput bande Number One..

Hog Leg ispusti uzvik prekinuvši tako Garityjevu žalopojku. Svojim okruglim svjetlucavim očima crnim poput ugljena oštro je promatrao bijelog čovjeka.

— Dobro uhranjeni bijeli čovjek mnogo priča. I ima slabe oči. Uši također. Ukočena Noga osjeća nadaleko. Jedan konj dolazi. Izdaleka. Zato došao reći šerifu. Ne Biku, nego šerifu. On zna što uraditi.

Red osjeti kako ga podilaze žmarci kad je čuo da se logoru približava neki konj. Ne iz straha. Kao uzgajivač konja često je osjetio sličnu nelagodu dok se na ledima pastuha borio u trci za prvo mjesto.

Dolazak konja se zapravo na neki način i očekivao. Nije li zato Garity i objesio crveni fenjer na stijenu kao neku vrst signala čovjeku po imenu Burk Halliday koji se pod krivim imenom uvukao među bandite, a sada hita u pomoć Garityju.

Šerif nije Redu mnogo ispričao kad ga je izvukao iz zatvora i poveo sa sobom. No sada je pomalo počeo sticati predodžbu o tomu što se događa. Može biti da je ta priča sa crvenim fenjerom i špijunom obična namještaljka koja će ih sve dovesti u stupicu koju im je postavila banda, pomisli iznenada obuzet čudnim predosjećajem. Što misli stari Farney?

Garty se uzbudio, a Farney napokon odloži lulu. I počne zasipavati pijeskom vatru. Zatim ostalima daje znak kako da se postave u sjenu u blizini fenjera.

— Red — obrati se mladiću — ti ćeš se sakriti nekoliko koraka južno od svjetiljke. Joe i ja ćemo sjeverno, a Hog Leg će se vratiti konjima.

Vatra bijaše ugašena.

— Ti i Hog Leg krenite prvi, Red — nastavi šerif odlučno. — Joe i ja ćemo vas pokrivati. Kad stigneš na pravo mjesto s druge strane fenjera legni na zemlju i pritaji se na neko vrijeme — obrati se mladiću.

— Čemu tolika opreznost? — uplete se Garity. — Bolje da ostanemo ovdje. Zemlja je barem topla. Nema smisla da se tamo smrzavamo, a znamo da dolazi Burk Halliday.

— Moramo se razmjestiti — objasni šerif mirno — za slučaj da ne dolazi Burk Halliday.

— A tko bi drugi mogao doći? Fenjer svijetli pola sata i nitko osim Hallidaya nema pojma o našem sastanku.

— Nikad se ne zna — tvrdo glavo će šerif.

— Budi uvjeren da ni ja ne bih želio upasti u nečiju stupicu — Garty se nasmije. — Ipak sam siguran da nam sada dolazi moj čovjek koji se uvukao u bandu. Kladim se za novi šešir da ćemo za manje od pola sata biti na pravome tragu bande Number One.

Farney je šutio, ali se javi Red:

— Potreban mi je novi šešir — izjavi lijeno — prihvaćam okladu.

III

Hog Leg se vrati konjima, a Red se oprezno spusti niz greben, u širokom luku zaobišavši fenjer. Legne na pijesak sakrivši glavu iza grma kroz koji je mogao vid-

jeti osvijetljeni dio zemljišta pokraj fenjera. Bude li došljak prišao crvenome svjetlu, imat će ga na nišanu.

U ruci je držao pušku koja je za doček nepoznatog pogodnija od revolvera. Obazre se oko sebe i zapazi da je zora već gotovo sva-nula, a da iz Rag Towna ne dopire više galama. Slavlju je očito došao kraj, pa su se umorni građani povukli u svoje kuće. Poželi da je na njihovom mjestu. Čak i u zatvoru bi mu bilo bolje. Farney ga je poveo sa sobom jer ga nitko nije mogao čuvati budući je njegov pomoćnik odsutan poslom. Zahvaljujući tomu lišen je topline zatvora i besplatne hrane. Dakako, šerif ga je poveo sa sobom i zbog toga jer dobro poznaje područje Buckhorn na kojemu se skriva Number One.

Garity se u početku protivio da zatvorska ptičica bude angažirana u potjeri, ali Farney ga je ubrzo ušutkao rekavši mu da Red nema nikakvog razloga da voli Billa Picketta. Ukoliko je Bill šef bande, ili s njom tijesno povezan, Red će mu s užitkom zavrnuti šiju.

Bill je mrzio željezničku prugu svom svojom dušom, no malo je mržnje sačuvao i za Reda. Njihov je sukob u prvom redu započeo time što je stari Pickett želio prisvojiti pašnjake u planinama na kojima su obojica uzgajali stoku i konje. No mržnja je upravo procvala kad je na scenu stupila Billova stasita dugonoga kći, koju su odgojili Bill i njegovi sinovi. Divlja i neukrotiva, djevojka se već od najranijeg djetinjstva ponašala poput dječaka. Polazila je u istu školu s Redom, ali je nije volio jer je jahala konja koji je bio brži od njegova, pa mu se zbog toga uvijek rugala i plazila jezik.

Ima lijepo ime Rosemary, no u školi su je zvali Crvenokosa zbog crvene kose. Budući da je i Redova kosa imala tamnocrvenkasti odsjaj, njega su nazvali Calico Red. Dugo se opirao tomu imenu jer je bio ponosan na svoje pravo ime William Desmond Sparks. Što je postajao stariji to ga je nadimak manje smetao dok se postepeno nije posve saživio s njime.

To ne može reći i za Rusty Pickett. Nju nije zavolio. Štoviše netrpeljivost prema njoj postala je još snažnijom. I sada dok leži u hladnome vlažnome pijesku u blizini fenjera i razmišlja hoće li za doručak dobiti metak ili vruću kavu, ne može da ne okrivi ridokosu djevojku za svoju zlu sudbinu. Zbog nje je, naime, po prvi put dospio u zatvor, a odatle izvučen da bi sudjelovao u potjeri za bandom Number One.

Ili je bolje reći da ga je Bill Pickett strpao u zatvor. Djevojka je jedne noći pobjegla s ranča svoga oca. Ljudi pričaju da se zamorila od života na ranču, napornih poslova i kuhanja za gomilu grubih muškaraca. Poput svake djevojke svoje dobi i ona se zaželjela lijepih svilenih haljina i mekih cipela s potpeticama što ženu čine ljupkom i ženstvenom. Zaželjela se zabave i plesa. Lijepoga rublja umjesto onoga što ga je sama pravila od ispražnjenih vreća za brašno.

Možda je čeznula za zagrljajem naočitoga zavodnika Diamonda Rixeyja, vlasnika Big Casina, ali nevolja je u tomu što je Red naletio na nju prije nego što je stigla do Rag Towna, pomisli mladić zlovoljno, prisjetivši se s nezadovoljstvom te mračne olujne noći.

Stado konja mu se razbježalo pa je navukavši kabanicu da se zaštiti od kiše pošao u potragu za konjima. Na klizavu se terenu Rustyn konj okliznuo i slomio prednju nogu zbacivši pri tom djevojku na travu. Red je naišao i bez oklijevanja skinuo pušku pošteđevši tako ubogu životinju daljnje muke. Djevojku je podigao na svoga konja i poveo je sa sobom.

Bila je mokra do kože, pomodreljih usana i lica. Neprekidno je stenjala i mucala nešto o sastanku s bratom kojega mora na nešto upozoriti. Bijaše to nepovezan govor te je mladić mogao samo pretpostaviti da se s ocem posvađala radi brata kojega sada želi vidjeti.

Ne obaziruci se previše na njezine riječi odlučno se dao na posao. Morao je zagrijati djevojčino promrzlo tijelo da ne bi dobila upalu pluća. Oslobodio ju je hitro mokre odjeće i umotao u tople vunene pokrivače da se oznoji. Čak mu je pošlo za rukom da je natjera da popije nekoliko gutljaja žestokog pića.

Naložio je vatru i pokraj nje raširio Rustynu odjeću da se posuši. Djevojka je za to vrijeme tvrdo zaspala.

To je u tome času bilo sve što je za nju mogao učiniti pa je odlučio ponovno potražiti svoje odbjeGLE konje. Uhvatio ih je u posljednjem trenutku. Krupna siva kobila predvodila je stado od desetak kobila sve do kanjona Shoestring i malo je nedostajalo da mu umaknu.

Cijela je potraga potrajala više od dva sata tako da se u kolibu vratio u osvit zore.

Djevojke više nije bilo. Sa zaprepaštenjem je prelazio pogle-

dom od prazna ležaja do porazbacane napola spaljene ženske odjeće, koju je zasigurno stavio odviše blizu vatre. Miris nagorjele tkanine sigurno je probudio Rusty. Nedugo zatim Red ustanovi da je odjenula njegove hlače, flanelsku košulju i stare iznošene čizme.

Uzela mu je i konja i odjahala u noć.

Nekoliko dana nakon tog događaja Red je šetao gradom obilazeći šatore što su ih podigli irski graditelji željeznice koji su odnedavna doselili u dolinu rijeke Roaring Fork. Upravo je skrenuo prema velikom šatoru u kojem se nalazi Big Casino Diamonda Rixeyja u kojem se građani Rag Towna znaju zabavljati do sitnih jutarnjih sati kada opazi kako mu u susret dolaze stari Bill Picket i njegov najstariji sin Blackford.

Bill bez oklijevanja podigne pušku, staru parkericu s debelom puščanom cijevi koja bi oborila i medvjeda na pedeset metara, i uperi je u mladića. Nemajući izbora, Red podigne ruke i poslušava starčevu zapovijed dok se gomila znatiželjnih promatrača glasno smijala i podrugivala. Starac ga natjera da uđe u golemi šator koji je graditeljima pruge služio kao bolnica.

Na jednom od kreveta Red ugleda Rusty umotan u do brade u bijele plahte. Lice joj bijaše mrtvački blijedo i jedino je gusta sjajna crvena kosa rasuta na jastuke odavala život.

Kao kroz maglu Red bijaše svjestan bujice ljutih riječi što je potekla sa starčevih usana. Govorio je kako je on obeščastio njegovu kćer i kako je dužan načiniti od nje poštenu ženu tako što će

se smjestiti njom oženiti. Već cijeli grad priča kako je noć provela u njegovoj kući a poslije na njegovu konju i u njegovoj odjeći dojahala napola mrtva u grad.

Na to se Red razbjesnio. Ne mareći za uperene puške izjavio je da ni po cijenu života neće oženiti tu divlju malu pjevavu vješticu.

Starac podigne parkericu i malo je nedostajalo da potegne obarač, ali u taj se čas beživotno djevojčino tijelo uspravi u krevetu a njezin glas, premda promukao i slab ipak odjekne prostorijom. Rekla je ocu da drugi metak sačuva za nju jer će radije umrijeti nego se udati za Reda. Zapravo, dodala je otresito, ne bi se udala za nj ni da je posljednji muškarac na svijetu.

Starac se načas zbunio zureći u kćer razjapljenih usana, a Red iskoristi priliku da saspe vatru na djevojku.

Da nije bila tako glupa i pobjegla iz kuće u kišnu noć, njen konj ne bi slomio nogu i ne bi se ništa dogodilo. Kad se već našla u njegovoj kolibi, nije smjela dopustiti da joj odjeća izgori, odnosno da pobjegne u njegovoj. Na to se djevojka zavalila na ležaj i pokrije lice plahtom glasno zaplakavši.

Njezin brat, najsnažniji momak Buckhorns, nasrne na Reda, ali bio je nespretni. Jednako visok, premda nešto vitkiji, Red mu spretno podmetne nogu i snažni se muškarac rasprostire po podu. Mladić hitro dohvati pištolj. Starac mu skoči za vrat u nastojanju da mu ga oduzme, i uto prokleti pištolj opali, a metak se zarije u Blackovo lijevo rame.

Rusty skoči iz kreveta poput divlje mačke i nagne se nad bra-

tom koji je ležao na podu stenjući dok mu je iz ramena curila krv. Djevojka zavitla starom Redovom čizmom što je stajala ispod kreveta. Red se sagne i čizma pogodi njenog oca. Starac je naprosto poludio od bijesa urlajući da mu je Red ne samo osramotio i upropastio kćer, već pokušao ubiti i njega i sina.

Diamond Rixey, vlasnik kockarnice uleti u šator s revolverom u ruci, ali Red je držao Blackob kolt što mu je omogućilo da izide iz šatora.

Dva dana nakon toga šerif ga je uhapsio. Da ga spriječi da ubije Pickettove ili pak njih da ubiju njega? To mu ni do danas nije jasno.

Zbog te male crvenokose aždaje, pomisli zaškrgutavši zubima, nalazi se sada ovdje.

Uto na prostor osvijetljen malom svjetiljkom padne nečija sjena. Jedan se čovjek napokon približio logoru.

Red napne kolt karabina.

IV

Morao je odati priznanje posjetiocu. Kretao se nečujno poput Indijanca, bolje reći puzao je po zemlji i Red ga je opazio zahvaljujući činjenici da je svanulo. Iznad Buckhorma istočno od rijeke planinski su se vrhovi obojili nježnom ružičastom svjetlošću. Za četvrt sata svanut će.

Činilo mu se da su prošli sati prije nego što se došljak ponovno pomaknuo. A zatim je još neko vrijeme prošlo prije nego što je duboki glas prozborio:

— Ima li koga?

Glas je dopirao s male udaljenosti sjeverno od fenjera i Red uperi pušku u tom smjeru. Uto začuje glasan odgovor Joea Garityja.

— Držimo vas na nišanu. Ustanite i stanite mirno pokraj fenjera. Zatim nam recite svoje ime.

Sada je uljez mogao odgovoriti paljbom, ali Redu odlane kada opazi da se tamna sjena uspravlja.

— Moje ime je Halliday. Na ovom mjestu imam zakazani sastanak s predstavnikom pecifičke željeznice.

Sunce se pomolilo iza obronka premda zrak bijaše još hladan. Red je i dalje držao stranca na nišanu, premda je odlučio prepustiti raspravu Garityju.

Ovaj se odista uspravi na mjestu na kojem je čuvao stražu dok ga je Farney i dalje pokrivao iz zaklona.

Garity je neko vrijeme tiho razgovarao s došljakom, a zatim glasno dozove ostale.

— Izlazite iz zaklona, momci. To je naš čovjek.

Red je pažljivo osmotrio snažnog tamnoputog muškarca. Pogled mu se osobito dugo zadrži na licu grubih muškaračkih crta i nešto na tom licu u predjelu usana učini se Redu poznatim. Kao da je tog čovjeka već negdje sreo. Nakon kraćeg razmišljanja odahne glavom. U gradu i na planinskim sabiralištima čovjek sreće mnoge ljude sa četvrtastim vilicama.

Garity se zadovoljno nasmiješi pošto je pregledao Hallidayeve papire. Stari je Farney šutio, oštro pomatrajući došljaka.

— Hladno jutro — reče šerif napokon. — Rukavice su zaista potrebne.

— I još kako — odvrati Halliday uz osmijeh ne srdačan, širok već odmjeren i uljudan.

Zatim se sagne i odriješi vrpcu na desnoj čizmi, ne skidajući rukavice. Naposljetku se uspravi ispruživši dlan. Na njemu je blistala mala srebrna značka.

Znači i to je obavljeno, pomisli Red. Pred njima je specijalni agent pacifičke željeznice.

Vjetar zapuše još snažnije i Redu se učini kao da u njemu osjeća miris kave. Ili je to možda njegova uobrazilja. I želja.

— Kada ćemo zajutarkovati? — upita podrugljivo obrativši se Farneyju.

— Ne brini za to — progunda starac — već radije razmišljaj o novome šeširu kojeg si upravo izgubio na okladi.

— Kladili smo se da ćemo kroz četvrt sata biti na pravome tragu bande Nuber One — podsjeti ga Red oštro.

I prije nego što je Farrney mogao odgovoriti začuju Hallidayev duboki glas.

— Došao sam ovamo da vas odvedem na pravi trag — reče mirno.

— Što ako nas povedete na krivi? — upita Red s prizvukom podsmijeha u namjeri da se našali.

Joe Garity je ozbiljno shvatio njegove riječi.

— Glupane — promrsi kroz zube — Ne razgovara se tako sa službenom osobom pacifičke željeznice...

Dalje nije stigao. Redova ga je pesnica pogodila posred lica. Čovjek malo zatetura i pokuša izvući

revolver, ali Red je i ovoga puta bio brži. Izvrne mu ruku i pištolj padne na zemlju.

Halliday bi se možda upleo, ali kada je vidio da se Farney lijeno oslanja na pušku i on povuče ruku.

Red se zagleda u Garityjevo punašno lice rumeno od bijesa. Zašto, do vraga, pacifička željeznica unajmljuje debeljka poput ovoga da zavodi red i zakon zapadno od Big Muddyja, pomisli nimalo ponosan na sebe. Vitak i mišičav, lako je svladao gomili Garityjeva sala.

— Da raščistimo nešto, Garity — izjavi hladno. — Šerif me je doveo ovamo, a ne vi. Nisam službenik željeznice i ne namjeravam to postati. Bit će zato bolje da mu ubuduće ostavite na miru. — Još mu je snažno držao ruke izvrnute na ledima tako da je Garity samo bespomoćno kolutao očima. Oholski je posve nestalo.

Naposljetku Farney reče mirno:

— Pusti ga, Red!

Halliday se oglasio tek kada je Garity bio ponovno slobodan.

— Zašto ste povelili sa sobom tog mladog odmetnika? — upita oštro, obraćajući se Farneyju.

— Imate li šibice Halliday? — upita šerif mirno prije nego što je odgovorio. — Red poznaje Buckhorns bolje od ijednog čovjeka u gradu i okolini. Od najranijeg djetinjstva istraživao je svaki njegov kutak. A ... — starac se počeo iza uha — trenutno ima vremena ... pa sam ga pozvao s nama.

Garity pročisti grlo.

— Hoćeš reći da je bio u zatvoru — zareža poput buldoga streljajući Farneyja očima. — Osloboodio si ga i poveo zato jer je on

tvoj ljubimac. Namjeravaš željeznici poslati veliki račun za svoje usluge i zato si poveo njega i staroga Indijanca koji jedva govori engleski. Dosta mi je svega – drekne i pogleda Hallidaya kao da traži njegovu podršku. – Ovamo sam poslat da pronadem Nuber One i to ću i učiniti. Vas trojica možete ići do vraga, a Halliday i ja smjesta nastavljamo potragu za bandom.

Uto im se približi Hog Leg vodeći na uzdi konje. Red nije bio siguran je li Indijanac čuo Garityja.

– Ti veoma želiti konja? obrati se starac debeljku.

– Da. Ne želim nikakvih odlaganja.

Krupnoga je ridana Farney kupio za Garityja od staroga Picketta. Bijaše to žilav konj koji je u stanju prevaliti velike udaljenosti, ali može biti veoma nezgodan i čudljiv sudeći po izbuljenim staklestim očima.

– Vi veoma debeli – reče Hog Leg. – Biti bolje opasati se remenom za sedlo da ne pasti.

– Makni se, budalo – zareža Joe. – Prošle sam noći na njemu prešao osamdeset kilometara i nisam pao. Prije dvadeset godina bio sam poznat kao najbolji jahač zapadno od Missourija. – S tim riječima pride ridanu, a Hog Leg šutke stane namještati sedlo. Pružio mu je uzde, a lice mu je pri tom nalikovalo neprobojnoj maksu.

Garity položi pušku preko sedla, a zatim još jednom prosiće na Indijanca:

– Makni mi se s puta!

– Konj se danas ne osjeća dobro. Čudno se ponašati – upozori ga starac. – Paziti, gospodine! Moći vas zbaciti.

– Što zar ta torba kostiju? – okosi se Garity na nj prezrivo zabijajući mamuze konju u rebra.

Konj spusti glavu između koljena poput bika koji se sprema napasti svoga protivnika. Osjetivši na sebi težinu Garityjeva tijela nemirno zamahne grivom i poleti niz brijeg. Već kod prvog skoka Joe je izgubio ravnotežu, a nedugo zatim kad su bili na polovini padine, izleti iz sedla ravno u bodljikave kaktuse. Boreći se da dode do daha i glasno stenjući Joe Garity se lagano uspravi u sjedeći položaj.

Red bijaše iznenađen čudnovatim ponašanjem tog inače mirnog konja sve dok nije otkrio pravi razlog. Stari Indijanac je provukao užu od sedla konju ispod trbuha i zategao mu ga ispod slabina, a grubi stisak konopca na slabinama doveo je ridana do bjesnila.

Oslobodivši se Garityja ridan kao da se smirio. Usporio je a zatim stao okrenuvši glavu prema Joeu u kaktusima. Zanjšta nekoliko puta i frkne nozdravama, a zatim se lagano pridruži ostalim konjima.

Halliday priskoči Garityju u pomoć, a za njim se upute i ostali vodeći konje. Bez riječi su promatrali kako snažan tamnokosi agent pokušava izvaditi kaktusove bodlje s najkritičnijih mjesta Joeve stražnice.

– Danas nećeš moći jahati, Joe – dobaci Farney mirno. – Odviše bi te boljelo.

– Jahat ću pa makar umro! – promrsi Garity kroza zube.

Red je šutke promatrao debeljka kako ustaje. Pokazao se dosad kao mješina puna vjetra, pomisli, ali možda u mješini ipak

ima nečega. Natjerao je Hallidaya da mu dovede konja. Red opazi da je Hog Leg skinuo konopac kako Joe ne bi saznao što je prouzrokovalo nevolju.

Halliday je držao uzde dok se Joe penjao na konja ispuštajući bolne uzvike.

— Jedini način da izdržiš bol je da stisneš zube! — posavjetova ga stari šerif.

Joe umukne, očito ga poslušavši. Zatim podigne glavu.

— Šerife — dobaci odvažno, premda mu je lice još bilo iskrivljeno od bola. — Ja sam spreman za potragu.

Grupica lagano krene niz brijeg obasjan suncem. I s ove se udaljenosti vidjelo da je gradić živnuo i da su žitelji Rag Towna započeli svojim svakodnevnim aktivnostima.

— Još si gladan? — upita Farney Reda dok su jahali iza Garityja i Hallidaya.

— Još kako — mladić se obijesno isceri. — Ipak, sada počinjem biti znatiželjan. Zanima me kako će sve to ispasti? — Okrene se prema Hog Legu. — Što je s onim konopom?

Starac je kažiparstom mjerio položaj sunca.

— Puno još vremena jahati — reče mudro. — Dobar ti mladić. Dobio novi šešir.

V

Kada je šerifu rekao da ga više muči znatiželja nego glad, Red je rekao istinu. Nešto u Hallidayevoj pojavi, crtama lica ili možda glasu izazivalo ga je na način na koji crvena krpa izaziva bika.

Farney je šutke jahao na svome starome crnome konju Nigu, na kojemu je prevalio na tisuće kilometara i s kojim je nerazdvojan još od vremena kada je po prvi put na grudi prikačio značku šerifa.

Dva kilometra južno od grada prešli su rijeku Roaring Fork i zastali da ugase žed.

Joe Garity, kao i uvijek u žurbi, prvi krene uskom brdskom stazom što se penje od rijeke do vrha kanjona.

— Nemamo na raspolaganju mnogo vremena — dobaci iza leđa ostalima koji su pustili konje da pasu.

Uvijek za Garityjevim petama, Halliday se okrene prema šerifu i Redu usana razvučenih u polupodrugljiv osmijeh. Reda ponovno obuze čudan osjećaj dok je promatrao lice toga čovjeka.

— Siguran sam da sam negdje već vidio ovog Garityjevog specijalnog suradnika — progunda obrativši se šerifu. — Samo ne znam gdje.

Farney je neko vrijeme grickao lulu razmišljajući o mladićevim riječima. Naviknutome da uvijek drži situaciju čvrsto u svojim rukama, Redu se nipošto nije svidjela pomisao da bi ih brzopleti Garity i tajanstveni Halliday mogli lako dovesti u neku vrst stupice, premda mu ni samome nije bilo jasno otkud mu takve sumnje.

Stari Farney je i dalje mirno grizao lulu. Naposljetku prodorno pogleda Reda.

— Koliko znaš o Pickettovima, Rede? — upita polako.

— Ne mnogo — prizna ovaj. — Sukobio sam se s njima zbog one male crvenokose vještice i tako

dospio u zatvor — protisne bi-
jesno.

— Sigurniji si bio u zatvoru
nego na slobodi. Pružili smo ti
svu udobnost, hranu spavanje i
zaštitu od podivljalih Pickettovih.
Zanima me jesi li poznavao obi-
telj i prije toga sukoba.

— Prošla su vremena kad sam
bio dobrodošao na njihovom
ranču. Moj otac i Bill zavadili su
se zbog mede prije mnogo go-
dina. S Rusty sam išao u istu
školu premda u stariji razred.
Znao sam i njezina dva starija
brata, ali sam ih poslije izgubio iz
vida sve dok se nisam zakvačio s
Backom Pickettom u Rag Townu.

— Čini mi se da postoji i mladi
brat, zar ne?

* — Točno — Redovo se lice
smrači. — Taj papreni mali davo
pucao je na mene iz lovačke
puške prije nekoliko tjedana kada
sam ljudima sa željeznice pokazi-
vao granicu do koje seže moj
ranč. Promašio me za dlaku i me-
tak se zario u sedlo. Zaključio
sam da se radi o veoma starome
tipu puške sharps kalibra .50.

Farney kimne glavom.

— Jesi li ikada čuo da je tak-
vom puškom ubijen i službeni
pratilac pošiljke novca prilikom
pljačke vlaka.

— Čuo sam da je u pitanju ve-
lika puška. To je sve. Željeznica
nije ostalo mnogo. Misliš li da su
možda Pickettovi na neki način
upleteni u sve to? — upita neoče-
kivano.

— Tako nekako. — promrmlja
šerif. — No isto tako je netko
mogao namjerno upotrijebiti istu
pušku kako bi potragu naveo na
pogrešan trag.

— Da, Number One bi doista
mogao pokušati podmetnuti sta-

roga Billa kao krivca. Ili ipak... —
Red ne završi svoju misao.

— Djevojka im ridu kosu —
reče šerif — a brat joj je tamno-
kos. Kažu da je on nalik na
majku. Drugi je brat odsutan s
ranča više od godinu dana. Priča
se da je posrijedi neka porodična
svada. Poznaješ li ga?

— Možda sam ga i sreo prili-
kom prikupljanja stoke — Red
slegne ramenima — ali nisam si-
guran. A na Pickettov ranč, kako
sam već rekao, nisam često odla-
zio.

Farney se zamišljeno zagleda u
daljinu.

— Drugi se sin zove Burk —
promrmlja tiho. — To ne smi-
jemo smetnuti s uma — dometne
značajno. Baci pogled prema Hal-
lidayu. — Rado bih mu vidio
ruke bez rukavica.

Red se naglo uspravi u sedlu
dok mu je mozak radio grozniča-
vom brzinom. Šerif mu je upravo
neuvijeno stavio do znanja da bi
čovjek koji je i njemu sumnjiv
mogao biti drugi Pickettov sin, a
ne željeznički agent s kojim su se
trebali sastati. Ako su Pickettovi
zaista povezani s bandom Num-
ber One, sigurno je da su im pri-
premili lijepu stupicu.

Jahao je između Farneyja i In-
dijanca neprekidno razmišljajući
o starčevim riječima. Znači on
nije jedini u kojemu je tamnoputi
došljak probudio sumnju. I ka-
kava je ono primjedba o rukavi-
cima. Šerif mu nije do kraja ob-
jasnio što je time želio reći.

Doduše, Burk Pickett, ako je to
on, mogao se pridružiti bandi i iz
drugih pobuda. Možda se uvukao
među pripadnike Number One
zato da dokaže da njegov otac
nije upleten u njihove pljačke.

Na pitanja zna li on nešto o Pickettovima, stari Indijanac reče da oni ne vole Indijance.

Red opazi da sada jašu u smjeru njegova imanja i da će uskoro izbiti na obronak na kojem je pronašao Rusty one noći kad je njezin konj slomio nogu. Možda će mu se ukazati prilika da svrati do kolibe i uzme nešto za jelo, a dotle može samo žvakati podatke koje je netom čuo o specijalnom željezničkom agentu, pomisli s ironijom.

Prepirku s Pickettovima koju je započeo još njegov otac nastavio je i on, boreći se za pašnjak koji mu je stari Bill silom htio oduzeti polajući na nj tobože jače pravo. Zatim mu glavom prolete događaji koji su samo učvrstili postojeće neprijateljstvo. Mladi je sin pucao na njega iz zasjede, a on je u samoobrani ranio starijeg sina i završio u zatvoru.

Prije odlaska u potjeru šerif nije utrošio mnogo riječi. Ukratko mu je objasnio da će zaraditi koji dolar bude li Garityju pomogao da se snade u planinama koje dobro poznaje, a uz to je naglasio da mu je bolje poći s njim nego ostati u zatvoru kad tamo nitko za nj neće moći kuhati.

Dakako, uz sve ostalo, razmišljao je sada mladić pretresajući sve nedavne događaje u svojim mislima, ne smije zaboraviti ni na sukob što ga stari Bill vodi sa željeznicom. Pickettovi žele sačuvati pašnjake za stoku, a pacifička željeznica produžiti svoju prugu, a zatim prodati okolnu zemlju doseljenicima.

Bez obzira na svoje odnose i neprijateljstvo s Billom, Red ga ne može kriviti što se ponaša poput ranjena medvjeda kad je u pi-

tanju željeznica. Starac je došao u ovaj kraj još u doba kada je on pripadao Indijancima. Počeo je kao traper, a zatim prešao na uzgoj stoke. Oženio se, izgradio kuću kojoj je svake godine dograđivao po koju sobu, jer se obitelj neprekidno povećavala. Cijeloga se svoga života borio za opstanak ne tražeći ni od koga ustupke. A zatim su promoćurni ljudi nanjušili bogatstvo ovoga kraja i počeli se doseljavati potisnuvši posljednje Indijance u rezervate. U želji za još većom dobiti odlučili su izgraditi i željeznicu...

Nekada davno po dolasku u ovaj kraj Redov je otac radio zajedno s Billom, no zbog nekog sukoba oko zemlje ortaštvo je prekinuto neposredno prije očeve smrti. Pobješnjeli konj nanio je Redovu ocu smrtonosan udarac u glavu pa se on pridružio svojoj voljenoj prerano umrloj ženi.

Zajedno s imanjem i stadom konja, prerano sazreli dječak Red naslijedio je i svađu s Pickettovima. I dalje je sporno pitanje međe između dva imanja, a ni pravo na vodu Roaring Forka u blizini Shoestring Canyona nikada nije do kraja razgraničeno. Previše zauzet svojim konjima, Red nije dosad našao vremena da se pozabavi tim pitanjima, no u najskorije će vrijeme morati unajmiti odvjetnika da ih riješi.

I sada se, budući da stari Bill mrzi željeznicu i napredak što ga ona donosi, stjecajem okolnosti našao u situaciji da podupire njezine pripadnike kojima inače ni sam nije osobito sklon i o kojima nema visoko mišljenje.

Red podigne glavu i opazi da su Garity i Burk nestali s vida očigledno ušavši u šumarak iz kojega

je upravo iskočilo nekoliko preplašenih jelena.

Vjetar je prestao, a sunce toplo sjalo. Red otvori torbu i izvadi komadić suhoga kruha.

Hog Leg mu pride i pokaže rukom prema istoku.

— Ptice digle visoko — reče tiho. — Vide doručak ... možda.

Prateći njegovu ruku Red opazi dva golema crna lešinara kako dokono kruže zrakom iznad kanjona. Očito su opazili neki leš u blizini rijeke Roaring Fork.

VI

I šerif je vidio ptice i zajedno s Redom zaključio da se ono što je privuklo njihovu pažnju nalazi u šumarku udaljenom otprilike tri kilometra od mjesta na kojem se sada nalaze. Čim mu se ukaže prilika, poći će u istraživanje, pomisli Red nastavljajući put uzbrdo.

Kad su izbili na jednu čistinu ugledaju Gartyja i Burka. Sjedili su na stijeni pustivši konje da pasu.

— Farney — dobaci Garity grickajući cigaru — ostavili smo grad u takvoj žurbi da nisam imao vremena uputiti te u pojedinosti našeg pothvata. Pretpostavljam da te to zanima?

— Gorim od znatiželje — odvrati starac objesno zaškiljivši očima.

Garity je neko vrijeme šutke grizao cigaru i Red s iznenađenjem zaključio da se debeljku odjednom više ne žuri. Čučnuvši pokraj Burka Hallidayja ili Picketta, ili kako se već zove, s nape-tošću je iščekivao Garityjevo izlaganje premda mu je lice bilo bezizražajno.

Stari Fogan je glavni šef željeznica zapadno od Missourija, a ljudi na željeznici ga zovu Old Foggy, govorio je Garity. Pljačke koje je dosad izvršila banda Number One dovele su ga u

tako nezgodan položaj da je Fogan odlučio obustaviti daljnju izgradnju pruge dok ne pohvata pljačkaše.

U samo jednoj pljački, na primjer, onoj kod Milepost Ninety-seven ubijen je jedan službenik i oteto deset tisuća dolara u gotovu. Poljaci i Iraci koji rade na izgradnji pruge nisu povjerovali u priču o pljački, pa su misleći da ih željeznica želi lišiti njihove plaće, započeli štrajk. Ubrzo su se vratili na posao, ali su zaprijetili da će sljedeći put kada ostanu bez plaće dignuti u zrak barem sto kilometara izgrađene pruge.

— U početku smo mislili — reče Garity — da je jedini cilj bande da se dočepa novaca, no poslije smo došli do zaključka da Number One želi spriječiti gradnju željeznice u dolini Roaring Forka. Jedan dio stanovnika, dođuše, priželjkuje napredak, ali starosjedioci poput Billa Picketta bi učinili ne znam što da spriječe izgradnju pruge.

Ljutito ustane i ispljune cigaru koju nije ni zapalio. Farney je šutio prevrćući lulu u ruci. Iznenada se okrene i obrati Hallidayu.

— Imate li šibice, Burk?

Red priguši osmijeh. Stari lisac pokušava natjerati Hallidayja da pokaže ruke. Unatoč suncu, mladić je još nosio rukavice, ali teško će mu poći za rukom da s njim pretraži džepove i izvadi šibice.

Burkove se usne razvuku u lijeni osmijeh, dok je rukom udarao po hlačama.

— Nemam ih — uzvrat mirno, podrugljivo promatrajući starca. Zatim se zavalio na stijenu i sklopi oči kao da drijema.

Prije nego što je Farney mogao još nešto reći, Garity mu gurne u ruku kutiju sa šibicama.

— Upali već jednom tu prokletu lulu! — uzvikne nestrpljivo — ili je

baci zauvijek. Ne mogu te više gledati kako je prevrćeš u rukama.

— Oprosti, Joe — mirno će šerif.

Garity udari šakom desne o dlan lijeve ruke.

— Prije mraka ćemo biti na vrućem tragu bandi — reče zadovoljno.

— Prije mraka? — upita Red podrugljivo.

— Burk zna put do skrovišta bande — objasni Garity ne osvrćući se na Redovu upadicu. — Proturili smo lažnu informaciju o tome kada će sljedeća pošiljka s novcem stići u Rag Town. Number One počinje s pripremanja za prepad. Prići ćemo mu s leda i blokirati povlačenje prema skrovištu pošto ustanovi da novac nije u vlaku. Cijela će nam banda pasti ravno u ruke.

Burk otvori jedno oko i muklo se nasmije.

— Radnici koji su donedavna štrajkali bit će izvan sebe od bijesa kad shvate da im vlakom nisu stigle plaće koje im željeznica duguje.

Garity ga pjesne rukom po ramenu.

— Ne brini o tomu, mladiću — dobaci veselo. — Dobit će oni svoj novac veoma brzo. — Lukavo namigne. — Samo nas nekolicina zna kada će proći vlak s novcem. Kladim se da će banditi tada već biti u zatvoru... ili na groblju.

Zadovoljno odgrize kraj cigare i obližne ga jezikom. Zatim je gurne između debelih usana. Baš u taj čas oglasi se pucanj s vrha stijene iznad njih i cigara mu ispadne na zemlju.

Stajao je gotovo cijelu minutu otvarajući i zatvarajući usta poput pastrve koja je netom ulovljena iz potoka i još se bori za goli život. Činilo se kao da je zaglušna grmljavina pucnja još veća zbog jeke u kanjonu i Garity je stajao kao skamenjen.

Farney je i dalje držao lulu u ruci. Burk Halliday otvori oči i prijezirno

frkne nosom. Jednom rukom gurne šešir na potiljak a drugom posegne za revolverom.

Hog Leg nestane s vidika zašavši u šipražnje poput zeca koji je opazi kojota. Konji su prestali gristi travu, uspravili glave i okrenuli ih u pravcu iz kojeg su se čuli pucnjevi.

Cijela grupa bijaše zatečena i položaj u kojemu se našla nije bio bezopasan. Puške su ostale na sedlima, a revolveri nisu bili osobite pomoći u borbi na veću udaljenost. Ako gore na stijeni nije samo jedan čovjek, teško da će imati vremena da dohvate puške.

Garity smjesta zaključio da je pucanj bio namijenjen njemu, smatrajući sebe najvažnijom osobom u potjeri. Jamačno je jedan od članova bande odlučio skinuti glavnoga, govorio im je tiho.

No Red ne reče ništa, ali mu se usne iskrive u podrugljiv smiješak. Neka debeljko misli tako ako ga to veseli. Ali on zna da se metak zario svega nekoliko centimetara od mjesta na kojem je sjedio. Štaviše da nije sjedio čvrsto zabivši pete u zemlju bio bi se survao niza stijenu.

Znao je također da je metak ispaljen iz velike stare lovačke puške čiji je metak već jednom prošao blizu njega. Ma tko da je ciljao, želio je usmrtiti njega, Calica Reda.

Da nije bio toliko obuzet razmišljanjima, obratio bi više pažnje na tamnopuslog Burka koji je izvukao revolver i pokušavao gadati u nešto iza Redovih leđa.

— Prokleti Pickettovi — promrsi Red. — Veća su pošast na pašnjaku od epidemije malih boginja u indijanskom rezervatu. Sve bih ih trebalo pohvatati uključujući i onog odbjeglog sina koji nije ništa bolji od svoga ludoga oca.

Burk se iscrpi na sebi svojstven podrugljiv način izjavivši da su pljačkaši vlaka jamačno starog Billa izabrali za svoga vođu. Zatim okrene Redu leđa i nastavi nišanići zamišljenu metu u brdima.

Red zaškrguće zubima. Ako je taj čovjek doista jedan od Pickettovih, umije izvrsno obuzdati svoj temperament, mnogo bolje od ostalih članova obitelji, zaključi mračno.

Još su neko vrijeme čučali na zemlji pritajeno iščekujući još koji pucaj. Ništa. Možda je ono bilo samo upozorenje. Naposljetku se Garity izvuce iz uske udubine u stijeni u koju se uspio ugurati. Usne su mu podrhtavale, ali ne od straha, zapazi Red. Bio je izvan sebe od bijesa.

— Neki ljudi prijatelj bande — zareža. — Ima nas dovoljno da ga uhvatimo. — Pogled svojih malih okruglih očiju uperi u Reda.

— Povedi tog svog Indijanca — naloži oštro — i popnite se na stijenu. Pokušajte otkriti tragove i podite za njima dokle god se vide. U svakom slučaju, bez obzira na rezultat vašeg istraživanja, sastat ćemo se večeras na kraju kanjona.

Red kimne glavom vješto krijući zadovoljstvo. Imat će vremena da skokne do svoje kuće i zagriže koji zalogaj, a spremi će nešto i za starog šerifa.

Bez teškoća su se uspeli na vrh stijene s koje je nepoznati pucao. Hog Leg je otkrio mjesto na kojem je stajao i pronašao praznu čahuru koja je očito pripadala puški tipa sharps kalibra .50.

Konjski tragovi vodili su pravo prema granici Redova imanja. Slijedili su ih više razmišljajući o vrućoj kavi i dobrom zalogaju, nego o nepoznatome banditu.

Doduše, i dalje su pažljivo proučavali tragove čovjeka koji je očigledno bježao s litice u velikoj žurbi.

Napokon izbiše na čistinu u dnu koje je stajala Redova koliba smještena nedaleko potoka iza kojeg strma cesta vodi do Rag Towna. Tim se putem Red služi redovito kad odlazi u grad po hranu, premda je strm, pun stijena i pukotina. Čovjek koji je pucao s litice prešao je potok i zaputio se cestom, jer je voda još bila mutna a mokri su se tragovi konjskih kopita izdaleka isticali na prašnjavom putu.

Dvojica izgladnjelih tragača požure prema kućici u želji da što prije utaže glad.

VII

Pošto su oprali sude, sjeli su za kuhinjski sto, pušeci s užitkom, premda ih je donekle pekla savjest zbog starog šerifa. Na Garityja i njegovog tajanstvenog špijuna nisu ni pomislili. Barem ne sa žaljenjem.

To je doista lak način da se zaradi lijepa svota novaca, pomisli Red lijeno. Obavili su posao, pronašli trag bjegunca koji je na njih pucao i imat će o čemu izvijestiti svoga nalogođavca. Bandit se nije vratio u Shoestring Canyon, već se zaobilaznim putem preko Redova imanja zaputio cestom što vodi u grad, a ujedno i prema imanju Pickettovih.

Prije nego što su napustili kolibu, Red odluči promijeniti odjeću i kupiti nešto hrane za šerifa.

Ukočeno je zurio u čistu košulju uredno složenu na ležaju ne vjerujući vlastitim očima. Ta izbljedjela modra pamučna košulja nije bila čista kad je odlazio u zatvor. U to je bio siguran. Najednom shvati. Košulju je one noći uzela Rusty, a poslije ju je vratila čistu i izglacanu kao da je nova novcata. Pogledom preleti po prostoriji.

U kutu su stajale i stare čizme ulaštene kao nikad dotad, a na vješalici opazi hlače i ogrtač.

Gurnuvši odjeću u torbu Red se vrati u kuhinju. Objasni indijancu da je odlučio još malo slijediti trag bje-gunca sa stijena.

Hog Leg ne reče ništa na tu prom-jenu plana. Garity ga plaća da obavi posao i spreman je učiniti ono što on kaže. A on je rekao da prate trag.

Čim su prešli rijeku, Hong Leg iz-javi da je jahač jahao sivog konja po-drezana repa. Njegovo je oštro oko otkrilo konjske dlake te boje u vodi i na grmlju pokraj kojega je konj mo-
rao proći.

Cesta kojom su pošli bijaše užasno strma i nepristupačna, a osobito je težak uspon uz brijeg zvan Shotgun uz koji su se Redu više puta prevr-nula kola, kad je odlazio u grad po za-lihe hrane.

Čim su se počeli uspinjati, Hog Leg povuče uzde i sjaše zagledavši se u tra-gove na zemlji.

— Ovuda proći neka kola s konjem — reče pogledavši Reda.

Pratio je rukom uzak trag što su ga po putu ostavljali kotači. Zatim po-novno zastane i podigne glavu.

— Sastati se ovdje — reče. — Jahač s puškom i kola nastaviti put zajedno.

Znači laka su kola došla do vrha brijega dolazeći iz kolibe, pomisli Red. Tu je dojahao i bandit s litice i zatim su se zajedno zaputili prema sjeveru u pravcu Pickettova ranča.

Prateći tragove stigli su do mjesta na kome su se jahač i vozač kola ra-stali. Još imajući na umu povratak od-jeće, Red zatraži od Hog Lega po-pode tragom jahača dok će on pratiti tragove kola. Sastat će se pokraj ograde koju je stari Pickett podigao da bi Redove konje spriječio da pasu njegovu travu.

Čim su se rastali, Red snažno pod-bode konja i dade se u trk. Možda još uspije stići dvokolicu koja se po ovak-vome putu mora kretati znatno spo-rije i opreznije od konja.

Nakon sata jahanja ugleda kola za kojima je pošao u potragu. Stajala su na strmini koju konji očigledno nisu uspjeli savladati i samo ih je šiblje omotano oko zadnjih kotača spasilo da se ne prevrnu i ne strovale u prova-
liju.

Dva poludivlja konja uzalud su po-kušavala svladati uspon, a vozač se nije usudio napustiti svoje mjesto iz straha da konji ne pobjegnu ili ne pre-vale kola.

Red nije bio nimali iznenađen kad je ustanovio da uzde ne drži nitko drugi nego Rusty Pickett.

Gusta crvena kosa rasula joj se po ramenima te je nije bilo teško prepoz-nati.

Grčevito je stezala uzde i tiho go-vorila nešto konjima očigledno ih po-kušavajući umiriti i spriječiti da ne slome njezin i svoj vrat nekim nepro-mišljenim trzajem ili skokom.

Sudeći po djevojčinu držanju već duže vremena bori s usponom, a bu-dući je donedavna bila bolesna, bilo je očito da je na kraju snage.

Svaka druga žena bi bila sretna i zahvalna što joj stiže pomoć, ali ne i tvrdoglava i ponosna kći Picketta. Na zvuk konjskih kopita ona nakrivi malo glavu i krupne blistavomodre oči zagledaju se u Reda kao da pred sobom vide odvratnog kojota. No ni Red se nije predavao i njegove me-talnosive oči uporno zarobe njene, sve dok nije prva ponikla pogledom.

Pokuša nešto reći ali usne su joj se jedva micale.

— Ti ... ti ... — bilo je sve što je mogla izgovoriti muklim šapatom. — A zatim je počela drhtati grizući us-nice te se činilo da će svakog časa briznuti u plač.

— Ne ponašaj se glupo — reče Red suho i hitro sjaše. — Tvoj otac i brat su napravili od mene budalu u Rag Townu, ali nisam došao s namjerom

da ti se osvetim. Želim ti pomoći da svladaš brijeg. To bih učinio za svaku ženu — nadoda oštro.

Obrazi joj planuše nemoćnim gnjevom i djevojka bijesno zamahne bičem s namjerom da ga raspali posred lica. Ali on munjevitom brzinom skoči i istrgne joj bič. Bilo je očito da je izvan sebe od bijesa. Djevojka je sjedjela uspravno poput vojnika na pradi, a oči joj se pretvore u dva modra komadića leda.

— Makni se, kauboj — prosikće bijesno Rusty divlje se ustremivši na nj. — Idi svojim putem. Radije bih umrla no tebe molila za pomoć. Vрати se svome prokletome konju jer su konji jedino do čega ti je stalo.

I Red je u sebi imao temperamenta crvenokosih ljudi. Skoči u kola i odlučno istrgne uzde iz njenih ruku.

Na trenutak se zagleda u djevojčino lice obuzet neobičnim osjećajem. Boravak u bolnici učinio ju je blijedom i slabijom. Modra vunena haljina što ju je imala na sebi slaže se s bojom njenih krupnih očiju, pomisli i sam zatečen spoznajom o njenoj ljepoti. Načas zaboravi da je ona Billova kći i da ju je otac silom htio udati za nj. Nježno joj se nasmiješi, obuzet neopisivom nježnošću prema toj lijepoj i pomalo uplašenoj i zbunjenoj djevojci.

— Bila si u bunilu, ali ipak si nešto suvislo govorila one noći — reče joj iznenada. — Pričala si o svome bratu. Nešto o tomu da si pobjegla da bi njega na nešto upozorila.

— On je u opasnosti. Otac i Black mu nisu htjeli pomoći — reče ona kruto. — Ja ... učinila sam sve što sam mogla — glas joj se slomi — ali nisam uspjela. — Zagleda se u svoje ruke. — Da se konj nije spotaknuo, one noći bih bila došla do njega.

Red ju je prodorno promatrao dok su mu se u glavi vrzle svakojake misli.

Je li pobjegla s ranča da pomogne Burku Hallidayju, to jest Pickettu, koji sudjeluje u potjeri za bandom? Ili brine za mladeg brata Bouncera koji luta rančem pucajući na susjede iz stare lovačke puške kalibra .50?

VIII

Sjedio je poluokrenut prema djevojci i pogled mu iznenada zapne za dugačku staru pušku što je izvirivala ispod sijena.

— Stara lovačka puška, čini se — reče nemarno. — Podsjeća me na događaj koji se jutros zbior u kanjonu Shoestring kad me netko gađao takvom puškom. A nedavno je istom puškom ubijen i pratilac vlaka kod Milepost Ninety-Sevena!

— To nisu učinili ni moj otac ni Black — prozbori ona muklo. — Danas nisu napuštali ranč.

— A gdje su ostali? Imaš još dva brata?

Rusty problijedi, ali ne reče ništa.

Zaključivši da takav razgovor ne vodi ničemu, Red se odluči latiti posla kako bi kola što prije pomakao s mrtve točke.

— Pretpostavljam — rekla mu je nešto poslije kada su zajedničkim snagama potjerali konje uzbrdo — da bih ti trebala zahvaliti — zvučalo je kao da je upravo zagrizla kiselu jabuku i Red s naporom zatomi smijeh.

— Nije vrijedno spomena — odvrati on nemarno odmahnuvši rukom.

— Imaš još pet-šest kilometara do ranča, ali put više nije ovako strm.

Vidjevši da on okreće konja djevojka ga upita:

— Kojim ti putem ideš?

— Bit ću na tvome ranču prije tebe — odvrati on mirno. — Moram tvoga oca pitati nešto u vezi puške.

S tim riječima se vine u sedlo i podbode konja.

Nije joj rekao pravu istinu. Nije ga toliko zanimala puška, koliko je želio sa starim Billom i Blackom izvesti neke stvari na čistac u vezi djevojke. Mora im objasniti kako se sve zbilo i da on nije širio nikakve glasine o njoj po gradu.

Može se dogoditi da ne izvuče živu glavu iz okršaja s bandom, pa je bolje da sve izgadi i sredi kako bi se mirno mogao usredotočiti na predstojeći zadatak.

U smiraj dana stigao je na Billovo imanje. Tu negdje u žbunju pokraj živice nalazi se i Hog Leg držeći na oku prilazni put prema ranču.

Kroz imanje je tekao mali potok, pritok Roaring Forka koji daje vodu za piće životinjama i ljudima na ranču. Zemlja u blizini potoka bila je predmetom spora između Redova oca i starog Billa. Samo je dio te zemlje bio dobar za ispašu, dok je u većem dijelu trava bila odviše visoka za Redove konje, pa nije inzistirao da se pitanje prava vlasništva do kraja raščisti. No nedavno je došla željeznica i tražila baš taj predio za izgradnju dodatne pruge u dolini. Red se nije protivio, a Bill ga je zbog toga još više mrzio.

Ugledavši gospodarske zgrade, Red sjaha, priveže konja za obližnje drvo i naoružan puškom pođe prema ulazu. Uto ispred njega izroni krasan crni konj sa srebrnastim sedlom. Taj je gizdavi vranac pripadao Diamondu Rixeyju i Reda iznenada obuze neobjašnjiva zlovolja. Koga će vruga Rixey ovdje? Načuo je nešto o tomu da se vrti oko crvenokose Rusty. A ona, je li ona ravnodušna prema njemu? Odlučno odmahne glavom kao da se želi osloboditi tih pitanja. Ta to se njega ne tiče.

Pažljivo je pogledom proučavao okolinu prije nego što se zaputio prema ulazu. Triput su Pickettovi pu-

cali na nj i ne može računati uvijek na promašaje. Mora pronaći starca i razgovarati s njim prije Rustyna dolaska.

U blizini staje za jedno drvo stajaše vezan sivi konj podrezana repa. Tragovi znoja na njegovim ledima dokažu da je nedavno na sebi imao sedlo i jahača. To samo potvrđuje da je Hog Leg izvrstan čitač tragova.

IX

Tiho se prišulja vratima i zastane osluškujući. Neko vrijeme nije čuo ništa osim žuborenja potoka, a zatim do njega dopre neobičan zvuk nalik škripanju ili struganju vilice o porculanski tanjur. Na prstima se prikrađe masivnim vratima iza kojih je dopirao zvuk.

Ugleda golemi brusni kamen montiran na drveni okvir brusilice. Bill Pickett je čučao pokraj kamena prislanjajući oštricu željezne osovine uz kamen dok je njegov sin, Black, stajao s druge strane pokrećući ručicu koja okreće brusni kamen. S vremena na vrijeme polijevao ga je vodom da ga rashladi.

Bill Pickett je visok suhonjav starac sivih brkova ispod dugačka nosa i neuredne dugačke brade na mjestima već prorijedene. Vjerojatno nije nikakav stručnjak u oštrenju osovina, ali način na koji je čučnuo kraj kamena i spustio naočale na nos, natjerao bi promatrača na pomisao da ne brusi željezo već dijamant.

Skrenuvši pogled prema Blacku Red opazi da mu je lijevo rame još umotano u zavoj, a lice upalo i blijedo. Bouncer nije bio u blizini, ali se zato Diamond Rixey lijeno naslanjao na stol s alatom.

Visok i snažan, guste plave kose koja češlja s razdjeljkom po sredini i

uredno potkresanim brkovima, u elegantnome tamnome odijelu ukrašenome teškim zlatnim satom, što visi o lancu, zaista bolje pristaje ambijentu kockarnice nego ranča. Na zlatnome poklopcu sata svjetluca krupni žučkastobijeli dijamant po kojemu je i dobio nadimak Diamond. Pravo mu ime nitko nije znao.

Budući nijedan od muškaraca u radionici nije nosio oružje, Red zaključio da neće biti prisiljen potezati ni svoje, barem ne prije nego što uvjeri Billa da se njegovoj kćerci ništa nije dogodilo.

Ipak, namjesti opasač s revolverima, a pušku nasloni uza zid kraj vrata.

Bill se nagne nad kamenom, pa ne opazi Reda kad je ovaj zakoračio u prostoriju. No Black koji je upravo ispljunuo duhan iz usta, odmah ugleda pridošlicu i pogled mu se opasno suzi. Diamond je otresao pepeo s dugačke crne cigare, dok mu je druga ruka bila ležerno zatakuta za pojas.

— Okreći brže! — zavikne Bill ljutito.

Osovina zacvili, a svjetlucave iskrice poletješe zrakom. Buka gotovo priguši Blackov gls.

— Calico Red je ovdje! Naoružan!

Starac je ipak čuo. Nagonski sagne glavu tražeći iza brusnog kamena zakon za glavu. Prije nego što je skočio prema klupi uz koju je stajao Rixey, Black je još jednom zavrtio ručicu brusa i kamen se još okretao i zahvatio dugačku bradu neopreznog Billa. U djeliću sekunde se omotala oko ručice dok mu lice nije došlo sasvim blizu brusu. Čini se da je jedini Red čuo starčevo zapomaganje.

Odviše zatečeni i zapanjeni njegovim ulaskom i Black i Rixey su pokušavali doći do oružja i pripremiti se za okršaj s Redom, te nisu obraćali pažnju na starca.

Mladić hitro skoči i posegne za velikim škarama za rezanje konjske grive što su visjele na zidu. Pride starcu i odreže bradu oslobodivši ga željeznog stiska. Zapomaganje je prestalo, a starac je sada bijesno psovao nespretnoga sina.

Trenutak zatim Red opazi Diamonda kako se saginje i pomaže starcu da ustane. To je bilo posljednje čega se sjećao. Idućega trenutka osjeti strahovitu bol u glavi, a zatim utone u tamu.

S naporom otvori oči dok mu je u glavi zvonilo. Podigne se na lakat i obazre oko sebe. Vrtjelo mu se, pa trenutak dva nije vidio ništa, a zatim postepeno stane uočavati okolne predmete. Ležao je na sofi u nečijoj udobnoj dnevnoj sobi.

Teška starinska stropna svjetiljka s pozlaćenim lancima bacala je toplu svjetlost na masivno tamno pokućstvo i slike na zidovima. Red se oprezno uspravi na ležaju, a zatim opipa glavu koja ga je užasno boljela. Prsti mu bijahu mokri. U prvi čas pomisli da je u pitanju krv, ali trenutak zatim omiriše prste i zaključio da mu je glava natopljena octom.

Vid se počeo razbistravati. Na Pickettov je ranč došao još za dana, a sada je noć. Znači zakasnio je na sastanak s Garityjem i ostalima. Vjerojatno se nalazi u Pickettovoju kući.

Nesigurno ustane i pride starinskom ormaru s ugrađenim zrcalom. Lice mu bijaše natečeno i prljavo. Trebat će mnogo vode i sapuna, a i brijanje bi mu dobro došlo, zaključio kritički promatrajući svoj odraz.

Glava mu je mirisala po octu zato jer ju je netko bio omotao octenim oblozima da smanje otok.

Ta pomisao donekle ublaži mladićev bijes. Pokazali su barem samilost pošto su ga već oborili na tlo i onesvijestili. Treba im biti zahvalan što ga

nisu ubili ili teško ranili, pomisli po-
drugljivo. Uzeli su mu revolver, ali
nisu ga vezali.

Odjednom mu do uha dopru neki
zvukovi. Oslušne. Netko je zveckao
sudem u susjednoj prostoriji i Red
zaključí da Pickettovi upravo večera-
vaju.

Što će se dogoditi kad završe s je-
lom i otkriju da se osvijestio? Dok je
stajao tako razmišljajući, pogled mu
zapne za vitrinu u kojoj bijaše posla-
gan fini starinski porculan.

X

Njegovu pažnju nije privukao por-
culan već velika obiteljska fotografija
naslonjena na porculansku zdjelu. Fo-
tografija prikazuje šesticu jahača. U
sredini ponosno uzdignute glave sta-
jali su Bill Pickett i čovjek nalik
njemu. S Billove desne strane opazi
Blacka i Bouncera. Jedan od trojice
jahača s druge strane položio je
desnu ruku na konjsku grivu, a bu-
dući nije nosio rukavice jasno se vid-
jelo da mu nedostaje kažiprst.

Jahač do njega bijaše također mlad
i nalikovao mu je kao jaje jajetu. Obo-
jica bijahu tamni, snažni i nasmijani.
Nešto podalje, izdvojena od šestorice
muškaraca stajala je Rusty. Sudeći po
njoj slika bijaše stara barem dvije go-
dine. Nema sumnje da je jedan od
dvojice mladih jahača lijevo od Billa
Picketta Burk Holliday.

Koliko je znao, Bill ima tri sina i
jednu kćer, a mladi i stariji jahač su
jamačno s njima u srodstvu.

Prisjeti se šerifove radoznalosti i
želje da vidi Burkovu desnu ruku bez
rukavice. Možda mu je poznato nešto
o čovjeku kojemu nedostaje desni ka-
žiprst, premda nije rijedak slučaj da
kauboj, obavljajući svoj posao ostane
bez toga prsta.

Dohvati sliku s namjerom da je sa-
krije ispod košulje i poslije pokaže
šerifu. Pitanje je, doduše, pomisli ci-
nično, hoće li i sam moći napustiti
ranč a kamoli s fotografijom.

U želji da vrati djelu na staro mje-
sto, načini nespretan pokret i ona se
sruši na pod uz zaglušujući tresak raz-
bijenog porculana. Hitro vrati sliku u
vitrinu, a zatim gurne krhotine pod
ormar osjetivši da je u susjednoj pro-
storiji zavladao muk. Svakog će časa
Pickettovi nahrupiti na vrata, pa je
bolje da se vrati u krevet.

Vrata se naglo otvore i na njima se
pojavi stari Bill Pickett otirući usta
ubrusom. Red opazi da mu je brada
ranjena na nekoliko mjesta. Iza njega
odmah ugleda Blacka i Diamonda Ri-
xeyja. Omamljujući miris hrane na-
draži Redove noznice. Prisjeti se da je
posljednje što je pojeo bio mršav
obrok u kolibi.

Opazivši da Rusty nije s njima, na
trenutak se zabrine pitajući se je li
uopće stigla kući. Bill mu nije dao vre-
mena da razmišlja o Rusty. Po svojoj
navici osuo je na Reda paljbu. Dok je
on govorio, Red je stajao u sredini
sobe točno ispod svjetiljke držeći se
jednom rukom za glavu i povremeno
bolno uzdišući i zanoseći se kao da
gubi ravnotežu od bola. Mora poku-
šati spriječiti Billa da otkrije kako je
njuškao po vitrini i izvadio porodičnu
fotografiju.

— Čuli smo nekakav tresak — Bil-
love se oči pretvore u dva uska pro-
reza dok je sumnjičavo odmjeravao
mladića. — Koga vruga imaš opet na
umu?

Red ponovno jaukne.

— Upravo sam se probudio — odv-
rati zbunjeno — ne znam ... gdje sam.
... Treba mi vode. ... Žedan sam ...
gorim...

Bill mu se približi i zagleda oštro u
oči.

– Dobro ti znaš gdje si, vražji sine!
– zareža. – Budi sretan što si živ.
Kako ti je samo palo na um da upadneš na moje imanje naoružan do zuba. – Zastane i ponosno podigne glavu. – Sreća tvoja što Pickettovi ne potežu oružje na bespomoćna čovjeka.

– Niste li maločas rekli da sam upao naoružan do zuba? – upita Red podrugljivo.

– Dakako, ali dječak ti se prikrao s leđa i odalamio te po glavi. Zato kažem da si bio bespomoćan.

– Dječak?

– Moj najmladi sin. Bouncer! Bio si naoružan, a mi ne. Imao je potpuno pravo da te udari. Da ti lubanja nije tako tvrda, jamačno bi te ubio. Dječak ima snažnu ruku, nema šta – nadoda s ponosom. – No kad si već ostao živ – nastavi kao da zbog toga žali – morali smo ti dati pristojan smještaj. Učinili bismo to i za psa. Unijeli smo te u kuću i položili na sofu.

Znači Bouncer je stigao na ranč na vrijeme, pomisli Red. Oduzeli su mu oružje, ali nisu ga ubili premda su to mogli. Reda obuze osjećaj nelagodnosti. Ne govori li ta činjenica u prilog Pickettovih.

U želji da razmisli o svemu okrene se prema ležaju pridržavajući jednom rukom glavu.

– Donesite mi malo hladne vode i pustite me da se još malo odmorim – zastenje.

Uto se uplete Diamond Rixey kojega se sve ovo skupa po Redovu mišljenju nimalo nije ticalo.

– Nemoj nas pokušavati zavarati – reče meko, ali mu se u glasu osjeti prizvuk prijetnje. – Što si tražio po sobi?

Ako je i osjećao neku grižnju savjesti kad su u pitanju Pickettovi, prema Rixeyju je osjećao samo odbojnost.

– Upravo sam došao k sebi – odvratila hladno. – Možda sam teturajući po sobi nogom zapeo za nešto.

Black Pickett je pogledom proučavao sobu. Naposljetku odmahne rukom.

– Čini se da ništa nije razbijeno

– Sudeći po zvuku koji smo čuli rekao bih da je u najmanju ruku ova stropna svjetiljka pala na pod – progunda stari Bill.

– Pogledajte porculan u vitrini – posavjetova ih Rixey. – Provjerite je li sve na mjestu.

Red se ukoči. Vrata i prozori bili su zatvoreni te je bilo očito da ništa nije mogao baciti van. Black možda neće biti u stanju ustanoviti da koji komad porculana nedostaje, ali će zato pažljivijim pogledom jamačno opaziti krhotine porculana ispod vitrine. A zatim će lako otkriti i razlog zbog kojeg je kopao po vitrini.

Nikad se još u životu nije osjećao tako bespomoćnim on koji je navikao da se hvata ukoštac s najtežim situacijama i uvijek drži konce u vlastitim rukama. Nenaoružan i slab, suočen je s trojicom neprijateljski raspoloženih ljudi, te je imao osjećaj da stoji na tankome ledu koji svakoga časa može prsnuti pod njegovim nogama.

Znajući da mora sačuvati hladnokrvnost odluči zaigrati na jednu kartu. Mora pokušati odvući njihovu pažnju od te proklete vitrine. To mu je jedina da se izvuče.

– Tvoj me dječak dobro odalamio. Na glavi mi je izbila čvoruga Veličine jajeta – progunda, uhvativši se za potiljak.

– Sreća tvoja što imaš tvrdnu glavu – starac se isceri.

– Čini se da je tako – Red se kiselo osmijehne. – Zasigurno je upotrijebio komad drveta ili pušku.

– A kako bi drukčije i mogao oboriti na zemlju takvog glavonju – progunda Bill.

Krajičkom oka Red opazi da Black pregledava vitrinu, dok su lica starog Billa i Rixeyja Diamonda bila okrenuta prema njemu s očiglednim izražajem dosade. Nisu ih zanimala njegova pitanja o tomu čime i kako je udaren u glavu.

— Budi sretan što si ostao živ — odreže Diamond hladno. — Uvući se s puškom na ranč...

— Da, puška ... kad već govorimo o pušci, sjetio sam se jedne zanimljive pojedinosti. Tvoj je sin nedavno pucao na mene jednom od onih starih lovačkih pušaka tipa sharps kalibra 50.

To je napokon privuklo njihovu pažnju. Black se polako okrene i pogleda Reda u lice.

Osjetivši na sebi poglede tri para očiju, mladić zaključi da barem jedan od njih zna nešto o pušci kojom odnedavna netko puca ljudima u leđa.

Bill Pickett se snašao prvi.

— Bouncer je premalen za takvu pušku — promuklo se nasmije. — Očigledno uobražavaš.

— Ali vi imate takvu pušku, nije li tako? — nastavi Red uporno svoju igru.

— To nisam nikad porekao. No godina nije upotrebljena. Zaključana je tako da Bouncer ni u kom slučaju nije mogao doći do nje.

Red je znao da se dječak ipak uspio dočepati očeve puške. Pitanje koje se nameće sada je samo je li istom puškom ubijen i službenik prilikom pljačke vlaka. To je jedan od razloga koji je Reda natjerao da dode ovamo.

U želji da dokazom potkrijepi svoju tvrdnju, stari Bill pride tamnome ormaru u kutu sobe koji je očigledno bio zaključan.

— Rosemary... donesi mi moje ključeve — vikne oštro.

Znači i Rusty je stigla kući, pomisli Red, premda je trebao znati da je

samo jednoj ženi mogla pasti na um misao da mu octenim oblozima olakša bol.

Pojavila se na vratima sa svežnjem ključeva u ruci. Iza njenih leđa Red opazi prestrašeno lice dječaka.

I Rixey i Black su napeto promatrali Billa dok je otključavao ormar. Red osjeti mučninu u želucu i to ne zbog gladi.

XI

Rustyna se kosa doimala crvenijom no ikad, osvijetljena blagom svjetlošću stropne svjetiljke, a žute su se pjegice još više isticale na mrtvački blijedu licu. Ni Bouncer nije izgledao ništa bolje. Činilo se da je spreman svakoga časa pobjeći glavom bez obzira.

Otkrije li se da je doista uzeo pušku, može biti lako optužen za pokušaj ubojstva, dakako u slučaju da su Pickettovi i Rixey još na strani zakona.

Pri toj se pomisli Redov pogled zadrža nešto duže na Rixeyu. Dosad ga je smatrao samo ugladenim kockarem zainteresiranim za Rusty. No je li odista tako?

Diamond je promatrao Billa kao što jastreb promatra zeca. Nestalo je uobičajena osmijeha oko njegovih usana, a umjesto njega pojavile pojavile se oštre bore. Reklo bi se da je nenaoružan, ali Red je znao da vjerojatno poput većine kockara ima negdje sakriven revolver.

Začuje se škljocanje brave na ormaru. Rixey pride korak bliže starcu. Black pođe za njim. Naslonjena na zid, Rusty se zagleda u Reda očiju krupnih poput dubokih jezera bez dna. Lice joj je sada gorjelo, a mali je Bouncer drhtao jače no prije.

Nešto nije kako valja, pomisli Red. Očigledno je da su i Rixey i djevojka ispunjeni strahom zbog te puške.

Starac se napokon okrene prema Redu s pobjedničkim uzvikom na usnama. U rukama je držao dugačku staru pušku.

– Bit će bolje da odeš liječniku da ti pregleda oči – zareža na mladića.

– Moja je puška ovdje, cijela i netaknuta još od one noći prije mnogo godina kad sam je zaključao u ormar. Moj dječak nije mogao iz nje pucati na tebe.

Ako je to točno, ta puška nije sudjelovala u pljački, a Red je nije mogao vidjeti ni toga poslijepodneva u Rusty-nim kolima pokrivenu slamom.

Dok mu je mozak radio grozničavom brzinom, prelazio je pogledom preko ostalih prisutnih. Prvo što je uočio je izražaj olakšanja na Rixey-jevu licu. Kockareve su se usne ponovo razvukle u osmijeh. Bill je još u ruci držao pušku i s ljubavlju je pregledavao.

– Sjećam se kad sam prije četrdeset godina njome ubio posljednjeg bizona u ovim brdima – reče s prizvukom čežnje u glasu. – Sada su životinje iščezle i ovakve nam puške više ne trebaju – glas mu je podrhtavao od sjete i suzdržanih osjećaja. Prstima podigne zatvarač na ležištu puške i zastane.

Red tek tada opazi da su djevojka i njezin mladi brat još napeti i prestrašeni.

Bill zabije svoj dugački nos u ležište, očigledno, u želji da vidi je li pušku zahvatila rda. Čelo mu se iznenađa namršti.

– Nek sam proklet! – zagrmi starac podigavši pogled prema prisutnima.

– Iz ove je puške netko pucao! Nedavno!

Nema sumnje da je iskreno ljut i zaprepašten, zaključa Red. Zaključao je pušku u ormar davno prije da mu sinu ne bi palo na pamet igrati se s njome. Ismijao je Redovu sumnju u Bouncera, a sada, kad je miris baruta zagolicao njegove nosnice, mora priznati da je pogriješio.

– Bouncer! – drekne zaputivši se prema djevojci i najmlađem sinu. – Jesi li ti u to upleten? Rekao sam ti da ću te izbičevati kao konja ako se usudiš uzeti bilo koju pušku bez moga znanja.

Rukom dohvati sinovljevo uho i izvuče ga nasred sobe odvajajući ga od sestrina okrilja.

Red pomisli da bi sada trebao starcu reći sve. Kako je iz te puške netko na njega pucao dvaput u posljednje vrijeme, a isto tako i na pratioca novčane pošiljke kome je zadata smrtonosna rana. Zatim mu treba reći da je pušku vidio u djevojčinoj dvokolici ...

Pogled mu zapne za djevojčino lice. Ruku je pritisla na usne kao da želi zadržati krik, a oči joj bijahu veće no ikad. Grozničave i sjajne od iščekivanja i straha. Znala je da će Red njezinu ocu kazati sve i da Bounceru predstoji bičevanje ako ne i teža kazna. Kazna, dakako, ni nju neće mimoći ako otac sazna da je pokušala zaštititi svoga neopreznoga brata.

A mladi se brat previjao od bola dok ga otac nemilosrdno vukao za uho. Iz dječaka napokon provali dugo suzdržavani plač. Rusty kao da je samo to čekala da skoči poput razjarene lavice koja brani svoje mladunče. Zgrabi dječaka u naručaj, premda i sama nije bila mnogo jača od njega i spusti ga tek kod vrata zaštitivši ga svojim tijelom prije nego što ju je otac u tome mogao spriječiti.

– Pusti ga ovamo – Bill naposljetku zagrmi pošto se oporavio od

iznenađenja. — Koga vruga radiš ti, mala glupačo?

— A što misliš? — otpovrne djevojka hrabro zabacivši svoju lijepu glavu. — Neću dopustiti da mučiš moga maloga brata! — izjavi drsko gledajući oca u oči.

Njezina hrabrost zapanji i na trenutak zbuni Bila. Zatim pruži ruku i raspali djevojku posred lica tako snažno da ju je oborio na pod oslobađajući tako sebi put do Bouncera. Zamahne rukom prema dječaku.

Ali Red je bio brži. Zgrabio je Billa prije nego što je ovaj mogao dohvatiti Bouncera. Svojim ih je postupkom sve iznenadio i zatekao nespremljene jer je posrijedi bila prepirka koja se tiče samo članova obitelji, te nitko nije ni očekivao uplitanje sa strane. Osobito ne od neprijatelja obitelji uz to omamljena i oslabljena Bouncerovim udarcem, čovjeka koji se tek probudio iz nesvijesti. I još ima zavoj na glavi, a nije ni naoružan.

Rixey i Black su stajali kao skamenjeni dok je obarao staroga Billa na pod.

Tek nakon nekoliko trenutaka Red krajičkom oka opazi da je Rixey izvuкао skriveni revolver ispod ogrtača.

Nije pucao. Udario je Reda drškom po glavi i ovaj je istoga časa pustio Billov vrat.

Red poklekne, ali se ubrzo oporavi od udarca i navali na Rixeyja. Grozničavo je razmišljao kako se mora dočepati kockareva revolvera jer će ga ovaj u protivnom ubiti. Premda je plavokosom muškarcu nanio nekoliko snažnih udaraca u grudi i bradu, nije bio dovoljno jak da mu otme oružje. Iz glave mu je tekla krv, a oblog mu je, nakrivivši se, djelomično pokrio oči.

Jednim okom opazi kako se stari Pickett podiže s poda i s puškom ustremiljuje na nj. Gotovo je, pomisli.

S dvojicom naoružanih protivnika ne može izaći na kraj, osobito ne ovako omamljen udarcima i borbom.

No prije nego što su se dva razbješnjela muškarca mogla oboriti na iznemoglog Reda, djevojka skoči dok je dugačka crvena kosa letjela za njom poput purpurna plašta i zgrabi iznenađenome ocu pušku iz ruke postavivši se između Rixeyja i Reda.

Kockar koji je upravo namjeravao potegnuti obarač zastane u pola pokreta, ne želeći povrijediti djevojku, ali bilo je kasno. Revolver kao da je opalio sam od sebe, a njegov prasak bijaše popraćen djevojčinim krikom. Red opazi kako se Diamond ukočio, jamačno uvjeren da je pogodio djevojku, no on je vidio da Rusty nije ozlijeđena. Njezino mu je uplitanje dalo vremena da se uspravi.

U glavi mu se vrtjelo, a na oči padala sumaglica.

Ipak sakupi snagu i ovije ruke oko djevojčina struka, izrazito tanana za djevojku njezine visine i odvoji je od oca s kojim se još poput divlje mačke borila za pušku.

Puška je ponovo bila u starčevim rukama i Red na trenutak pomisli da će razjareni starac najprije probušiti metkom njegovu, a zatim kćerkinu glavu. I drugu ruku ovije oko Rusty i unatoč njezina otpora pokuša je gurnuti iza sebe, kako bi je vlastitim tijelom zaštitio od razbješnjela oca.

I braća su pokušavala pomoći Rusty. Black dohvati kundak puške, ali zbog rane na ramenu nije imao snage da je otme ocu. Bouncer je vikao svom snagom preklinjući oca da ne povrijedi Rusty. Rukama je obujmio starca oko koljena i Bill se sruši preko dječaka, a sa sobom povuče i Blacka koji bolno zajauče udarivši ranjenim ramenom o nogu ormara.

Red je disao teško ali je još snažno držao Rusty iza svojih leđa.

— Ako želite ponovo pucati, pucajte u mene a ne u djevojku — dobaci starcu muklim glasom.

XII

Mnogo poslije sjećajući se te noći Red je zaključio da nije pametno postupio što je to rekao, jer je razbješnjeli starac oružjem mogao poslušati njegov savjet. Doslovce. Ipak u onome trenutku nije namjeravao izigravati romantičnog junaka, već je želio zaštititi djevojku koja je upala u gužvu spasavajući njega. Toliko joj je barem dugo vao.

Uto prostorijom zazvoni Rixeyjev glas. Na kockara je Red bio posve zaboravio. Iz nosa mu je curila krv, a lice mu je bilo natečeno od Redovih udaraca. No u ruci je držao kolt i nišanio ravno u mladića.

— Odmakni se od Rusty — naredi zapovjednički — da te mogu sravniti sa zemljom.

— Spusti taj prokleti revolver, Diamond — dobaci djevojka oštro, prije nego što je Red mogao odgovoriti. — Već si pucao na nenaoružana čovjeka. Ako ga sada ubiješ, bit će to pravo ubojstvo.

— Nije li upravo pokušao ubiti tvog oca?

— Staroga sam Billa zgrabio za vrat samo zato da prestane udarati svoju kćer, a ne s namjerom da ga ubijem — dobaci Red hladno, ne dopuštivši djevojci da ga dalje brani. — A ti si odjednom izvukao sakriveni kolt, premda te se cijela stvar nimalo ne tiče.

Te riječi kao da su otrijeznile Rixeyja. Na kraju on mora biti oprezan i trezven, jer u protivnom ne bi bio dobar kockar. Dobro je znao što znači u Wyomingu kad čovjek puca na nenaoružanog suparnika koji uz to štiti jednu ženu.

Zato gurne revolver pod kaput i razvuče usne u ciničan osmijeh pokazavši red pravilnih bijelih zubi.

— Idući put kad se sastanemo, Calico Red — otegne prijeteci — kraj tebe neće biti žena da te brani.

Rusty se oslobodi Redove ruke.

— Da je Red naoružan — dobaci bijesno — ne bi trebao moju pomoć u borbi protiv tebe, Diamond. Premda iznemogao, zadao ti je cijeli niz lijepih udaraca, poigravajući se s tobom kao s loptom. Da se nije upleo otac s puškom, oderao bi ti brkove da njima ukrasi uzde.

Njezine podrugljive riječi ponovo razbuktaše kockarev bijes. Ipak se ne usudi potegnuti oružje.

— Red je rođeni odmetnik i ubojica — primorsi kroza zube, lica rumena od bijesa. — Ne mogu mu oprostiti što je osramotio tvoju čast one noći u brdima. Veoma poštujem tvoga oca, Rosemary, i jasno mi je zašto je bijesan na Reda. Milo mi je — nastavi zlobno — što ga je natjerao da puže onoga dana u bolnici kada ga je pokušao natjerati da ti ženidbom vrati izgubljeni ugled.

Rusty se okrene i ošine Reda bijesnim pogledom.

— Vрати se svojim konjima, glupane! Ne bih se udala za tebe ni da si posljednji muškarac u ovim brdima. Vрати se konjima! — Bijesno udari nogom o pod. Pride mu korak bliže i zagrebe mu noktima lice.

U Redu proključa bijes i zamahne rukom da ošamari djevojku, ali mu Rixey podmetne nogu tako da se našao na podu.

Kad se uspravio, djevojka je otvarala vrata što vode na kat. Zastane na trenutak obuhvativši pogledom sve prisutne.

— Nemoj misliti da ću te uznemiravati više, Calico Red! — dobaci bijesno. — Kad oženiš neku Indijanku

— nastavi prezirno, dok su joj oči svjetlucale poput užarenog ugljevlja — poslat ću ti tonu sijena za svadbeni dar.

Red je rukom trljao bolno mjesto na glavi. Black u njega uperi pištolj, a starac se namršteno obrati kćeri:

— Idi u svoju sobu! — reče oštro glasom koji ne trpi protivljenje. — Prekasno je da uzmakneš, glupačo. Čim iz Rag Towna dovedem svećenika, vjenčat ćeš se s Calicom Redom. — Bouncer — naloži dječaku — dovedi konja.

Rusty se ljutito nasmije i slegne ramenima zabacivši bujnu crvenu kosu koja bljesne poput buktinje, pa zalupne iza sebe vratima.

Još su neko vrijeme odzvanjali njezini koraci dok se penjala stubištem.

Dječak gurne glavu u vrata i šapne ocu.

— Konj je spreman.

— Kad se vratim — otrese se starac na nj — očitat ću ti bukvicu. Idi sada u svoju sobu i čekaj zajedno sa sestrom dok se ne vratim.

Rixey pode za starcem prepustivši Reda Blacku.

— Poći ću s vama u grad i pomoći vam da pronađete svećenika.

— Zadao si nam mnogo muke, Red — prozbori Black poigravajući se revolverom. — Uglavnom najviše time što si stao na stranu te proklete željeznice. Nemaš pravo dati zemlju...

Red pokuša ustati sa sofe na kojoj je sjedio.

— Sjedi — zagrmi Black prijeteći.

— Umorio sam se od sjedenja — usprotivi se Red. — I od cijele te zbrke. Nisam ni u kakvome dosluhu s ljudima iz željeznice i jedina mi je želja da mirno živim i vodim brigu o svojim konjima — izjavi mirno. — Ali vi Pickettovi neprekidno me sumnjičite i optužujete za stvari koje nisam učinio. Eto, čak i sada kad sam došao

ovamo u namjeri da prijateljski porazgovaram s tobom i tvojim ocem, dobio sam udarac u glavu — nastavi ogorčeno. — Tvoj je otac veoma svojeglav i zašto ga ne uvjeriš da mirno podijeli sa mnom zemlju južno od potoka? Neka sam odluči što će on uzeti, a meni prepusti dio na koji ja imam pravo. I neka me prestane sumnjičiti i napadati čim se pojavim u blizini njegova imanja. I to s leđa — dometne tiho.

Black bijesno podigne glavu,

— Pickettovi ne napadaju nikoga s leđa. Sa svakim se protivnikom suočavamo licem u lice. — Ustane i pri tom mu revolver ispadne iz ruke.

Obojica su skočili u isto vrijeme u nastojanju da dohvate oružje. Premda mu se revolver našao nadohvat ruke, Red ga prepusti Blacku. Slegne ramenima. To ga ionako ne bi nikamo odvelo, niti mu pomoglo. Ta on čeka svećenika da ga oženi s onom malom drznicom crvene kose. Na neki je način time potpisao primirje s Pickettovima.

Kad se Black uspravio, u ruci nije držao samo revolver već i komadić razbijene porculanske zdjele.

— Ispod vitrine je gomila krhotina — progunda. — Pitam se otkud. Rusty je veoma uredna. — Stajao je nasred sobe zbunjeno zagledajući krhotinu. Iznenada upre pogled u Reda. — Ona buka... tresak što smo čuli... to si ti razbio, nije li tako? — I ne čekajući odgovor zamišljeno nastavi: — Koga si vruga tražio među porculanskim zdjelama? Što će to čovjeku poput tebe?

Tim riječima pride vitrini i pogledom stane proučavati predmete koji u njoj bijahu poslagani kao da će mu dati odgovor na pitanje koje ga zanima.

Izvuče veliku obiteljsku fotografiju i pažljivo je stane gledati.

— Cijela obitelj na okupu.
Red nemarno spomene da je i on vidio obiteljsku sliku.

— Rekao bih da na njoj nije naslikan samo vaš otac sa svojom djecom?

Black se naglo okrene i sumnjičavo ga pogleda.

— Znači, gledao si sliku — uzvikne oštro. — Zato si i razbio zdjelu. Bio si nespretan i gurnuo je na pod — bila je to prije tvrdnja nego pitanje. — Pride korak bliže Redu i unese mu se u lice. — Zašto te, do vraga, toliko zanimaju članovi naše obitelji?

Imajući u vidu Blackov revolver, Red je pažljivo birao riječi:

— Kada sam došao k sebi — objasni mirno — glava mi se činila velika poput bundeve. Još sam bio omamljen. Ustao sam i doteturao do zrcala da se pogledam. Možda sam pri tom zapeo za zdjelu i gurnuo je na pod. Ne možeš me kriviti što sam bio nespretan — završi s prizvukom isprike u glasu. — Gotovo da i nisam znao za sebe.

— Bio si dovoljno priseban da gurneš krhotine ispod vitrine — zareža Black. — Što kažeš na to?

— I ti bi to isto učinio da si u tuđoj kući počinio nehotice takvu štetu — otpovrne Red mirno.

— Ali ako si već bio tako bunovan — nastavi Black sumnjičavo — kako to da si opazio da je na fotografiji snimljeno više ljudi no što pripada našoj obitelji?

Red u sebi prokune mladićevu sumnjičavost.

— Dok sam tražio zrcalo, pogled mi je zapeo za fotografiju. Prepoznao sam tvoga oca, tebe, maloga Bouncera i Rusty. Ali na slici je snimljen i jedan čovjek Billove dobi i još dvojica mladih od kojih jedan sliči tvome bratu Burku.

Black se namršti.

— Ne znam na što ciljaš i što se tebe uopće tiče obitelj Pickett?

— U prvom redu pokušali ste me ubiti — odvрати Red podrugljivo. — A zatim želite da se oženim vašom sestrom. Nisu li ti razlozi dovoljno snažni da izazovu u čovjeku znatiželju?

— Gdje si sreo mog brata Burka? Godinama je već odsutan.

— Ne sjećam ga se dobro — prizna Red. — Stariji je od mene. Nekoliko smo se puta sreli. Snažnije je građe od tebe ali jednako tamnocos i tamnopus. Sjećam se također da mu je desna ruka...

— Što je s njegovom desnom rukom? — promrsi Black kroza zube.

Red osjetiti kako ga oblijeva hladan znoj. Znao je da je izazvao Blackovu sumnju. Spomene li da je Burk izgubio kažiprst desne ruke, samo će ga još više raspaliti. Razbješnjeli je Black očigledno na sve spreman. A osim toga nije ni siguran da je mladić bez prsta Burk.

No prije nego što je Red mogao smisliti prikladan odgovor, razjareni Black nastavi:

— Burk nije dobar. Prije nekoliko še godina posvadio s ocem i otišao od kuće. Zaposlio se u Chugwateru i udružio s ujakom Jakeom koji se, također, sukobio s ocem.

— Ne sjećam se toga ujaka.

— Nekć je bio očev ortak — objasni Black. — Posvadili su se prije mnogo godina i razdvojili. Jake je otišao odavde proklinjući oca i optužujući ga da ga je prevario u novcu i stoci. U Chugwateru je osnovao novi ranč i postao obiteljski čovjek. Srdačno je prihvatio Burka samo zato što se i on posvadao s ocem.

— Kažeš da ujak Jake ima obitelj?

— Tako je, ali od sve njegove djece upoznao sam samo ovoga bratića sa slike. — Upre prstom u jedno lice s fotografije, ali mla koliko se naprežući Red nije mogao ustanoviti pokazuje li

na mladića sa zdravom ili osakaćenom desnom rukom.

Tako nije saznao ništa novo. Čovjek koji jaše s Garityjem mogao bi biti Burk Pickett ili njegov bratić. Mladić kojemu nedostaje kažiprst desne ruke. No ne usudi se dalje ispitivati Blacka iz bojazni da još više ne probudi mladiševu sumnju.

— Kažeš da su se svadili i rastali prije mnogo godina — nije se ipak mogao uzdržati da ne kaže — ali ova je fotografija snimljena pri dvije tri godine, nije li tako?

— Ujak Jake i njegov sin Barney napisali su ocu pismo da žele zakopati ratnu sjekiru. S takvom su nam tobože namjerom došli u posjet — nastavi mladić ogorčeno. — No, ponovo je izbila svada u trenutku kada je Jake otkrio pravi razlog svoga dolaska. Tražio je od oca da mu plati dio zemlje na koju je, kako je tvrdio, imao pravo, a moj ga je otac potjerao rekavši mu da će prije morati platiti stoku koju je ukrao kad je napuštao dolinu.

— Znači posrijedi je zemlja?

— Tako je — potvrdi mladić. — Baš onaj dio zemlje oko kojeg se natežete ti i moj otac. I koji želi željeznica. A znaš li zašto želi baš tu zemlju? — upita ljutito.

— Ne — glasio je kratak odgovor.

Black prijezirno frkne nosom.

— Namjeravaju na njoj izgraditi veliko irigaciono jezero za opskrbu vodom.

— Pa to i nije tako loša zamisao.

Black zagrmi:

— Zar tako misli dobar rančer? — okomi se bijesno na Reda. — Voda bi preplavila svu zemlju u dolini na kojoj naši konji zimi nalaze odličnu ispašu. Zato se borimo za tu zemlju, a protiv pacifičke željeznice koja donosi sve te izmjene — završi pljunuvši na pod.

— I protiv mene ili si mislio na svog ujaka Jakea i njegovog sina?

— Ostavi Jakea i Barneyja izvan toga. Doduše, sigurno je da bi kad bi im otac dao dio te zemlje, oni svoj dio prodali željeznici jer su spremni učiniti svašta za novac.

Umjesto da utješi Blacka, Red odlučio doliti još malo ulja na vatru, jer mu je razbješnjeli mladić dao nekoliko korisnih podataka.

— Farmeri koji bi naselili taj kraj, u slučaju da željeznica ostvari svoju namjeru, donijeli bi napredak, ali ne bi morali spriječiti nas u uzgoju konja...

Dalje nije stigao jer ga Black udari revolverom posred lica. Red bijesno opsuje. To je ipak previše! Ne mareći za posljedice skoči i obori se na Blacka. Zahvaljujući ranjenome ramenu lako ga je svladao. Zatim se sagne i zgrabi revolver koji je pao na pod.

— Black — reče gotovo blago — budući da ćemo uskoro postati rod, bit će bolje da prijateljski razgovaramo. Tvoj je otac svojim postupcima već otjerao jednoga sina, a na najboljem je putu da otjera i Bouncera. Zato je bolje da se prijateljski dogovorimo...

Iznenada iza leda začuje zvonak djevojački glas:

— Sada naklonost prema budućoj supruzi pokazuješ tako što ćeš ubiti njenog brata — govorila je otegnuto.

Red se polako okrene još stežući revolver u ruci. Opazi da je Rusty odjevena za put. Tamni baršunasti kaputić i hlače pokazuju da namjerava jahati. Imala je rukavice i stetson.

U ruci je imala revolver, a iza leda joj je izvirivao Bouncer.

— Oslobađam te svake obaveze da se oženiš mnome — nastavi djevojka sarkastično. — Otidi do korala i upregni konje u dvokolicu — reče zatim okrenuvši se prema dječaku.

Bouncer iščezne.

Black polagano ustane opipavajući ozlijeđenu čeljust.

— Otac ti je naložio da ostaneš i udaš se za Reda — dobaci joj oštro.

— Moraš ga poslušati!

— Kako da ne — odbrusi ona. Zadovoljno pogladi revolver. — Odlazim u grad čim Bouncer upregne konje. Muka mi je od svih...

Black pokuša proći pokraj Reda da zadrži sestru. Izvana dopre pucanj, a zatim se začuje lomljava prozorskog stakla. Black zastane, lagano se zagnjiše i stropošta na pod. Red ga pokuša zadržati, jer mu je bio posve blizu. Rusty krikne, a zatim se vani oglasi, kako se Redu učini, pola tuceta pušaka.

XIII

Red se munjevito okrene i potegne obarač. Izvana dopre jauk. Znači, pogodio je, pomisli zadovoljno.

Dok je ponovno nišanio na nepoznate napadače pitao se što se u stvari događa. Je li moguće da je i taj napad djelo Pickettovih? Smjesta odbaci tu misao. Ta stari Bill ne bi nikada gađao svoga vlastitoga sina.

Diamond Rixey? Nije li ga pokušao već jednom ubiti i da nije bilo Rusty... Ipak, ako voli djevojku, ni on ne bi dovodio u opasnost njezina brata.

Uto izvana ponovo zazviždi metak Redu pokraj uha i zarije se u stjenku vitrine. Red legne na pod. Napadači se ne šale, pomisli ljutito.

— Lezi — dobaci oštro djevojci. — Mogu te lako pogoditi dok stojiš tako ukočena poput prerijskog psa.

Dakako, nije ga poslušala. Zato hitro dopuže do nje i slobodnom je rukom obgrli oko struka i privuče na pod do sebe.

I Black počne puzati prema njima. Oči mu bijahu grozničavo sjajne, pogled staklast, a iz desne mu je ruke kapala krv.

Uto se glava jednoga napadča pojavi na prozoru. Unatoč tomu što se borio s Rusty koja je pružala otpor, Red opali. Izvana se začuje jauk. Možda ga je pogodio, a možda i nije.

Nakon tog pucnja nekoliko je minuta vladalo zatišje. U Redovoj su se glavi grozničavom brzinom rojile misli. Jednim revolverom i malo municije neće moći dugo pružati otpor napadačima. Uto opazi da im je Black dopuzao sasvim blizu.

— Pogodili su me u grudi ... među rebra — reče mladić s naporom. — Čini mi se da ću ... iskrvariti ... i umrijeti.

Rusty jaukne i pokuša se osloboditi Redova zagrljaja, no ovaj je nije puštao, znajući koliko je opasno ustati.

— Black — obrati se mladiću — otpuži do predvorja, a Rusty će poći za tobom i pomoći ti dok ja čuvam stražu.

— Do vraga i puzanje — prasne djevojka — iskrvarit će i umrijeti, a ti pričaš o puzanju.

— Slušaj me, mala budalo — odbrusi Red hladno — samo pokušaj ustati pa ćeš vidjeti kako će kroz prozor ponovo doletjeti metak. Onaj tko izvana puca ima dalekometnu pušku koja bi i nama dobro došla — nadoda s uzdahom — a mi smo na svjetlu.

— U ormaru u kojem otac čuva lovačku pušku nalazi se još nekoliko pušaka — zastenje Black. — Rado bih uzeo jednu i pokušao ubiti psa koji me ovako zadesio.

— Idi u predvorje, a ja ću se pokušati dočepati puške — naloži mu Red.

— Rusty — reče okrenuvši se prema djevojci — podi za njim.

Uto se izvana ponovo oglasi puška, a jedan se metak zabije pravo u dovra-

tak u blizini mjesta na kojem su oni ležali kao da želi potkrijepiti Redove riječi.

Rusty bez riječi počne puzati za bratom. Red naposljetku zatvori vrata što vode u predvorje, a zatim otpuže do ormara s oružjem.

Premda su u njemu ležale još tri modernije puške, iz nekog čudnovatog razloga mladić odabere staru pušku tipa sharps, možda zato što se odviše često uplitla u njegov život.

Zagrabi punu šaku municije i njome napuni džepove, a zatim lagano otpuže do prozora razmišljajući o sljedećem potezu. Vani je ponovo zavladao zatišje. Iz predvorja nije dopirao nikakv zvuk.

Kroz tu tišinu do njegovih ušiju iznenada dopre tihi zov:

— Rusty! — zvao je netko. — Rusty! — Tišina, pa ponovno povik. — Rusty, izidi! Nećemo tebi ništa!

Znači u tome je stvar, pomisli Red. Uхватili su ga u stupicu. Metak koji je pogodio Blacka ipak je bio namijenjen njemu.

Gotovo se gušio od gnjeva kad je shvatio da glas koji doziva Rusty ne pripada nikome drugome nego njezinom ocu.

Stari Bill Pickett na doista čudan način želi poželjeti dobrodošlicu svome zetu u obiteljski krug, pomisli ogorčeno i skoči prema prozoru zaklonivši se zavjesama tako da može nišani.

Tek što je puščanu cijev gurnuo kroz prozor do uha mu dopre topot konjskih kopita. Unatoč mraku zaključujući da se grupa sastoji od najmanje šestorice jahača.

Povuče obarač i metak pogodi jednoga od njih, sudeći barem po uzvicima.

Sada planuše puške s druge strane i jedan metak promaši za dlaku Redovu glavu i pogodi svjetiljku, napra-

vivši tako ono što se Red nije usudio učiniti čak ni zato da onemogući napadače da pucaju u osvijetljenu metu. Modri plamici raširiše se posvuda uokolo. Godinama je sunce isušivalo tu staru kuću i sve ono što u sebi sadrži i Red je znao da će se uskoro cijela prostorija pretvoriti u zapaljenu buktinju.

Budući da su vrata što vode u predvorje zatvorena, Black i djevojka neće saznati za vatru prije nego što možda bude kasno. Pitanje je hoće li Black moći hodati. Red zastane na trenutak pitajući se može li spriječiti požar. Naposljetku odmahne glavom. Jedan čovjek bez vode ne može učiniti mnogo. Ne, Pickettov je dom osuđen na propast, zaključuje sjetno i zaputi se prema vratima dok se soba stala polagano puniti dimom. Na pola puta do vratom pogled mu zapadne za vitrinu. Ne razmišljajući mnogo zgrabi fotografiju koju je Black maločas odložio, nagonski osjećajući da bi ona mogla koristiti starome šerifu. Gurne je pod košulju i otvori vrata. Oblak dima prokulja u predvorje zajedno s Redom, a iznenadan propuh samo još više raspiri vatru.

Djevojka je stajala pokraj stubišta što vodi na kat, a Black je sjedio na posljednjoj stepenici, grudi omotanih zavojem. Očito je, zaključuje Red, okrvnuvši je pogledom, rastrgnula svoju košulju i na taj način zaustavila krvarenje, ali Black je bio i dalje blijed i slab.

Ugledavši ga kako ulazi s puškom u ruci oboje razrogače oči. Možda su pomislili da je Red poludio i da ih namjerava ubiti. Opazivši vatru Rusty krikne. Zatim položi ruku ispod Blackove mišice i natjera ga da ustane.

— Dodi, Black — vikne. — Moramo izaći. Ta budala, Red zapalio je našu kuću!

— Uvijek sam joj za sve kriv baš ja — promrmlja Red sebi u bradu.

No sada nije bilo vremena za raspravu. Skoči i pomogne Blacku da ustane. Mladić je stenjao, grizao usne, obliven hladnim znojem, ali se unatoč svemu nije predavao.

— Na glavni izlaz! — vikne Red. Znao je da je tuda izišao i Bouncer da posluša sestru i dovede dvokolicu.

No kad su prišli vratima, opaze da se kvaka trese. S druge je strane netko pokušavao ući. Napadiči. Red prokune. — Ja sam ih zaključala — šapne Rusty.

— Zašto? — zareža Red. — Tvoj je otac vani. Čuo sam ga kako doziva tebe i Blacka. Kazao je da tebi neće biti ništa.

— Možda otac i jest vani — odreže ona hladno — ali nije član te bande. Ako me je zvao da izidem jamačno je to učinio, jer mu je netko zario puščanu cijev u rebra. Ta ne misliš valjda da bi zapalio vlastitu kuću!

— Taj tvrdoglavi stari jarac učinio bi svašta samo da ostvari svoj naum.

— odvrati Red bijesno. — Zato polagano ti i Black izidite. Bit ćete na sigurnom. Prenesite im poruku da će Calico Red izaći pucajući.

— Ne izlazimo nikamo, budalo!

— Zašto?

— Zar ne shvaćaš da su zarobili oca. Sada žele Blacka i mene.

— A zašto? — ponovi on.

— To je banda Number One — odvrati ona ljutito. — Cijelo vrijeme pokušavajući uvući Pickettove u svoje pljačke i prepade na željeznicu. Žele svaliti krivnju za sve na nas.

Vrata su bila napravljena od masivna drveta da još u davnim vremenima mogu odoljeti napadima neprijatelja. Ustanovivši da ih ne mogu srušiti snagom, banditi su počeli pucati u bravu. No drvo je bilo odviše tvrdo i debelo tako da su meci zapinjali i ostajali blizu površine. Jedan je metak samo uspio probiti vrata i zabiti se u ogradu stubišta.

Ali stara lovačka puška kojom su se obarali golemi bizoni na udaljenosti od stotinu i pedeset metara, ovoga je puta pokazala svoju prednost nad suvremenim oružjem. Red nanišani i opali. S druge strane se začuje bolan uzvik jednoga od napadača koji je očigledno bio pogoden.

Taj je pucanj bio za neko vrijeme dovoljan da odbije napadače s vrata. Jamačno odvlače sada svog ranjenog čovjeka i smišljaju plan daljnjeg napada. Dakako, vatra koje su dosad jamačno postali svjesni ide im na ruku. U predvorju je zrak postao težak, a toplina gotovo nepodnošljiva. Svi troje su kašljali.

Number One neće više izvrgavati riziku svoje ljude, zaključa Red. Povući će se u sjenu i čekati da vatra prisili Blacka, Rusty i Reda da izidu.

Red je grozničavo razmišljao. Izidu li na glavna vrata, razbojnici će ih začas napuniti olovom. Možda bi se mogli izvući ako izidu kroz kuhinju.

Objasni to djevojci, ali kad su stigli do vrata što vode u kuhinju, gusti dim prokulja na njih. Kuhinja je bila u plamenu.

— Bit će bolje da ti i Black izadete. Obećali su da vam neće naškoditi — protisne napokon Red obrativši se Rusty.

— Ne! — krikne ona. — Idemo gore. Iz moje se sobe možemo spustiti na kuhinjski trijem.

— Oni su već opkolili cijelu kuću. Izvedi Blacka na glavni izlaz! — naloži joj Red i pokuša okrenuti Blacka prema vratima. Ali mladić mu se odupre i pode za sestrom. Njihovo ponašanje na trenutak zbuni Reda koji bi se mogao zakleti da se iza cijele opseade krije stari Bill. Dakako, nije vjerovao u djevojčinu priču o bandi koja ucjenjuje Picketta.

Naposljetku slegne ramenima i popusti. On i djevojka su gotovo nosili

Blacka uza stube. Osvrnuvši se na predvorje u plamenu, mladić zakliče da su pobjegli u posljednjem trenutku.

— Bit će bolje da brže pronademo taj prozor — reče obračavajući se Rusty. — Još pet minuta pa će i kat zahvatiti plamen.

Ušli su u malu sobu što gleda na trijem.

— Nemoj paliti svjetlo — upozori Red djevojku — mogli bi početi pucati.

Vjerojatno je banda opkolila cijelu kuću. No s druge strane postoji i mogućnost da nisu obratili pažnju na krov kuhinjskog trijema. Kad bi otpuzali do toga krova, a da ne budu opaženi, bili bi barem sigurni od požara.

Unatoč mraku Red opazi da soba odiše ženstvenošću. Zavjese bijahu ukrašene vrpčama i volanima, zidovi ručnim radovima i slikama, na stolu je mirišalo cvijeće.

— U ovoj sam sobi — promrmlja Rusty kao da mu čita misli — provela cijeli svoj život. Nekoć sam ovdje bila sretna. Živjeli smo svi u slozi i sreći, otac, majka i braća. Ali majka je umrla — izusti tužno. — Otada više nisam bila sretna. — Prekrije lice rukama i zaplače. Black koji je ležao ispružen na krevetu nije joj mogao pomoći. Slabim je glasom šapnuo da će jednoga dana Pickettovima ponovo svanuti sunce.

Red ni sam nije znao što se s njim zbiva. Ali gledajući djevojku kako srca slomljena od tuge gorko plače privuče je u zagrljaj i nježno stane šaputati riječi utjehe.

XIV

Ubrzo se trgne. Zar je to on, hladnokrvni Calico Red koji se gotovo ras-

plakao nad tužnom sudbinom ove usamljene djevojke? I to baš sada kad kuća gori, a brat joj stenje od bola. Odlučno prodrma djevojku i natjera je da obriše suze i usredotoči se na predstojeći silazak na krov.

— Uzmi nekoliko plahta — reče joj odlučno. — Sveži ih jednu za drugu i omotaj oko Blacka da se može spustiti na krov. — Na trenutak se zagleda u mrak. — Pričekajte na krovu dok iz dvorišta ne dopre buka. Zatim se tiho spustite na trijem i sakrijte negdje u mraku koristeći trenutak pometnje.

— Ali otkud znaš da će dolje biti pometnja koja će odvratiti razbojnicima pažnju?

— Znam — odvraća on čvrsto — jer ću je ja izazvati. Ja ću se prvi spustiti na trijem. Vidjet će me dobro zahvaljujući vatri. Počet ću pucati i dozivati pomoć ostalih razbojnika, jer svi nisu na ovoj strani. Sagne se i iz Blackova opasača izvadi revolver. — Puška je nespretna — objasni kratko, žaleći što će stara puška izgorjeti u plamenu.

Rusty ga pokušava zadržati, ali on je odgurne i otkočivši revolver pride prozoru.

— Red — sada joj je glas zvučao molećivo — ne možeš im se suprotstaviti sam. Ubit će te kao psa.

— Ostanem li unutra, ispeći ću se poput kokoši — dobaci on preko ramena s blagom podrugljivošću u glasu. — Radije ću se izložiti njihovim mecima nego doživjeti sudbinu kokoši.

Podigavši jednu nogu preko praga mladić se okrene, a Rusty koja je stajala sasvim blizu njega i pokušavala ga zadržati u sebi, neočekivano spusti svoje tople usne na njegove. Na trenutak se oboje predaju žaru tog poljupca zaboravljajući u kakvoj se opasnosti nalaze.

Red prvi dode k sebi. S naporom odvoji usne od njezinih i muklo probori:

— Zbogom, djevojčice, i sretno!

Mrak ispunjen dimom na toj strani kuće išao mu je na ruku. Bez teškoća se spustio na krov trijema, a zatim spuznuo na sam trijem razmišljajući u kome smjeru da krene. Iza kuće su stajale i koral i tamo je zacijelo dio bande. Pokraj ambara je također straža koja čuva kuhinjska vrata. Zaputi li se tamo, naletjet će ravno na razbojнике. Možda bi najbolje prošao pođe li nalijevo prema šipražju i potoku. Tamo je, uostalom, ostavio i konja, a postoji mogućnost da ga banda još nije otkrila.

No sve su mu te misli iščezle iz glave kad mu je jedna goruća greda pala na nogu. Zasigurno je uzvikom bola privukao pažnju razbojnika u blizini ambara. Dok je stajao u mraku proklinjući svoju nesmotrenost i sakupljajući hrabrost da nastavi bijeg, iz smjera ambara prasne puška. Metak mu proleti pokraj glave.

Red opali dva metka zauzvrat i hitro promijenili mjesto. Razbojници su se uskomešali. Vjerojatno nisu očekivali da bi se netko mogao spustiti s krova. Jedan je čovjek stao dozivati ostale da požure jer se Calico Red spustio na kuhinjski trijem.

Zaključivši da će ljudi iz ambara ubrzo dobiti pojačanje, a da on, stojeći na vatrom osvjetljenome trijemu, predstavlja jasnu metu, Red stisne usne i poput zeca potrča u mrak u smjeru potoka.

Čovjek koji je dozivao ostale i dalje je vikao neprekidno pucajući tako da su meci padali na sve strane. Zahvaljujući sve većem dimu vidljivost je bila smanjena. Red je trčao glave okrenute prema ambaru neprekidno pucajući na stražara. Tako se dogodilo da nije opazio rupu u zemlji pokrivenu sta-

klom sve dok nije bilo kasno. Pod težinom njegova tijela staklo je prснуло, a on se stropoštao u dubinu. Poslije shvati da je upao u Rustyn staklenik, rasadnik rajčica i luka. U rano proljeće povrće sije u staklenicima, a poslije ga, kad vrijeme zatopli, presađuje u otvorene gredice.

Red tiho opsuje, siguran da je ovim padom zapečatio svoju sudbinu. Ne samo što je upao u rupu iz koje će se teško pod ovakvim okolnostima isko-beljati, već je pri padu ispustio i revolver.

Upravo u tom trenutku iz ambara dopru čudni zvuci. Jauk, pucnjava i naposljetku grleni indijanski poklič. Indijanci Stone House, pomisli u prvi trenutak, a zatim mu se lice razvedri.

To je Hog Leg, dobri stari tragač na kojega je u sveopćoj zbrci posve zaboravio. Začuvši puškanje oko kuće starac je zaključio da se Red našao u nevolji i spustio se u izvidnicu. Upravo se vrijeme prikrao ambaru i iznenadio sakrivenog razbojnika.

Čuli su se brojni odjeci koraka i zveckanje mamuza. Razbojници su očigledno tragali za njim.

No nisu ga našli.

Hog Leg nije gubio vrijeme. Otvorio je vatru iz svojeg snažnog karabina. Zasigurno je pratio Redovo kretanje i opazio da je pao, pa ga je sada zdušno pokrивao omogućivši mu da se izvuče iz Rustynog staklenika. Čak mu je pošlo za rukom da pronade revolver i ponovno ga napuni. Stari je Indijanac neprekidno pucao iz ambara i njegovi pucnjevi ispune Reda osjećajem zadovoljstva kakav odavna nije osjetio.

U redovima razbojnika zavladała je pometnja. Trče amo tamo, pucajući na sve strane kao da ne znaju koga napadaju i od koga se brane. Dok se lagano povlačio prema ambaru ispalio je nekoliko metaka i pogodio jednog razbojnika.

Mora pokušati doći do Hog Lega. Stari Indijanac dakako neće dopustiti da ga nadmudri banda šupljoglavih razbojnika. Uletio je u ambar kroz stražnja vrata a iskrast će se mnogo prije nego što ga razbojnici budu mogli opkoliti.

Iznenada se prisjeti djevojke i njezina brata na koje je načas bio zaboravio. Zastane u sjedni jednog stabla i osvrne se pogledom prema kući. Kat je bio zahvaćen plamenom i mladić zastenje pomislivši da su Rusty i Black uhvaćeni u stupicu. Zatim ugleda nešto što ga ispuni nadom.

Iza ugla kuće u plamenu pojave se dva konja vukući dvokolicu. Zbog dima je vidljivost bila smanjena, ali je unatoč tomu uspio prepoznati Blacka Picketta kako se po bijelome užetu s krova spušta ravno na dvokolicu. Zatim ugleda vitak obris djevojke koja se vršcima prsti drži za krov i traži čvrst oslonac za noge. Plameni jezičci obavijali su se oko stupa niz koji se Red bio maločas spustio i djevojka, očigledno oprživši prste, olabavi stisak i jauknuvši padne. Red tiho jekne vidjevši je kako pada, a zatim mu golemi crni oblak dima zatvori vidik za narednih nekoliko minuta. Vjetar je naglo promijenio smjer. Pri odbljesku vatre opazi tamnoga konja sa srebrnastim sedlom. S boka kuće začuje nečiji glas:

— Zgrabi djevojku! — govorio je zapovjednički glas koji se Redu učini poznatim. — Hajde! Prije nego što pobjegne...

Dalje nije čuo. Riječi bijahu odnešene s vjetrom. Red čvrsto stisne Blackov revolver i pode naprijed.

XV

Neprekidnom vatrom Hog Leg i Red su ipak omogućili dvokolici bijeg.

Kad se dim razišao, Red je ugledao djevojku kako se penje u kola, a trenutak zatim konji su poletjeli kao gonjeni vjetrom.

Dok je mala dvokolica hitro odmicala u noć dobivajući svakim časom sve veću prednost nad razbojnicima koji su u sveopćem metežu tražili svoje konje, Indijančeva je puška neprekidno tutnjila, a pratio ju je i Redov revolver.

Zaštićen Hog Legovom vatrom Red se probijao prema staji. Očito je bijeg dvokolice unio zbrku među razbojnike. Red naleti na jednog razbojnika u blizini ambara koji pokušava na nj pucati. Hog Leg ga pretekne. Put do ambara bio je konačno slobodan.

Hog Leg je stajao na vratima koristeći tijelo poginulog stražara kao štit. Nisu gubili vrijeme. Izvukli su se kroz stražnji izlaz do koralu, a zatim u grmlje i slobodu.

Kad su se poslije našli na svojim konjima, Red pokušava starome Indijancu objasniti što ga je toliko zadržalo u kući Pickettovih, no starac odmahne rukom.

— Kasniti na sastanak sa šerifom — progunda gotovo ljutito. — Možda nas otpustiti... Ne dobiti novac.

Red je želio pokušati stići dvokolicu, ali ga starčeva srdžba zaustavi. On je šerifov prijatelj, a i uplašen je zato što su zakasnili na sastanak u Shoestring kanjonu.

Red se utješi mislju da je dvokolica već na dobrome putu za grad, jer Rusty jamačno žuri da odvede Blacka liječniku. Ona poznaje mnoge prečice kroz planine i mala je vjerojatnost da će imati neprilika s razbojnicima na putu do Rag Towna.

Nakon dužeg jahanja kroz noć zastavili su se na maloj čistini pokraj brdskog potoka. Rasedlali su konje i pustili ih da utaže glad i ugase žeđ. Unatoč hladnoći Hog Leg nije dopu-

stio Redu da zapali vatru. Umotao se u svoj pokrivač i čvrsto usnuo.

Red pokuša zaspati, no pošlo mu je za rukom samo da utone u lagan drijemež. Sanjao je Rusty i kuću u plamenu. Vodu bande Number One bez lica i bez kažiprsta na desnoj ruci koji bi odvlačio djevojku svaki put kad bi je Red privukao u naručje.

Ukočen i promrzao, trgne se iz drijemeža. Dok je zurio u nepróbojnu tamu, iznenada se sjeti kako mu je otac neposredno prije smrti rekao da je nekoć bio sklopio ugovor s Billom Pickettom ali je svoj primjerak ugovora negdje zagubio, a Bill je poricao da takav ugovor postoji proglašivši Redova oca lašcem. Tako je počela njihova svada.

Odvjetnici koji su preuzeli vođenje spora, rekli su Redu da bi bilo dobro da uspije pronaći taj stari ugovor. No unatoč traženju mladić nije pronašao ništa.

Misli mu najednom odlutaju u budućnost. Podvivši ruke pod glavu zagleda se u zvjezdano nebo razmišljajući kako bi bilo lijepo, kad bi se taj ugovor pronašao i odredio točnu granicu oba imanja okončavajući dugogodišnji spor. Zamisli staroga Billa kako ga prijateljski promatra, jer se oženio njegovom Rusty. Ugovor više i ne bi bio potreban jer bi spojili oba imanja, pomisli sanjarski, izmirili se sa željeznicom, živjeli sretno i zadovoljno poput zaljubljenih ptičica na drvetu.

S tim je mislima napokon usnuo

Probudi ga blagi dodir na ramenu. Hog Leg zakima glavom prema istoku. Na obzorju se pojavila ružičasta svjetlost, premda je nebo još bilo posuto zvijezdama. Dan nije daleko. Osedlali su konje i krenuli.

Spustili su se strmim brijegom, a ubrzo zatim stigli na mjesto na kojem su prethodnoga dana ugledali tragove dvokolice i jahača, nedaleko od Redova imanja.

Hog Leg nećujno sjaha. Unatoč težini kretao se s mekoćom svojstvenom Indijancima koja je uvijek zadržavala Reda.

Starac pogleda Reda i mahne glavom prema Redovoj kući koju je od njihovog pogleda djelomično skrivala šuma. Svitalo je. Hog Leg osim toga ima oči poput sove, zaključí Red pošto mu je starac objasnio da je dvokolica stigla onamo u toku noći.

— Možda su tamo ulogoriti — progunda. — U tvoja koliba.

Pogodio je. Kad su se nakon pola sata jahanja pojavili na vratima Redove kolibe, ugledali su njih troje: Rusty, Blacka i malog Bouncera.

XVI

Grupica ljudi koja se skupila u maloj kućici bila je vrijedna sažaljenja, pomisli Red. Black je ležao na krevetu s naporom zadržavajući bolne uzdahe. Rustyna lijepa kosa i obrve bijahu oprženi vatrom. Bouncer koji je izveo junački podvig vozeći dvokolicu, djelovao je umorno i iscrpljeno. Hog Leg odvede konje u koral i nahrani ih sijenom, dok je Red kuhao zajutak. Rusty ponudi svoju pomoć, ali on odlučno odbije.

— Navikao sam pripremati hranu sâm — reče mirno. — Čak i kruh umijem ispeći sâm.

— Žena koja te dobije za muža bit će prava sretnica — reče ona izazovno napuživši usnice. — Odmarat će se i čekati da je pozoveš na objed — nadoda drsko mu se zagledavši u oči.

— O kojoj ženi govoriš? — upita on stavljajući u lonac obilatu količinu kave.

— Bože, kakav rasipnik — uzvikne ona izbjegavši odgovor na njegovo pitanje i zgrabi žlicu. — Pusti mene da skuham kavu.

Red nešto progunda, ali popusti. Pred očima mu je neprekidno lebdjelo njezino ozareno lice u trenutku kad ga je ugledala na vratima.

Raspoloženje se svima znatno popravilo nakon toploga doručka. Dok je Rusty prala sude, Hog Leg je pregledao i previo Blackovu ranu, rekavši da nije opasna po život, premda je prilično duboka. Dakako, nekoliko bi tjedana trebao ležati.

Najbolje bi bilo, zaključio Red i Indijanac, da ga Rusty i Bouncer odvedu u grad liječniku. Ali Black nije mogao jahati, a zakleo se da neće više sjesti u onu malu razdrmanu dvokolicu. Uvjeravanja da bi ga u kolibi lako mogli pronaći banditi nisu ga nimalo uplašila. S dobrom će puškom lako moći braniti svoj položaj, govorio je odlučno.

Hog Leg i Red bijahu zabrinuti zbog zakašnjenja na sastanak sa šerifom i Garityjem. Premda nije ništa o tome govorio, izražaj negodovanja na Indijančevu licu jasno je kazivao Redu kako misli da se on počeo zaljubljuje u ridokosu Rusty i da će zbog toga obojicu lišiti masne zarade.

Naposljetku je Red opskrbio Rusty i Blacka puškama i municijom. Ostat će u kolibi dok se Hog Leg i on ne vrate iz kanjona. Prije odlaska Red se ispriča djevojci što je staru lovačku pušku morao staviti u kući da izgori u plamenu. Djevojka se zagonetno osmijehne i nestane iza vrata. Trenutak zatim vrati se s puškom.

— Bacila sam je s prozora na trijem — izjavi pobjedonosno — prije nego što sam sama skočila. Ona je ljubimica porodice. Zar misliš da bih mogla dopustiti da izgori?

Red iz džepa izvadi tucе metaka kojima se bio opskrbio iz Billova ormara. Oklijevao je trenutak prije nego što ih je pružio djevojci.

— Ta bi puška mogla imati dvojako značenje za Pickettove. Ne zaboravi da je pratilac vlaka ubijen takvom puškom. Gotovo sigurno baš iz ove — naglasi oštro.

— Nije teško ukrasti pušku iz onog ormara — izjavi djevojka odlučno — ako netko želi za pljačku okriviti moga oca. Ključevi vise na velikoj kuki u blizini kuhinjskih vrata. Mali ih je Bouncer često znao uzeti da dodu do očeve puške.

— Nadaймо se da ova više neće biti potrebna za ubijanje — nastavi Red. — Potrebno joj je dobro čišćenje. Na polici je ulje za podmazivanje. Da imam više vremena ja bih...

— Znam očistiti pušku — prekine ga ona oštro — jednako dobro kao što ti znaš ispeći kruh. — Lice joj se razvuče u obješenjački osmijeh. — U kundaku puške nalazi se šupljina — nastavi ponosna na svoje znanje — u kojoj se nalazi ulje i krpa za čišćenje.

I Red je to znao.

— Za vrijeme rata s južnjacima postojao je konjički model puške sharps — reče on — napravljen tako da su vojnici Sjevera mogli u kundaku držati kavu u zrnju, zatim pričvrstiti ručicu i samljati je za kuhanje. Nisam siguran — nastavi zadirkujući — može li ova puška mljeti kavu?

Djevojka prasne u smijeh a s njom i Red. Po prvi put otkako se poznaju smijali su se zajedno, vedro i razdragano, bez želje da jedno drugome iskopaju oči ili izgrebu lice kao uvijek dosad. Čak se i Black nasmijao čudno ih pogledavajući.

Redu odjednom bijaše mrska i sama pomisao da djevojku ostavi samu s ranjenim bratom. No znao je da nema drugog izbora. Da nije s njim Hog Leg, možda bi odustao od sudjelovanja u potjeri, ali ovako...

Osim toga tješila ga je misao da su Black i Rusty dobro naoružani, a ku-

ćica je dovoljno čvrsta i uz to podignuta na čistini tako da joj nitko ne može prići neopažen.

Nebo bijaše sivo i Red je znao da će ih u kanjonu dočekati oluja. Opuštivši se u sedlu pustio je Hog Lega ispred sebe da traži tragove, a jedino što mu je smetalo bio je šešir koji mu je zbog velike čvoruge na glavi postao tijesan.

Sanjario je o Rusty, a povremeno bi mu na um pao i Diamong Rixey s kojim će se, dakako, morati obračunati, oženio se s Rusty ili ne. Odjednom ga zapanje vlastite misli. Zar je već dotle dotjerao da razmišlja o ženidbi, ukori sebe, odlučno zatresavši glavom kao da se želi osloboditi sentimentalnog raspoloženja.

Hog Leg zaustavi konja i dobaci mu preko leđa:

— Shoestring!

Jedna jedina riječ bila je dovoljna da prekine Redovo sanjarenje. Na mjesto sastanka dolaze s nekoliko sati zakašnjenja. Njegovom krivnjom.

Magla je bila sve gušća, a uz to je počela i kišiti. Konji su nevoljko kaskali naprijed očito uplašeni činjenicom da ih samo jedan neoprezni korak može odvesti na dno strmoga kanjona. Naposljetku se zaustave na litici koju je zid kanjona štitio od vjetera. Hog Leg sakupi granje i u zaklonu naloži vatru.

— Bijela braća — govorio je pritom — lože velika vatra. Sjede daleko. Sprijeda im toplo, a straga hladno. Crvena braća ložiti mala vatra i sjesti blizu. Toplo sa svih strana.

Dok su sjedili pokraj vatre, Red pokaza Indijancu obiteljsku fotografiju Pickettovih, no starca kao da nije zanimala priča o mladiću kojemu nedostaje jedan prst na desnoj ruci. Nakon svega što se zbilo u vezi te fotografije, Red osjeti razočaranje i smrknuta je lica gurne u bisage.

Možda će stari Farney pokazati veće zanimanje, pomisli ipak.

Misli mu se po tko zna koji put vrata na Diamonda Rixeyja. Što je više o njemu razmišljao to mu se gzdavi kockar sve manje svidao. Odjednom skoči. Crni konj i glas iz mraka...

— Diamond Rixey! — uzvikne glasno obrativši se starome Indijancu. — Siguran sam da je on član bande koja je zapalila kuću! Njegov konj ima srebrnasto sedlo...

Starac se namršti i progunda nešto sebi u bradu. Baš njega briga za Rixeyja, Pickettove ili njima slične. Sve što želi jest da što prije pronade šerifa kako bi bio siguran da ga nije skinuo s platnog spiska.

No Red je dalje razmišljao. Čini se da iza svega toga stoje mnogo veći ulozi od radničkih plaća koje je banda plijenila prilikom pljačke vlaka. Riječ je o tisućama jutara te lijepe zemlje koja bi zahvaljujući irigacionom sistemu vrijedila pravo bogatstvo.

A tko se opire navodnjavanju?

U prvome redu stari Bill Pickett a na neki način i on Calico Red upleten je u to. Ključno područje za irigaciono jezero, sa kojega bi se putem kanala navodnjavala zemlja u cijeloj dolini, baš je ono oko kojeg se spore on i Bill. On bi dopustio željeznici da ostvari svoje planove izgradnje pruge i naseljavanja, premda nije bio svjestan što se iza njih krije, a Bill se borio poput lava.

Kad bi netko, na primjer ulizani Diamond Rixey uspio da natjera zavedene strane da dokrajče jedna drugu, ili barem pošalju protivnike u zatvor, mogao bi zauzeti spornu zemlju i ucjenjivati željeznicu. Mogao bi na primjer postati glava poduzeća koje će organizirati irigaciju. Više bi novaca za nekoliko minuta zaradio prodajući zemlju i vodu, nego što mu njegov Big

Casino može donijeti u nekoliko godina.

Red se uspravi. Još ne zna kakva je uloga bande Number One u svemu tome, ali kladio bi se u svoga najboljeg konja, da Diamond Rixey stoji iza irigacionog plana. Povukao je za nos i njega i Pickettove. Starcu se uvukao u kuću pod izlikom da je zaljubljen u njegovu kćer. On ili netko od njegovih ljudi lako je mogao ukrasti staru pušku iz ormara, kako bi Pickettu natovario na vrat ubojstvo pratioca vlaka kod Mile Post Ninety Sevena.

Još mu jedna misao padne na um. Nisu li možda u sve to upletene i crne ovce Pickettovih? Ujak Jake i njegov sin Barney? No kako da sve to saopći debelome Garityju, a da ne ispadne smiješan?

Magla se stala dizati i on ponovo zajahaše konje. Slaba zraka sunca probila se kroz sive oblake omogućivši im na trenutak pogled na suprotnu stranu kanjona. Potmula grmljavina vode dopirala je iz grotla. Odjednom Indijanac podigne ruku prema nebu. Red ugleda dva velika jastreba kako kruže nad nečim što su opazili u dnu kanjona. Sudeći po tragovima, i šerifa je zanimalo što je privuklo njihovu pažnju.

Znajući da se nalaze na području na kojemu caruje banda, kretali su se oprezno prema dnu kanjona. Povremeno su nailazili na stado jelena, ali neprekidno ih je progonio osjećaj da predstavljaju laganu metu razbojnicima, pogotovu ako imaju dobre puške. Naposljetku odlučio ostatak puta prijeći pješice odvojeno da bi bili manje upadljivi.

Red se spuštao prema malom potoku koji će ga odvesti do dna, a Hog Leg je izabrao teži put preko strmih stijena.

Redov konj kojega je vodio za uzdu prvi je osjetio blizinu šerifova vranca

Niga. Zadrže, a ovaj mu uzvрати pozdrav.

Red ispusti uzdah olakšanja protrljavši čvorugu na glavi. Sa šeširima doista nema sreće. Onaj novi što ga je nedavno kupio u Rag Townu plativši za nj paprenu cijenu, ispao mu je prilikom bijega iz kuće i jamačno izgorio, a drugi je šešir izgubio spuštajući se u taj prokleti kanjon. Jedino ga može spasiti oklada, pomisli i pohrli prema mjestu na kome je stajao konj.

Odjednom zastane. Konj bijaše osedlan, a korice za pušku prazne. Čini se da se ovdje nešto događa, pomisli odustavši od nakane da revolverskim pucnjem pošalje poruku Hog Legu, a ujedno i ovdje najavi svoj dolazak.

Umjesto toga veže konje za izbočinu na stijeni koja je nalikovala grani, a zatim se zaobilaznim putem zaputi prema malome šumarku pokraj rijeke, udaljenom svega pedeset koraka od mjesta na kome je sada stajao.

U ruci je držao otkočenu pušku, spreman da zapuca, opazi li nešto sumnjivo. Ne smije smetnuti s uma činjenicu da su tri muškarca sišla u kanjon do šumarka. Jedan bi od njih mogao biti i sam Number One.

XVII

Osvrne se još jednom prema konjima. Životinje su podigle glave i napele uši kao da ga žele na nešto upozoriti. Ljudi kažu da su konji često vidovitiji od ljudi.

Reda odjednom obuže srdžba na samoga sebe. Do vraga, što se s njim to događa? Naoružan je do zuba a boji se onoga što su dva budalasta konja mogla osjetiti. Zar će se ponašati poput prestrašene babe?

Odlučno krene uskim puteljkom što vodi do šumarka. Istoga časa začuje prasak puške koji mu u ušima odjekne poput topovske grmljavine. Na trenutak ga zaslijepi bljesak pucanja. Metak mu je prozujao pokraj samoga uha. Hitro se potrbuške ispruži na travi kao da je pogoden.

Privijao se uz mokru travu kao da je pod njim kakva raskošna ljepotica, drhteći od hladnoće, i straha. Ako je prije bio zaplašen, sada je za strah imao i opipljiv razlog.

Malo po malo uspio je da ispod sebe izvuče pušku na koju je pao, kako bi u slučaju potrebe mogao zapucati, premda je sakriven kratkom travom bio u mnogo nepovoljnijem položaju od nepoznatog napadača koji je očito pucao iz šumarka. Tješio se jedino mislju da je Hog Leg čuo pucanj i da će nešto učiniti, ali ne može računati na njegovu pomoć. Do šumarka mora dopuzati sam, jer će ga u protivnom sljedeći metak lako pronaći.

Činilo mu se da puzanje milimetar po milimetar traje cijelu vječnost. Napokon je ležao na samome ulazu u šumarak gurnuvši glavu u sjenu obližnjeg drveta i pokušavajući raspoznati kome pripadaju obrisi čovjeka koji je ležao na drugome kraju šume. Ako je to uopće čovjek? Nema veze, pomisli goreći od želje da upotrijebi pušku. Pucat će makar to i ne bio čovjek. Podigne pušku, ali mu pogled iznenada zapne za šibicu slomljenu na pola. Poznaje samo jednog čovjeka koji nakon upotrebe šibicu lomi na pola, a to je šerif Farney.

Neko je vrijeme ležao razmišljajući, a zatim tiho zovne.

— Šerife, ako ste vi tamo... ja sam... Red!

Oslušne. Do uha mu dopre tihi isprekidani šapat.

— Dječace... Red... dodi!

Red oprezno nastavi puzati, bojeći se da iza šerifa ne stoji netko od razbojnika. Ali starac je bio sam. Ležao je naslonjen glavom na vlažno drvo. Gologlav s puškom preko koljena, blijed i iscrpljen, kao da se sprema na put za vječna lovišta, kako bi rekli Indijanci, pomisli Red.

Čim je ugledao Reda, oko usana mu zaigra podrugljiv smiješak.

— Gdje ti je Indijanac? — šapne iznemoglo. — Imaš li malo vode?

Red ispali tri metka u zrak da dozove Hog Lega. Ubrzo su dali šerifu vode, a stari je Indijanac očistio i zavio opasnu ranu na starčevom desnom bedru. Izgubio je dosta krvi, ali je krajem svoje košulje starac ipak uspio zaustaviti krvarenje i time je sebi spasio život.

Kad se malo oporavio, Farney im slabim glasom ispriča što se zbilo nakon njihova odlaska.

Šerifa je zanimalo što je na dnu kanjona privuklo pažnju crnih ptica, pa je usprkos Garityju odlučio sići dolje, a predstavnici željeznice su nevoljko pošli za njim. Nije mu dugo trebalo da otkrije što je privuklo pažnju ptičurina.

Leš! Star nekoliko dana, možda i sedmicu, zaključio je Farney promatrajući tamno izobličeno lice mladoga muškarca. Ubogi davo, rekao je Redu, nije imao kažiprst na desnoj ruci. A izgubio ga je davno prije okršaja u kanjonu Shoestring.

Šerif odluči izvući čovjeka iz otvora u stijeni u koji bijaše gurnut, ne bi li otkrio uzrok smrti. Uto začuje uzvik iza leđa koji ga natjera da se munjevito okrene. Joe Garity je držao ruke uvis. A Burk Halliday mu je gurnuo pištolj pod rebra.

Dok se šerif okretao, tamnoputi muškarac strelovito izvuče i drugi revolver i opali.

— Imao sam vrašku sreću — zastajnu Farney — što me nije pogodio u grudi. Pao sam na zemlju, otkotrljao se na trbuh i unatoč rani na bedru otvorio vatru na Hallidaya.

Razbojnik nije oklijevao. Kundačkom snažno udari Garityjeva konja po sapima i punim galopom nestane s vidika.

Serif se dovukao do šumarka i košuljom zaustavio krvarenje iz rane. U protivnom ne bi živ dočekao jutro. Bojao se da bi se Halliday mogao vratiti s pojačanjem i pročešljati čestarec mećima. Zakleo se da će umrijeti pucajući. Zato je začuvši Reda i zapucao.

Nakon duljeg savjetovanja trojica muškaraca odluče da se razdvoje. Hog Leg će otpratiti šerifa do Redova ranča i smjestiti ga tamo da se oporavi. A Red će poći u potjeru za Hallidayem koji je kidnapirao Garityja.

— Jamačno će ga pokušati prisiliti da im oda kada vlak s novcem stiže u grad — reče Farney s uzdahom dok su ga Indijanac i Red stavljali na konja.

Prije odlaska zatrpali su leš Rustynog brata ili bratića kamenjem da ne postane plijenom kojota.

— Sinko — reče Farney stežući Redovu ruku — ako dovedeš Garityja živog i zdravog natrag, ne postoji ništa što željeznica neće učiniti za tebe, da ti se oduži.

Red promrsi nešto sebi u bradu. Do vruga i željeznica! Svoju glavu stavlja na kocku samo radi svoga prijatelja Farneyja, a i u nadi da će skinuti ljagu s imena Pickett.

XVII

Zahvaljujući svome iskustvu nije imao poteškoće da pronade Hallidayev trag. Jamačno je momak bio u velikoj žurbi kad se nije nimalo tru-

dio da ga zamete. Kad je stigao do potoka Shoestring sjaše i priveza Bucka za drvo. Dalje mora poći pješice, jer je put tako uzak i opasan da čak ni brdska ovca ne bi njime mogla proći, a da se ne sunovrati u provaliju.

Ako ga Halliday nije doveo na pogrešan trag, na najboljem je putu da otkrije sklonište bande, zaključiti Red promatrajući brzi potok koji se širio u oveće jezero. Dok se verao uza stijene proklinjući svoje čizme s visokim potpeticama nije mogao da ne osjeti sažaljenje prema debelome Garityju. Istina, željeznički je detektiv prilično tvrdoglav i uobražen čovjek. Ali sigurno je da Number One i njegovi ljudi neće prema njemu imati milosti. Natjerat će ga da požali što se i rodio.

Zastane u sjeni jedne stijene i zagleda se u jezero koje mu je sada bilo posve blizu. Proljetno sunce obasjavalo je safirnoplavu površinu uzgibanu blagim povjetarcem. Na obronku brijega iznad jezera opazi nekoliko ovaca.

Red sjedne na kamen da dođe do daha.

Miris što ga je sa sobom donio dašak vjetra nadraži mu nosnice. Mladić se ukoči i ponovo omirisao zrak. Nema sumnje. Negdje u blizini gori mala vatra.

Budući da više nije mogao pratiti tragove na stazi, nastavio je put privučen mirisom dima koji je postajao sve snažniji.

Napokon izbiže na malu čistinu na kojoj opazi tragove konjskih kopita. U stijenama s boka golemi crni otvor nalikovao je vratima.

To je dakle Hallidayjevo skrovište, pomisli. Jamačno su u spilju dovukli Garityja na ispitivanje. Teško mu je bilo pogoditi koliko su stari konjski tragovi, ali nekoliko sati jesu.

Možda su zapalili vatru da skuhamo ručak, a možda, i pri toj mu se pomisli krv sledi, pomoću vatre muče ubogog Garityja.

A što ako je stigao kasno? Joe je zasigurno već mrtav. Burk Halliday je imao cijelu noć i dio dana da iz njega izvuče istinu i da ga ubije.

Odloživši pušku na stijenu s revolverom u ruci stane se prikradati mračnome otvoru. Žuborenje vode priguši njegove korake. S mnogih se stijena otpao snijeg i slijevao u potocima do jezera. Red zakorači u taman otvor i trenutak zatim se nađe u uskome vlažnome prostoru. Iz unutrašnjosti spilje dopirali su muški glasovi snažno odzvanjajući tunelom.

Nakon zavoja nalijevo Red stane. Iza velike izbočene stijene tunel se naglo širio. Zaklonjen stijenom Red se zagleda u unutrašnjost pećine. Na sredini je gorjela vatra, a pokraj nje ispružen na tlu ležao je Joe Garity.

Visok snažan muškarac stajao je ledima okrenut Redu i grlato se smijao. U jednome trenutku podigne desnu nogu i udari Joea u rebra.

— Ne cvili! — zareža bijesno. — Pustiš li još jedan glas bacit ću te u vatru.

— Maxon — molio je Garity gotovo plačući — za ime svijeta, smiluj se i daj mi gutljaj vode!

Znači, snažni je muškarac Idaho Maxon, bandit za kojega se pretpostavljalo da je član bande Number One. Visok i jak, slovio je za brza revolveraša. Red pomisli da bi lakše izišao na kraj s Hallidayem. Dok je on razmišljao, Maxon se ponovo nasmije, a zahvaljujući jeci smijeh je djelovao još jezivije. Maxon snažno udari izmučenog detektiva.

Red izade iz zaklona.

— Idaho — vikne znajući da je glup što razbojniku nije odmah pucao u leđa — okreni se i podigni ruke uvis!

— Red! — vikne Joe slabim glasom. — Calico Red!

Maxon se okrene posegnuvši pritom za revolverom, prije nego što je Red mogao reagirati. Metak prozuja Redu tik uz glavu, a Redov izbije razbojniku oružje iz ruke. Maxon nije gubio vrijeme. Poput pobješnjela bika nasrne na došljaka, znajući da mu njegova snaga daje prednost.

Red prokune svoju nesmotrenost i neodlučnost. Svakome normalnom čovjeku je teško ubiti drugog čovjeka bio on i razbojnik, ali ovoga puta nije smio oklijevati i prepustiti se sentimentalnosti.

Time je samo dao Maxonu prednost. Razbojnik je bio vičan tučama. Snažnom ljevicom raspali Reda po bradi prije nego što je ovaj i pisnuo. Zatim navali na mladića svom svojom težinom.

— Zavrnut ću ti glavom — režao je pritom — baciti te pokraj Garityja i razbiti ti obje noge.

Red osjeti mučninu u želucu. Mučeći Joea, jamačno su mu polomili noge.

Natčovječanskom se snagom oslobodi Idahova stiska oko vrata i udari ga nogom u cjevanicu. Razbojnikovo lice pomodri od bola i gnjeva, dok je grabio revolver s poda i ciljao. Svjestan činjenice da su mu šanse nikakve, Red se izmakne ustranu i opali iz kolta.

Jamačno ga je pogodio u usta, jer mu je metak u trenu raznio glavu.

XIX

Joe Garity je smrtno blijed zurio u mladića koji mu je hitro prilazio zaobišavši Idahovo nepomično tijelo. Ruke i noge bijahu mu vezane, a sitne oči grozničave i mutne. Podočnjaci i upali obrazi svjedočili su o gladi i pat-

njama kroz koje je prošao. Za nepuna dva dana detektiv je smršavio, kao da nije jeo najmanje tjedan dana.

Pošto ga je Red oslobodio spona, prvo što je tražio bila je voda.

Leda i prsa bijahu mu ranjena bičevanjem. Nekada uobraženi i samouvjereni predstavnik željeznice, nije krio stid dok je pričao ono što se dogodilo. Varalica Halliday dovukao ga u skrovište u kojem su se, sudeći po Joevu opisu, nalazili Capps, razbojnik Ed Carl, poznat u okolini kao razbijač i ubojica i Idaho Maxon. Od njega su željeli čuti kada će vlak s plaćama stići u Rag Town.

— Izdržao sam prilično dugo, satima rekao bih — govorio je Joe drhtavim glasom — bez jela i pića govoreći da ništa ne znam, ali Halliday je tvrdio da lažem.

Premda nije imao osobit razlog da simpatizira željezničkog službenika, Reda obuže sažaljenje prema ovoj olupini od čovjeka. Garity je u ovim planinama naučio mnogo i dugo će mu trebati da postane onaj stari samouvjereni muškarac koji se ne boji ničega.

Red ga pohvali što nije odao tajnu željeznice, a čovjek ponikne pogledom, snažno se zarumenjevši od stida. Nakon kraćeg oklijevanja prizna da nije zaslužio pohvalu, jer je naposljetku popustio. Kad se sve to završi, dat će ostavku, jer se nije ponio onako kako dolikuje muškarcu. Budući ga nisu mogli slomiti gladu i žeđu rasparali su mu košulju i počeli obrađivati leda. Najprije bičem, a zatim užarenim željezom. Izmjenjivali su se sva četvorica.

— Počeo sam buncati od bola — mrmljao je Joe nesretno zureći u pod — nesvjestan onoga što govorim. Tako sam im otkrio ono što ih je zanimalo.

— Što ste im rekli?

— Vlak s plaćama treba stići u grad u ponoć, kako bi mogli isplatiti

radnike sutra ujutro. Sam Fogan dolazi s njim da vidi je li sve kako valja — Joe zastenje sjetivši se svoga pretpostavljenoga. — Smijali su se kad sam im to rekao. Ne samo da će dobiti novac, već će stari Pickett imati zadovoljstvo da se riješi svoga velikoga protivnika.

U Redovoj glavi zazvoni alarmno zvono. Ponoć! Veoma malo vremena preostaje da se nešto učini. Što mogu dva umorna čovjeka na umornim konjima učiniti da spriječe bandu u njenom napadu na vlak? Osim toga Joe Garity nije u stanju jahati brzo, a kako se ubrzo pokazalo, nije imao ni konja.

Nijedna mu kost, doduše, nije slomljena, ali čovjek je bio uništen. Ni traga onoj energiji, nesalomljivoj volji i ambiciji koje je pokazivao prije dva dana u želji da što prije pronade bandu. Pošto su utažili glad suhim kruhom i hladnim mesom, zapute se prema mjestu na kojemu je Red ostavio konja.

— Izgubio sam dva šešira — reče Red s prizvukom zadirkivanja — a ti mi duguješ jedan...

Garity po prvi put živne.

— Mladiću, ako stigneš u grad na vrijeme, kupit ću ti najbolji šešir koji je ikad izrađen.

Prisjetivši se svoga pada s konja i oklade koja je tada pala, nije mogao da se ne nasmije.

Iznenada se uozbilji ugledavši Redovog konja.

— Previše je umoran da bi nas mogao nositi dvojicu — Joe pokaže ponovo svoju staru odvažnost. — Daj mi malo hrane i čuturu s vodom — reče zapovjedno. — Poći ću pješke.

— Možda ionako neću uspjeti stići na vrijeme, a ti si slab...

— Ne brini za mene — prekine ga Joe odlučno. — Postoji šansa, premda mala, da ipak stigneš na vrijeme i spri-

ječiš te razbojnice u njihovoj namjeri da opljačkaju vlak. Nije važno što će biti sa mnom — promrmlja tmurno. — Prekršio sam svoju zakletvu jednim zamahom biča — nadoda ljutito.

Nemajući drugog izbora, Red ostavi jadnog Joea u brdima s nešto hrane i vode. Dao mu je i pušku koju su pro-našli u pećini, premda je malo vjero-jatno da će mu biti potrebna, izuzevši ako susretne medvjeda. Banda Num-ber One usredotočena je na noćasnji dolazak vlaka i za novac koji s njim dolazi. Nije u pitanju samo novac, zak-ljuči Red. Razbojnici žele spriječiti daljnju izgradnju željeznice i irigacio-nog sistema, sve dok sami ne steknu tako dobar položaj u dolini koji bi im omogućio da sklope za sebe povoljnu nagodbu s Foganom.

Buck je bio toliko umoran da ga Red nije mogao natjerati u galop. Na-kon kraćeg oklijevanja odluči poći do svoga ranča i zamijeniti konja. Time će njegove šanse da stigne u grad na vrijeme biti mnogo veće.

Sunce je bilo na zalazu kad su se umoran jahač i konj dovukli do ko-libe. Red je u sebi razmišljao kojega konja da odabere: Indijančevog, šerifo-vog ili jednog od Rustynih konja.

Ali u koralu nije bilo djevojčinih konja. U kolibi zatekne Hog Lega, še-rifa i Blacka Picketta. Brusty i Boun-cer su otišli. Neposredno nakon Re-dova i Indijančeva odlaska došao je Diamond Rixey. Black mu je prijetio puškom, ali kockar nije posustajao. Uporno je tražio da porazgovara s Rusty. Rekao joj je da mora poći s njim, ili nikad više neće vidjeti oca živa.

— Nije me htjela poslušati, tvrdo-glava djevojka — progunda Black tužno. — Povjerovala je Diamondu. Nasjela je njegovoj priči, po kojoj je naš otac duboko uvučen u pljačku, a on, Rixey, mu kao posrednik poku-šava spasiti život.

— A Bouncer?

— Nije s njima. Mali se vrag iskrao odmah nakon vašega odlaska u brda — objasni Black. — Uzeo je konja i staru pušku sharps. — Na trenutak se namršti. — Rixey je tražio pušku. Prije odlaska Rusty mi je rekla da ti kažem, ako se vratiš, da je pušku oči-stila onako kako si naredio a ulje sta-vila na mjesto. — Ponovo se namršti. — Nije mi jasno što je time htjela reći? Zašto joj je ta puška toliko važna?

I Red bi volio znati odgovor na to pitanje. Krije li se kakva zagonetka u toj poruci, razmišljao je, naprežući se da shvati pozadinu djevojčinih riječi.

Naposljetku odmahne glavom.

Hog Leg nije nipošto htio napustiti ranjenog šerifa i poći za djevojkom. Za njega je ona bila samo obična žena, koja je svojom krivnjom upala u nepriliku, a Farney mu je najbolji pri-jatelj. Uzalud ga je starac grdio.

No sada kad je Red ispričao što se dogodilo u pećini i što će se dogoditi, ne stigne li u grad na vrijeme, šerif pobjesni. Prokune svoju ranjenu nogu i naredi Indijancu da pode s Redom. U protivnome će ga skinuti s platnog spiska, zaprijeti mu strogo. I Black potvrdi da se njih dvojica mogu sami brinuti za se, ali je zato njegovoj se-stri sigurno potrebna pomoć.

Naposljetku su odjahali, Indijanac na svome odmorenome konju, a Red na šerifovu vrancu Nigu, koji svoga gospodara još nikad nije iznevjerio.

Dok su jahali u noć, Red je razmiš-ljao o proteklim događajima. Zahvalju-jući šerifu i Blacku stvorio je cjelo-vitu sliku, jer je napokon popunio mozaik kockicama koje su mu nedo-stajale.

Čovjek bez kažiprsta na desnoj ruci bio je Rustyn brat Burk Pickett, a va-ralica koji je namamio Garityja u klopku i, nošenjem rukavica, premda

su mu svi prsti na broju, pokušao sve njih navesti na krivi trag, nije nitko drugi nego Barney, sin Jakea Picketta.

Ujak Jake i njegov sin stvorili su pakleni plan u namjeri da okrive Billa Picketta za sudioništvo u pljački i domognu se njegova imanja. Shvativši što se događa Burk se pridružio stricu hineći da je na njegovoj strani, samo da raskrinka bandu i spasi oca. Dobrovoljno je ponudio željeznici svoju pomoć kao specijalni agent. Number One, tajanstveni vođa bande osujetio je njegove planove čim je na neki način otkrio njegovu ulogu. Nesretni je mladić nemilosrdno ubijen, a rodak Barney zauzeo je njegovo mjesto.

Redu je sada bilo jasno i zašto je Rusty one olujne noći bježala od kuće. Željela je pronaći brata i upozoriti ga na opasnost koja mu prijeti.

XX

Napokon su stigli do mjesta gdje se pruga najviše približava rijeci. Unatoč kiši nošenoj vjetrom u daljini su se vidjela svjetla Rag Towna.

Pošto su vezali konje Indijanac i Red osmotre okolinu. Tišina. Možda su došli prekasno.

Iznenada tišinu zapara zvuk zahuktale lokomotive. Skriveni u jarku promatrali su kako pokraj njih promiče golema kompozicija. Vlakovođa je gurnuvši glavu kroz prozor lokomotive neprekidno zvonio.

Na kraju ugledaju zeleno svjetlo kola za kočničara. Lokomotiva se odmakla tek nekoliko metara od njih kad tamu zapara bljesak popraćen zaglušujućom eksplozijom. Bila je to mina koju ispaljuju željezničari da upozore vlak na opasnost.

Vlakovođa uspori. Iznad lokomotive se upalilo crveno svjetlo upozora-

vajući na opasnost. Začuje se glasna škripa kočnica.

— Čini se da smo stigli u dobar čas — promrsi Red. Indijanac ne reče ništa, zlovoljan i mrk zbog kiše i hladnoće, ali ispod ogrtača izvadi pušku.

— Stvar je u tome — nastavi Red zamišljeno prelazeći pogledom preko zaustavljene kompozicije — što ne znamo u kojem su vagonu plaće. Ako uopće jesu.

— Željezni konj stati. Ići vidjeti.

Oprezno pridu stražnjem dijelu vlaka. Dva su se muškarca borila na platformi vagona, a svaki je u ruci držao fenjer. Vidljivost je zbog kiše bila veoma slaba. Nekoliko je konja stajalo u blizini. Jedan fenjer poletje zrakom kad se čovjek koji ga je držao u ruci srušio na platformu.

Uto se začuje prasak puške. Netko jaukne.

— Otvarajte! Ovdje Number One! Hoćemo novac!

Naredba bijaše popraćena zaglušujućim praskom oružja. Jahači su pucali na prozore vagona.

— Čuli ste što smo rekli. Dajte nam novac ili ćemo cijelu kompoziciju dignuti u zrak — vikao je muškarac duboka glasa.

Red odmah prepozna taj glas. Pripadao je čovjeku koji je ubio svoga bratića, pucao na šerifa i zloupotrijebio jadnog Garityja. Sin staroga Jakea. Znači, on je šef bande. Number One glavom i bradom.

Na vratima vagona pojavi se visok sjedokos muškarac dostojanstvena držanja.

— Tko vam je dopustio da zaustavite vlak? Odlazite...

No Barney Pickett se samo grohotom nasmije. Red zaključuje da je sjedokosi muškarac Fogan, šef pacifičke željeznice.

Iz vagona netko zapuca i Pickett skoči s platforme izdajući naloge svojim pratiocima na konjima.

Sa zemlje se Pickett još jednom obrati starome Foganu.

— Vaša posljednja šansa! Otvorite!

Red nanišani, ali ga Hog Leg zaustavi. Vrući metak na krivom mjestu mogao bi sve dignuti u zrak. Zatim prstom pokaže mladiću vreću s dinamitom koju su razbojnici držali u pripremi.

Iznenada iz mraka izroni Bouncer, dječak na konju, jedva nešto veći od puške koju je grčevito stezao u rukama. Vičući i psujući poput svih Pickettovih, opali metak u svoga rođaka.

Red strelovitom brzinom skoči i zgrabi dječaka s konja polegavši ga pokraj sebe na zemlju.

Trenutak zatim nastupi sveopći kaos. Zemlja se stala tresti, a grmljavina popraćena zasljepljujućim bljeskom parala im je svima uši. Na glave im počnu padati grude zemlje i komadi željeza. U jednome se trenutku Redu učini da dječak plače. Otkotrlja se do njega, zadobivši usput žestok udarac u glavu. Pogodio ga je komad željeza i da nema tako tvrdu glavu jamačno bi izgubio svijest, pomisli prisjetivši se Pickettovih riječi.

Naposljetku zavlada mir. Red ustane s nelagodnim osjećajem da je jedini koji je preživio. No Indijančeva puška prasne i tog osjećaja nestane. Jedan se konj ludim galopom približavao mjestu nesreće. Unatoč slaboj svjetlosti obojica naciljaju. Konj nastavi galop, ali jahač se uz prigušeni uzvik sruši na zemlju.

Red i Hog Leg pridu vagonu. Mrtvi konji i ljudi ležali su na sve strane. Pogrebnik će imati dosta posla, pomisli Red. Osobito da skupi sve ostatke Picketta.

— Tako je završio zloglasni Number One — reče obrativši se starome Indijancu.

Posljednji je vagon iskočio iz tračnica pod veoma čudnim kutom. Na

njihovo kucanje začuje se hladan odgovor.

— Nitko nije ozlijeđen! Samo pokušajte ući pa ćete vidjeti što će vam se dogoditi! — prijetio je stari Fogan.

Red se prigušeno nasmije. Starac je spasioce zamijenio s razbojnicima, ali lako će to poslije ispraviti.

— Joe Gartiy mi je obećao novi šešir — reče Hog Legu. — Sjećaš li se naše oklade?

Odjednom Red opazi dječaka koji je svojim podvigom spasio željezničke plaće.

— Dodi, Bouncer — reče zbunjenu dječaku i snažno ga zagrli. — Učinio si ono što si držao pravilnim — utješi ga opazivši njegov tužan pogled.

— Gonio sam tu varalicu — promuca dječak bijesno. — Svojim je nedjelima obilježio sve nas Pickettove! Ipak — zadržće — nisam želio sve dignuti u zrak! To je užasan kraj!

— On je bio Number One, voda bande, sinko. Želio je smrt svojih najbližih rođaka. Pravi ljudski kojot. Hajdemo! Moramo potražiti tvoju sestru.

— Zar je Rusty u gradu? — začudi se dječak. — Ostavio sam je u tvojoj kući i otišao...

— Previše slobode sebi dopuštaš, sinko — prekine ga Red blago. — I previše ti je draga ta teška puška. Jednog ćeš dana njome raniti krivog čovjeka.

S tim mu riječima uzme pušku. Ne želeći da dječak sazna da mu je sestra otišla s Rixeyjem okrene se prema Hog Legu.

— Povedi ga u šerifov ured. Pripazi da ne pobjegne! A čuvarima zakona ispričaj sve što se dogodilo. — Obješenjački osmijeh zaigra mu oko usana.

— I ne zaboravi uzeti dva nova šešira na Gartiyeve račun. Za sebe i mene!

— Ti ići kamo?

— Prema velikoj svjetlosti, crveni brate — odvrati Red svečano i namigne — U kockarnicu Big Casino.

— Još biti lud za ona djevojka plamene kose? — stari Indijanac načini prezrivu grimasu. — Prosvirat će ti glava, ako odeš onamo.

Bolje da misli da ga u kockarnicu privlači samo djevojka, pomisli Red, zadovoljan što je prevario lukavoga Indijanca. Samo on zna da iz dvostrukog razloga mora obračunati s Rixeyjem Diamondom.

Premda se Barney Pickett, umirući predstavio kao Number One, Red je bio siguran da pravi šef bande sjedi u svojoj kockarnici i čeka da mu momci koji se izlažu riziku donesu lovinu.

Samo je nekolicina građana čula eksploziju vreće dinamita na željezničkoj pruzi, jer se većina od kiše sklonila pod Rixeyjev šator. Zaglušna buka glazbe i žagor glasova onemogućavali su prodor bilo kakvog zvuka u unutrašnjost kockarnice.

Desetak Diamondovih zabavljačica plesalo je sa svojim partnerima, odjevene u elegantne svilene haljine, nakićene lažnim nakitom.

Calico Red je pogledom obuhvatio cijelu dvoranu. Odjednom ih opazi: šefa kockarnice i svoju djevojku. Šutke su sjedili za malim stolom u kutu. Elegantan kao uvijek, Diamond je zadovoljno pušio cigaru, a djevojka koja mu je sjedjela sučelice malo je nalikovala divljakuši s ranča Pickett. Rixey nije žalio novaca ni truda. Modra večernja haljina od svile ukrašena čipkama, jamačno je najbolja koja se mogla dobiti u trgovinama Rag Towna, a pristajala joj je kao salivena, ističući plavetnilo njenih krupnih očiju, bijelu put i sjajnu plamenocrvenu kosu, što je u mekim uvojcima padala na obnažena leđa.

Gologlav i mokar od kiše, poprskan krvlju i blatom, svjestan da odudara od blještavila kockarnice, odlučno se zaputi prema Rixeyjevu stolu. Imao je pušku u ruci.

Rusty skoči prevrnuvši čašu s vinom. Oči su joj sjale grozničavim sjajem, a usne podrhtavale od uzbuđenja.

— Izlazi odavde! — vikne muklo.
— Izlazi! Ostavila sam te... i svih vas. Ja... sada sam s Diamondom Rixeyjem. Ostajem s njim!

Red je zaobide, ne osvrćući se na njezine riječi. Rixey je upravo ustajao zaboravivši na cigaru. Posegne za revolverom.

U dvorani nastane tajac. A zatim neka djevojka krikne. Možda je to bila Rusty.

— Rixey... ili možda da kažem gospodine Number One... igra je gotova. Potrošio si mnogo metaka ove puške, ali ostao je još jedan... za tebe.

Rixey povuče revolver, ali Red je bio brži. Razbojnik se sruši ne ispustivši ni glasa.

Skamenjena brzinom razvoja događaja, gomila je polagano dolazila k sebi. Jamačno bi nasrnula na Reda da se na ulazu nije pojavio Hog Leg u pratnji pola tuceta specijalnih čuvara željeznice.

Rusty zaplače.

— Što si to učinio?

— Ubio sam vođu bande Number One!

— Ali on mi je rekao da je tata vođa bande. Zaprijetio mi je da će ga predati policiji ako ne ostanem s njim! Oh...

Red je snažno zagrlj i strasno poljubi uzdrhatle djevojačke usne. Zatim je nježno povede do Rixeyjeva ureda iza kockarnice. Kako je i pretpostavio, Rustyn otac je ležao na podu vezanih ruku i nogu.

Kad su uzjahali, Red odlučno pogleda djevojku.

— Čija si sada, Rixeyjeva ili moja? Umjesto odgovora ona zaplače.

— Umiri se, zlato — nježno će on.

— Moja si, zar ne? Pronaći ćemo svećenika prije nego što odemo kući.

Držeći svoju mladu ženu u naručju osjećao se poput umornog putnika koji se nakon dugog lutanja po mraku i kiši napokon našao uz toplo ognjište.

Strastan zagrljaj i vatren poljubac zapečatiše bračni ugovor.

Tada je Rusty priredila posljednje iznenađenje uručivši Redu vjenčani dar.

Podigne otvor na kundaku stare lovačke puške i izvadi presavijeni svitak požutjela papira. Bio je to ugovor o diobi zemlje između Redova i njena

oca. Pronašla ga je prije nekog vremena u kovčegu na tavanu svoje kuće i sakrila u šupljinu kundaka. Svojom zagonetnom porukom pokušala je Redu staviti do znanja gdje može naći dokument koji je toliko tražio, u slučaju da se njoj nešto dogodi.

Zahvaljujući tomu moći će sklopiti pravedan ugovor sa starim Foganom.

— Slažem se — progunda stari Bill — pod uvjetom da budeš dobar prema mojoj djevojčici. U protivnom će biti još pucnjave na Roaring Forku.

KRAJ

Jason Winthrop:

OBRACUN KOD ZLATNOG RUDNIKA

Dok je polako, po tko zna koji put, jahao preko suncem sprženih, ogoljenih obronaka Sierra Conchos, Jess Reynolds nije ni pomišljao da bi to moglo biti njegovo posljednje lutanje. Sunce je već bilo nisko na obzoru i samo bi se povremeno obijesno poigralo s oštrim iglama kaktusa, koji su kao golemi sivozeleni kipovi, rasuti po pustinji nekom divovskom rukom, bešćutno okretali leđa slučajnom prolazniku. Kao da su osjećali da se nitko pri zdravoj pameti ne bi izlagao čudima okrutne i prevrtljive Sierra, tog posljednjeg utočišta desperadosta i sretnika koji su otkrili zlatnu žilu pa sad dolaze da sakriju blago u njezine gudure.

Jess se nije trudio da najkraćim putem stigne do prvoga grada, a to je po uputama koje je dobio od starog Meksikanca trebalo da bude Sokora — ime mu nije govorilo baš ništa — nego se prepustio instinktu svoje pjege kobile Mary koji ga nikad još nije iznevjerio.

Šareni pončo, koji mu je na rastanku dala jedra Manuelita duge vrane kose iz Caminasa, podigao je do poluzatvorenih očiju. Spori hod kobile, koja je na mnogim beskrajnim putovanjima i traganjima za srećom već postala produžetak njegova tijela, uljuljao ga je u sanjarenje. Jedna mu je noga ispala iz stremena, ali ju je pustio da se klati — i tako mu se na trenutke činilo da jašuci kroz nepreglednu Sierru zapravo stoji u mjestu.

Jessu Reynoldsu se katkad u samotnim trenucima činilo da je cijeli život projahao na konju, goneći stada bogatih rančera do prvih stanica Union Expressa i spašavajući glavu od pobjesnijih Komanča ili — a to je znalo biti još opasnije — od razbojničkih bandi kojima bi ponekad pomrsio račune. Rijetko kad bi mu se događalo da se nađe s one strane zakona, jer Jess Reynolds nije bio ni konjokradica ni pljačkaš banaka. Jednom je ipak morao bježati pred šerifom iz Clintona u Arizoni, onda kad su vlasnika saluna opljačkali do gole kože, a netko je njega posljednjeg vidio za barom pa su raspisali potjernicu za njim. Dugo poslije toga nije se usudio da se vrati u Arizonu.

No sve je to sad već davna prošlost, pomisli. Dok je otresao prašinu s gustih obrva, prisjeti se vatrene Manuelite iz Caminasa. S one strane Rio Grandea ostao je pune dvije godine. Manuelitin otac bio je bogati zemljoposjednik i Jess je uživao u raskoši njegove hacijende i intimnosti Manuelitine ložnice, obložene skupocjenim krznima.

Kad su svi već bili uvjereni da će Jess postati mladi patron, a Manuelitin otac, stari Federico Sanchez počeo odvajati tuste volove za svadbu svoje kćeri, u Jessu se probudio stari zov prirode, nagon za lutanjem. Ni preklijanja i naricanja lijepe Manuelite ni nagovaranja starog Sancheza da

postane njegov poslovni partner nisu pokolebala Jessa da napusti svoju crnokosu ljepoticu i raskoš u kojoj je živio i da se ponovo oda lutanju u kojemu nije znao što mu donosi sutrašnjica.

To je uvijek bilo jače od mene, pomisli Reynolds, a kobilu strigne ušima kao da mu odgovara: tako je, i ja nisam mnogo noći u životu provela pod toplim krovom.

Manuelita je bila očajna i neutješna. Jess se one posljednje noći namjeravao isuljati iz njezine sobe još prije zore i netragom nestati, ali djevojka, kao da je slutila da su im to posljednji zajednički trenuci, nije htjela usnuti. Dugo mu je sneno jecala na ramenu, a kad je Jess napokon skočio u sedlo, s tugom u očima prebacila mu je preko ramena zlatom izvezen pončo i zaustila:

— Možda će te ove šare, što će te podsjećati na mene, jednom navesti da se vratiš.

Jess na to nije ništa rekao, a i Manuelita je znala da ga više neće vidjeti. Takvi kao Jess Reynolds nikad se ne vraćaju.

* * *

Sjene su postajale sve izduženije, a Reynoldsova kobilu napredovala je sve sporije. Kada li će već ta Sokora, pomisli Jess. Nije moguće da se starac na Rio Grandeu prevario ili da je moja Mary zaboravila okus sijena s one strane pustinje. Nikad joj se nije svidalo oskudno, trpko grmlje Sierra. Čini se da ću još jedanput prenoćiti pod vedrim nebom.

Skoči iz sedla i protegne se. Od jutra u sedlu, u sedlu je prožvakao i onih nekoliko zalogaja sasušene tortilje koja mu je još bila preostala od Manuelite.

— Ovaj kaktus je dobar kao i svi drugi. Prenoćit ćemo ovdje. Pristaješ li, Mary?

Dok je prostirao gunj ispod gorostasnog kaktusa, Jess osjeti koliko je umoran. Činilo mu se da su mu se svi bezbrojni kilometri što ih je prejahao od Caminasa natovarili na leđa i da postaju pretežak teret. Neće mi sme-

tati što nemam krova nad glavom, pomisli sanjivo. Možda je ovako bolje, ionako sam uvijek volio čist zrak.

Ispruži se na gunju i navuče pončo do brade. Kobilu nije svezao. Bio je siguran da će je ujutro naći nekoliko koraka daleko od sebe kako čeka gutljaj vode iz njegove čaturice. Pogled mu zaluta prema zvijezdama, a misli polako, isprepletene snom, krenuše u rodni New Orleans.

Majka mu je bila kreolka s Haitija, žena bujne ljepote. U New Orleans je došla da pobjegne od bijede šećernih polja i biča debelog zemljoposjedničkova nadzornika. Otac mu je bio engleski mornar koji je obišao sva mora svijeta, a onda je, poput svih mornara, odlučio da se jednom zauvijek smiri na kopnu.

Jessu nikad nije bilo jasno zašto je njegov otac izabrao daleki New Orleans. Možda mu je jednog jutra postalo isuviše teško da svlada mamurluk nakon bezbrojnih noći pijančevanja, pa je brod otplovio bez njega. Možda je negdje u dubini svog biča osjetio da je došao trenutak kad su mu noge postale slabe a oči iscrpljene da bi se i dalje mogao boriti s teškoćama morskog života.

Jess nije znao kako su se njegova majka i otac sreli. Možda je to bilo u nekom od mnogobrojnih bučnih i zadimljenih gradskih saluna, možda u luci među brodovima, kamo je otac dolazio da ublaži nostalgiju za morem. Zapravo, kad pažljivo razmisli, malo je znao o životu svojih roditelja.

Majka mu je pričala da je otac, kad su se upoznali, već imao ribarski brodic koji je kupio svojom skromnom mornarskom uštedevinom. Odlazio bi navečer na more i obično se u zoru vraćao s mrežama punim riba i rakova. Veliki zaljev uvijek je bio pun ribe, ali su iz njega vrebale i mnoge opasnosti. Dno zaljeva bilo je vrlo čudljivo i neprestano je mijenjalo oblik. Jednog bi jutra iskusan ribar svojom brodicom bez opasnost prošao uz dobro poznatu stijenu, a navečer bi se nasukao na plicaku koji je iznikao niotkud. Možda se to dogodilo i Jes-

sovu ocu. Možda je pao u more dok je na koloturu izvlačio nabrekle mreže. Tko zna? Samo, jednog jutra se nije vratio u luku s ulovom. Nitko ga nikad više nije vidio.

Možda je iznenada osjetio dobro poznatu čežnju za morem što je sigurno osjete svi mornari koji moru okrenu leđa, pomisli Jess, sanjivo gledajući prema treperavim zvijezdama. Tako su majka i on ostali sami u kolibi na drvenim stupovima.

— Kako sam uopće iz New Orleansa dospio do ravnica Kanzasa, do oregonskih prerija, do Sierre Concos? — promrmlja Reynolds, meškoljeći se na svojoj tvrdoj postelji.

Dječak je po cijeli dan upijao vrevu u luci, s divljenjem promatrao mornare čeličnih mišica i morem išibanih lica, pirate okićene zlatnim prstenjem i ogrlicama od dragulja, plijenom sa svojih pohoda. Ponekad bi ga neki dobrodušni mornar pustio na brod i dječak bi se poput vjeverice uzverao na vrh najvišeg jarbola. S ushićenjem bi tada promatrao nepregledne rijeke ljudi što se valjaju gradskim ulicama.

Onda su, jednog dana, našli majčino tijelo u plicaku među dokovima. Jess nikad nije saznao što je bio uzrok majčine smrti niti se itko odviše brinuo da mu to objasni. Je li majci postala preteška sudbina bez muža hranitelja, kad je po cijeli dan morala raditi po kućama imućnih građana, ili joj je možda neki pijani morski vuk pomogao u tome?

Jess je ostao sam. Gotovo da su te godine već izblijedjele iz njegova sjećanja. Za novčić bi mornarima trčao po viski i rum ili bi ribarima pomagao istovarivati ribu. Navečer bi se skutrio na svojoj tvrdoj prostirci u kolibi koja je iznenada postala tako velika, samotna i prazna i osluškivao žamor iz obližnjih barova i kuća obasjanih crvenom svjetlošću.

Vrijeme je odmicalo, ali mali Jess to nije opazao. Dani su se slijevali jedan u drugi a on se pretvarao u mladica, izraslog iz bijede, visokog i tankog, ali neobične snage, skrivene u žilavim mišicama.

U sedamnaestoj se zaposlio kao čuvar na posjedu najbogatijeg gradskog veleposjednika, ali samo dok nije zaradio za konja. Zatim je krenuo na sjever, uz veliku rijeku, siguran da se više nikad neće vratiti u New Orleans. Nijedanput se nije osvrnuo za rodnim gradom.

Počele su duge godine lutanja. Bio je gonič stoke, inspirao je zlato u Kaliforniji, dopro je čak do ledom okovane Aljaske. Jednom je bio i šerifov pomoćnik, ali nije dugo ostao produžena ruka zakona: pretukao je šerifa kad mu je u salunu dobacio da vara na pokeru. Ovaj je tad u bijesu nasrnuo na Jessa i on je ponovo morao spašavati glavu bijegom.

Možda bi bilo bolje da sam se otputio na more, možda bih danas već imao plantažu na Trinidadu, a rasna bi mi mulatkinja ispod zlatom izvezana baldahina nježno pružala rum i banane. Teško, zaključio skeptično, lutao bih kao i na kopnu. Bit će da su takvi kao ja osuđeni da lutaju i da im jedini prijatelj bude njihov konj.

— No zašto sam se uopće uhvatio tih glupih razmišljanja o mladim danima? Kakve bih koristi od toga mogao imati? — promrmlja, ljutit sam na sebe. — Vrijeme je za spavanje. Trebalo bi da sutra nadem tu Sokoru i da se malo odmorim od pijeska i kaktusa.

San ga je napokon svladao i vratio daleko na jug, južnije i od New Orleansa, na raskošnu hacijendu Manuelitina oca, gdje je možda prvi put uspio zaboraviti na jahanje, na bijeg iz saluna, na spašavanje golog života. Manuelita ga je čak uspjela nagovoriti da otpaše svoj sedefom optočeni kolt, od kojeg se inače ni u snu nije odvajao.

Stari Sanchez mu je nešto govorio, nije mogao jasno raspoznati njegove riječi, valjda ga je ponovo nagovarao da ostane. Ipak, bilo je nešto čudno u svemu tome. Zvuk nije dolazio iz starčevih usta, nego odnekud... sa strane, iza kaktusa... Kako to — iza kaktusa? Jess se instinktivno trgne, ali se njegovo disciplinirano tijelo istog trenutka umiri. Nečujno izvuče revolver

i načuli uši. Tako je, zvuk nije dolazio iz Sanchezovih usta. Starac je bio dio sna. Ovaj tihi razgovor dopire uistinu s one strane golemog kaktusa koji mu je poslužio kao zaklon. Netko je govorio ni desetak metara daleko. Jesu li ga opazili? Koliko ih ima? — sijevala su mu pitanja u rasanjenoj glavi.

Nije se usudivao ni da se pomakne. U takvim trenucima, znao je, ne treba odavati vlastitu prisutnost dok se ne ustanovi tko je s druge strane. Mary je već mnogo puta bila u sličnim situacijama i Jess se nije bojao da će ga odati micanjem ili glasanjem. Samo je nečujno strigala ušima, kao da želi svom gospodaru pomoći u osluškivanju.

— ... moramo ga se osloboditi po svaku cijenu — najednom do njega dopru jedva čujne riječi, kao da je vjetar promijenio smjer i zapuhao prema njemu, noseći zvuk, ili su se možda došljaci približili kaktusu.

Glas je bio opor i Jessu se učini da u njemu nazire okrutnost koja ne poznaje zapreke. Već je mnogo puta bio u prilici da karakter nekog čovjeka prosuđuje dok ga je osluškivao iz potaje i često se mogao osloniti na taj sud. Ovaj mi se ne sviđa, zaključi u mislima.

— Stari je lukav kao hijena. Neće ti biti lako — progovori drugi. Jessu je već pomalo postajalo jasno da se ni od sugovornika ne može nadati ničemu dobrom. — Ali mislim da znam kako ćemo se dokopati zlata. Bude li potrebno, probit ćemo brdo dinamitom s druge strane i prići mu s leđa.

— Nije ti to loša zamisao, ali moramo paziti na šerifa McCoya — Jess ponovo začuje prvi glas. — Malo je popustio pod teretom godina u posljednje vrijeme, ali ako osjeti da je njegov prijatelj, stari Adams u opasnosti, postat će opasan kao pantera. S njim nema šale, to znaš. Cijeli grad ga podržava, a samo bi nam još trebalo da na sebe navučemo bijes građana, kao kad smo prošle godine pretukli onog podlaca Watkinsa. Nije nam više htio davati viski na kredit, lopov. Ali platit će on to meni... A ne mogu

oprostiti ni onoj divljakuši Melindi. Kad sam joj se pokušao približiti... Što ona misli, tko je ona?!

— Ne žesti se bez potrebe — prekinu ga sugovornik. — Najprije moramo srediti Adamsa i dokopati se blaga. Onda ćemo odmagliti preko granice i uživati do kraja života. Ako bude prilike, sredit ćemo i Watkinsa prije nego što zbrisemo.

— Imaš pravo. Hajdemo sad kući! Čini se da stari Adams noćas neće izaći iz rudnika. Lukav je. Bit će da nas je nanjušio.

Jess se jedva osuđivao disati. Nije mu bilo jasno kako ga topot kopita nije probudio. Nikad nije tvrde spavao. Trzao bi se na svaki šum. Vjerojatno su konjima nečim obložili kopita, prisjeti se, a i pijesak prigušuje topot. Moram biti oprezan. Slušao je kako se tihi razgovor dvojice neznaca gubi u daljini.

Na obzoru se pojavi jedva vidljiva pruga svjetlosti.

* * *

Dok je tog jutra jahao, čekajući da se iza nekog pješčanog brežuljka, obraslog kaktusima kao nekom smiješnom, nepomičnom vojskom, pojavi Sokora, Jess je utonuo u misli. Međutim, nije ga zaokupljala ni lijepa Manuelita ni uspomene iz djetinjstva. Razmišljao je o razgovoru što ga je čuo u praskozorje. Tko bi mogla biti ona dvojica? Tko je stari Adams? Kakav je to rudnik? Što neznanci kane učiniti? Očito, ništa dobro, pomisli. Tko zna je li taj McCoy šerif u Sokori? Nije znao što da o svemu tome misli.

— Budalo jedna — promrmlja zatim sam sebi, tapšući pjegavi vrat svoje kobile — je li to tvoja briga? Uopće te se ne tiču ni stari Adams ni njegovo blago. Tko uopće zna kakvo je to blago? Ideš u Sokoru da se odmoriš i istjeraš pijesak iz ušiju. Nije malo prejahati Sierru Conchos, je li, tako, staro moje kljuse? — ponovo potapše kobilu.

Sunce se polako dizalo i počinjalo zabijati svoje vrele zrake kroz Jessov

prašni šešir. Već je bilo toliko vruće da su se kapljice znoja na njegovu čelu spajale s tankom koprenom prašine i stvarale kruti oklop od kojega mu je lice poprimilo izgled nacerene maske.

— Zar još jedan dan u pustinji, stara moja? — izusti umorno, kad daleko na obzoru opazi sićušnu skupinu nečega za što bi svaki došljak, opijen pustinjским suncem, pomislio da je hrpa sivog kamenja na obronku pješčanog brežuljka među oskudnim raslinjem.

Jess se ipak nije dao prevariti. Znao je da su to kamene nastambe koje stanovnici naselja uz rub pustinje s ponosom nazivaju kućama. Kilometrima uokolo nije bilo drugog naselja i Jessu odlane. Napokon je našao Sokoru.

Kad je ujahao u grad, na ulici nije bilo ni žive duše. Dojaše do saluna i priveže Mary za gredu ispred vrata. Šeširom otrese prašinu s ponča i odgurne vrata. U salunu su bila samo dvojica ljudi. Vlasnik saluna, pomisli Jess. Tko li je onaj drugi?

Njihove se oči oprezno zaustaviše na neznancu. Rijetko je tko posljednjih godina dolazio u Sokoru i stoga je svaki neznanc bio prilično iznenađenje. Dani zlatne groznice odavno su prohujali a rudnik je bio napušten. Jedino je još Mel Adams, šašavi starac kojemu su godine i pustinjsko sunce ionako ispili mozak, svaki dan uporno šepesao prema rudniku. Doduše, u posljednje vrijeme gradom su se nosile glasine da je Adams našao zlatnu žilu, ali nitko to nije shvaćao ozbiljno.

— Jess Reynolds — predstavi se Jess, skidajući šešir s vrelog tjemena. — Isprao bih grlo.

— Ja sam John Watkins, vlasnik saluna — progovori čovjek s druge strane šanka. — Ovo je Fred Aredonda, naš pogrebni poduzetnik. Dobro došli, Reynoldse! Rijetko nam dolaze gosti ovih dana.

— Zašto je grad tako opustio? — upita Jess, pijuckajući tekilu. — Pričali su mi da je Sokora prilično živahno mjesto.

— Nekad je bila — odvrati pogrebni poduzetnik, odjeven u crno. pod malim naočalama kočoperio mu se golemi nos, pa se Jess i nehotice prisjeti pustinjskog lešinara. — Svi došljaci su nestali kad je rudnik zlata bio iscrpljen. Robbinsov hotel nije primio gosta već godinama.

— Čak i naš vrli prijatelj Aredonda više nema posla — dobaci ćelavi Watkins — otkako su otišli posljednji lovci na zlato i hijene kockari i pljačkaši, kojima je moj salun tada obilovao. Ponekad se pitam što ga još ovdje zadržava.

— Kažete hotel? — prekine Jess razgovorljivog vlasnika saluna. — Odlično, treba mi soba da se odmorim i dovedem u red nakon Sierre.

— Došli ste preko Sierre? — iznenadi se Watkins. — Onda vam uistinu treba odmora. Nadam se da Robbins i njegova Angelita još nisu zatvorili hotel.

— Hvala na piću i obavijesti! — dobaci im Jess, izlazeći.

Zastane trenutak na vratima u iskušenju da ih upita o šerifu McCoyu i Melindi, o Adamsu i neznancima čiji je razgovor prisluškiavao, no onda odmahne rukom i pride Mary. Zašto da se zamara onim što ga se uopće ne tiče? Ionako ga Sokora neće gledati dulje od nekoliko dana. Samo da se oporave, on i njegova Mary...

* * *

Stari Robbins je gotovo zaboravio kako izgleda gost, a njegova golema žena Angelita brzo smjesti Jessa u najbolju sobu sa zanosnim pogledom na pogrebno poduzeće.

Jess je uživao dok mu je voda curila niz tijelo. Dugo se zadržao u velikoj drvenoj kadi, a onda je, čist i osvježen, izašao na ulicu, da barem razgleda grad kad je već tu, prije nego što padne mrak. Sjene su na prašnoj ulici bile već vrlo duge.

Iako je dnevna žega popustila i osjećao se svježiji večernji dah Sierre, ulica je bila gotovo pusta. Samo bi se na trenutak pojavila poneka smežurana žena, obavijena velikom bijelom

maramom, ili bi dječčić pretrčao preko ceste, gonjen nekom nepredvidivom dječjom mušicom. Čudno, pomisli Jess, u putinjskim naseljima koja poznajem večer je jedino doba kad se ljudi zadržavaju na ulici. Tada debeli kameni zidovi počinju isijavati vrelinu nakupljenu u toku dana. U zraku osjeti neku neobičnu napetost.

Iznenada se prisjeti tajanstvenih zavjerenika od jutros. Možda se ljudi nečega boje, možda nešto predosjećaju pa ostaju zaklonu. Onda se ipak pojavi neka prilika u bijelom, koja nije žurila, barem se Jessu tako činilo, da pobjegne s ulice. Kad je prišla bliže, Jess se nade licem u lice s vitkom djevojkom duge, valovite crvenkaste kose. Djevojka jedva vidljivo uspori hod i uputi mu ispod dugih trepavica prodoran pogled svojih zelenih očiju. Jess se zarumeni do ušiju, ali manirom iskusnog osvajača ženskih srdaca širom Zapada hitro skine šešir, desnom rukom opiše elegantan polukrug i nakloni se.

— Dobar večer, gospodice! Zovem se Jess Reynolds i neobično mi je drago što vas mogu pozdraviti. Smijem li znati s kim imam čast razgovarati? — oslovi je.

Djevojku je očito razoružao Jessov ugladeni nastup, pa odgovori odmjeno, iako hladno:

— Zovem se Melinda McCoy, ali nemam običaj razgovarati s nepoznatim ljudima na ulici. Laku noć, gospodine! — dobaci mu, ne zaustavljajući se.

— Gle, gle! — zamišljeno će Jess sam sebi dok je prilazio salunu. — Možda Sokora i nije tako dosadan grad.

U salunu je bilo nekoliko gostiju, sve starosjedioci, ocijeni Jess. Bio je tu i neizbježni pogrebni poduzetnik. Jess sjedne za stol u kutu a Watkins mu donese tekilu.

— Jeste li se smjestili? — upita, sjedajući do njega. — Jesam — odgovori Jess. — Recite mi tko je ona crvenokosa ljepotica koju sam maloprije sreo na ulici.

— Bit će da je to Melinda McCoy, naša učiteljica, kći šerifa McCoya — osmijehne se vlasnik saluna. — Samo, bit će bolje da ništa ne pomišljate. Mnoga su se koplja već lomila oko nje. Čak su je i braća Kelder pokušava osvojiti, ali im je stari Gus McCoy potpratio pete. Čuvajte se!

— Braća Kelder? — uozbilji se Jess. — Tko su oni?

— Ah, ne volim o njima govoriti — smrkne se Watkins. — Jednom su me tako premlatili kad im nisam dao da se badava napijaju u mom salunu da sam jedva ostao živ.

Tako dakle, to su te ptičice, pomalo počinjem povezivati konce, pomisli Jess.

— Žive na jednom ranču u okolici, u oazi Pekos, gdje izvori podzemne vode. Vrlo su obijesni i vjerojatno bi zavlitali cijelim gradom da nema šerifa McCoya. Samo se bojim što će biti kad Gus ostari. Čini se da već i sad nije onaj nekadašnji šerif od kojega su bježali svi lupeži s ove strane Sierre. Ako popusti, ona će nas dvojica silnika potpuno uništiti.

Uto im se približi pogrebni poduzetnik Aredonda.

— O čemu to tako žuto razgovarate? — upita.

— Pričam mladiću kako bismo mogli imati nevolja s Hankom i Willom Kelderom — odvrati Watkins. — Možda ćeš jedino ti tada doći na svoje.

— Ne pretjeruj — lukavo će Aredonda, ali se Jessu učini da je taj stari gavran u ljudskoj spodobi i sam pomišljao na tu mogućnost.

— Nekada je Sokora bila puna kopača zlata — promijeni Jess temu. — Je li rudnik zatvoren? — upita.

— Ah, bila su to divna vremena! — uzvratila pogrebni poduzetnik. — Tada se u Sokori živjelo!

— Nema više zlata — prekine njegovu sanjarenje Watkins. — Samo još stari ludak Adams odlazi svaki dan u rudnik i troši posljednju snagu u njegovim dubinama. Ali nitko ga ne shvaća ozbiljno.

Možda stari Adams i nije toliko lud, razmišljao je Jess. Čini se da barem Kelderovi ne misle tako, ako su ona dvojica zaista bili oni. No Watkins je rekao da su ga oni istukli a i jedan od dvojice u Sierru je to spomenuo. Samo, zaključio je Jess, nije to moj posao. Mogao bih već sutra krenuti dalje.

U tom trenutku u salun čvrstim koracima uđe krupan čovjek prosijede kose i čelična izraza lica.

— Dobar večer, šerife! — pozdravi ga Watkins.

— Dobar večer, svima! — progunda dubokim glasom šerif McCoy. — A tko ste vi, mladiću? — okrene se zatim Jessu.

— Zovem se Jess Reynolds, šerife. Samo prolazim kroz vaš lijepi grad.

— Još jedan lutalica — zlovoljno šerif. — Pazite kako se ponašate u gradu! Neću nikakve kavge.

To rekavši, šerif se okrene i žurno napusti salun. Jess plati piće, pozdravi Watkina, i pogrebnog poduzetnika i potrči za njim.

— Šerife! — pozove ga, nastojeći da ne bude odviše glasan. — Htio bih vam nešto reći.

Šerif McCoy zastane i okrene se. Šutke ga je čekao. Kad mu je Jess prišao, upita ga:

— O čemu je riječ? — sumnjičavo ga je promatrao.

— Šerife, je li istina da je stari Adams pronašao zlato? — upita Jess.

— Otkud vi znate za Adamsa? — namrgodi se šerif. — Odviše zabadate nos u poslove koji vas se ne tiču!

— Šerife, nehotice sam čuo nešto o njemu i starom rudniku. Svi vjeruju da je rudnik iscrpljen, ali navodno je Adams pronašao novu žilu.

— Podite sa mnom u moj ured! — prekine ga šerif. — Ovo nije razgovor za ulicu.

Šerifov ured bio je čist i svijetao. Na jednom zidu stajao je otvoren ormar s puškama a na drugom su visili nizovi ključeva. Šerif ponudi Jessa da sjedne, a onda mu se obrati zapovjednim tonom:

— Nastavite!

— Noć prije dolaska u Sokoru čuo sam razgovor dvojice bandita u Sierru. Spominjali su starog Adamsa i rudnik. Žele dinamitom probiti rupu na drugoj strani brežuljka i ušuljati se unutra dok Adams bude u svojoj kolibi u gradu. Govorili su i o vama i o vlasniku saluna. Namjeravaju raščistiti neke stare račune. Bacili su oko i na vašu kćer...

— Vi se držite podalje od Melinde! — zaurla McCoy. — Niste vi njezin par! A što se tiče one dvojice, znam tko su oni: Hank i Will Kelder. Sredit ću ja njih! Hoće da se dočepaju Adamsova zlata! Znao sam da su lupeži, ali nisam mislio da su i na to spremni. A vi, prste k sebi! Ja sam održavam red u ovom gradu. Još nešto: Ako vas vidim da se vrzete oko Melinde, nećete se dobro provesti! A sad više nemam o čemu razgovarati. Laku noć!

— Laku noć, šerife! — dignu se Jess nakon McCoyeva monologa. — Ne brinite se. Ionako i ja odlazim iz Sokore.

Hocu li zbilja sutra otići, razmišljao je Jess dok je polako koračao prema hotelu. One zelene oči... a nije me baš ni gledala toliko strogo...

U tom trenutku začuje, zapravo više osjeti, gotovo nečujan šum iza niske kamene kuće nasuprot Aredondinu pogrebnom poduzeću. Tko šeta gradom u ovo doba noći, pomisli. Lijevo rukom popravi opasač. Kolt mu je, kao i uvijek, bio spreman za akciju.

Iza zida se pojavi neka gorostasna spodoba, zarasla u bradu. Pride Jessu i prepriječi mu put.

— Gle, gle, ptičica leprša po mraku! — prijeteci promrmlja, a odmah zatim upita: — Tko si ti?

— Zovem se Jess Reynolds — uljudno odgovori Jess i nastavi: — A tko ste vi, prijatelju? Drago mi je što sam napokon sreo prijazno lice u ovom pustom gradu.

— Momak ima smisla za humor, ha? — nasmije se div. Bio je visok najmanje dva metra i nadvio se nad Jessa kao planina. — Kelder, Hank Kelder mi je ime.

Jess krišom pogleda oko sebe. Osjećao je da je i Will negdje u blizini. Znao je da se takvi poput Kelderovih rijetko razdvajaju.

— Da ti nešto kažem, kržljavko! — nastavi Hank. — Gubi se iz grada s prvim zrakama sunca! Ne trebaju nam skitnice poput tebe!

— Samo polako, prijatelju — osmehne se Jess. — Vidim, građani su ovdje zaista gostoljubivi. Namjeravao sam odjahati u zoru, ali moram prihvatiti tako ljubazan poziv i ostati barem još nekoliko dana.

— Štoo?! — zabezeknuto će Hank. Nije mogao vjerovati svojim ušima. — Jesam li dobro čuo? Mali je još i drzak. Pokazat ću ja tebi...

Zamahne neobično brzo za takvu grdosiju, ali Jess hitro poput divlje mačke odskoči u stranu i ljevicom ga munjevito pogodi u bradu. Hank i ne trepne. Bit će muke, sijevne Jessu kroz glavu. Obaspe ga udarcima sa svih strana, ali kao da je udarao kameni zid. Onda ga Kelder obuhvati svojim golemim rukama i počne stizati. Stisak je postajao sve jači i Jessu je ponestajalo zraka. Pred očima mu se počne mračiti.

Posljednjim snagama uhvati diva za kosu i stane mu unatrag povlačiti glavu. Kelderov stisak, međutim, nije popuštao. U posljednjem, očajničkom naporu Jess naglo zamahne glavom i pogodi ga u jabučicu. To je djelovalo. Kelderove ruke se razdvoje i Jess odskoči nekoliko koraka. Pričeka trenutak da mu se vrate dah i snaga, a onda se munjevito zaleti prema Kelderu i pogodi ga čizmom u bradu. Div padne kao pokošen i ostane nepomično ležati. U tom trenutku, dok se oporavljao od Kelderova divljačkog nasrtaja, postane svjestan nečije prisutnosti iza leđa. Naglo se okrene, ali za djelić sekunde prekasno: kundak puške Willa Keldera pogodi ga posred čela. Imamo sam pravo, pomisli, kojoti su uvijek u čoporu... a onda ga proguta mrak.

* * *

Kad se Jessu vratila svijest, dugo je ležao nepomičan u prašini. Bol u glavi bila je odviše žestoka a da bi se mogao pomaknuti. Naposljetku se ipak pridigne i teturajući pode niz ulicu. Oko njega je bio mrkli mrak, čak ni u salunu nije bilo svjetla.

Nigdje ni žive duše — promrmlja — bit će da je vrlo kasno.

Polako se prisjećao večeri, razgovora u salunu, šerifova upozorenja da se ne upleće u zbivanja u gradu, napada Kelderovih. U njemu se budio prkos. Kako je šerif McCoy mogao pomisliti da on nije dostojan njegove kćeri? Osim toga, govorio mu je njegov osvajački instinkt, usprkos Melindinu ledenom glasu njezine su ga oči promatrale prijateljski.

Sad, međutim, nije bilo govora o tome da ode iz grada, barem ne prije nego što izravna račune s Kelderovima. Jessa Reynoldsa nitko u životu nije nekažnjeno napadao s leđa, pa neće ni ovaj štrkljavi Will Kelder. Što čekam, iznenada mu sijevne pomisao. Svaki trenutak je dragocjen. Smjesta k starom Adamsu!

Adamsova koliba bila je na rubu grada. Dok joj se približavao, Jessu se učini da unutra nije mrak. Tako je, kroz zastrte prozore probijala se drhtava svjetlost svijeće. Stari je na oprezu, zaključi Jess, moram paziti da me ne ustrijeli misleći da sam nekakav lupez.

Jess se nije trudio da korača tiho. Htio je da ga starac čuje još izdaleka. Kad se približio kolibi na petnaestak metara, razlegne se gromoglasan pucanj u gluho doba noći. Jess se instinktivno baci na tlo. Gle, gle, stari puca bez opomene kroz zatvorena vrata! Ima i pravo, ako je zaista naišao na novu žilu.

— Ne pucajte, gospodine Adamse, ovdje je prijatelj — poviče.

— Tko si ti? — začuje se kreštavi glas iz kolibe.

— Jess Reynolds. Danas sam doputovao u Sokoru, moram vam nešto važno reći.

— Hm, ne poznajem te — gundao je starac. — Odbaci oružje i polako

kreni ovamo! Nikakvih naglih pokreta! Sljedeći put skidam glavu!

Jess podignutih ruku polako uđe u kolibu. Starac je stajao nasred sobe, držeći skraćenu dvocijevku u rukama. U najdaljem kutu sobe bilo je nekoliko zatvorenih vrećica a i na stolu je stajala jedna takva vrećica, no otvorena. Jess zine od čuda i zaprepaštenja. Zar sanja? Gdje se to nalazi? Sitni komadići zlata bljeskali su na nemirnoj svjetlosti svijeeće kao tisuće blistavih kapi na drvetu punom rose pod prvim sunčanim zrakama.

— Istina je, dakle, pronašli ste zlato — jedva čujno promrmlja Jess.

— što hoćeš? — smrknuto će stari Adams. — I otkud ti znaš za mene i za zlato? Brzo pričaj, jer ova puška ponekad i sama zapuca!

— U opasnosti ste — progovori napokon Jess kad se oporavio od iznenađenja. — Kelderovi vam rade o glavi, jer hoće da se dokopaju vašeg zlata.

— Ha, varaš se ako misliš da svoje blago ostavljam preko noći u rudniku — poviče starac. — Ne odvajam se od zlata ni načas. Noću ga donosim ovamo, a ona dvojica lupeža nikada neće pronaći moju žilu. Nitko je ne može pronaći.

— Napast će vas u rudniku...

— Neka samo dodu, razbojnici... — prekine ga starac — potprašit ću im pete! Nikoga se ne bojim.

— Kelderovi namjeravaju brežuljak iznad rudnika dinamitom dići u zrak i doći vam s leđa. Ako hoćete, štititi ću vam zaleđe od razbojnika. Moram s njima raščistiti neke račune. Jučer su me mučki napali.

— Tako dakle — mirnije će Adams.

— Sredit ću ja te lupeže, momče. Hvala na obavijesti! Moram priznati da mi se sviđaš. Ali svejedno — nastavi nepovjerljivo — drži se podalje od rudnika ako želiš sačuvati zdravlje.

Dok se vraćao pustom ulicom, Jess je razmišljao o svemu što je doživio prethodnog dana. Još nije bio siguran treba li da se uplete u obračun između Kelderovih i Adamsa, da se miješa u šerifov posao. A onda, dok se približavao Robbinsovu hotelu, kad se

daleko na obzoru počinjala nazirati blijeda pruga praskozorja, prisjeti se Melindinih crvenih uvojaka i tijelom mu prostruji neko dotad nepoznato uzbuđenje. Negdje u dubini osjeti kako se lijepa Manuelita polako pretvara u slatku uspomenu.

* * *

Kad je ujutro sljedećeg dana sjedio s Watkinsom za stolom u kutu, među malobrojnim ranim posjetiocima saluna, Jess još nije odlučio hoće li krenuti na sjever u potrazi za novim pustolovinama.

— Možda bi bilo najbolje da kreneš — rekao mu je vlasnik saluna, promatrajući sa strepnjom kvrgavu modricu na Jessovu čelu. — Ako si Kelderovima stao na put, neće se smiriti dok te ne otjeraju.

— Upravo ste mi pomogli da donesem odluku — odrješito će Jess, ustajući. — Ni pred kim ne uzmičem, pa ni pred Kelderovima!

Nije uspio dovršiti rečenicu, jer su se s ulice najednom začuli pucnji. Jess istrči iz saluna i spazi dvojicu maskiranih jahača stotinjak metara niz ulicu, u blizini Aredondina poduzeća. Jedan, krhke građe, držao je pušku u rukama, a drugi, sjedeći u sedlu, vukao je za dugu zagasitocrvenu kosu neku žensku priliku koja se otimala iz njegovih ruku. Crvena kosa, protrne Jess, pa to je Melinda!

Poput munje izvuče kolt, ali istog trenutka spusti ruku. Zar da puca prema njoj? Nikako! Uto gorostas na konju dohvati djevojku za pojas, podigne je dok je ona zvala u pomoć i prebaci je preko konja koji se propinjao.

Kad su se otimači izgubili u oblaku prašine i tutnjavi kopita, ulicom zavlada muk. Svi prolaznici koji su se u trenutku napada zatekli na ulici u strahu su pobjegli.

Što da učinim, u očaju se pitao Jess. Tko bi mogli biti napadači? Nešto mi govori da su to oni razbojnici Kelderovi. Smjesta moram šerifu! Sad će mu valjda biti jasno s kim ima posla. Još dok je to mislio, krene u trk prema šerifovu uredu.

— Kako se usuđuješ...? — vikne šerif McCoy kad je Jess bez kucanja utrčao u njegov ured.

— Šerife... brzo! — dahtao je Jess. — Otelu su Melindu! Vjerojatno Kelderovi. Moramo u potjeru!

— Kako? — zaprepašteno skoči šerif, pripasujući revolver. — Brzo za njima!

— Idem po konja — dobaci Jess dok je istrčavao.

Nisam smio ostaviti konja pred tim prokletim hotelom. Ne bi mi umakli da sam odmah krenuo za njima, sijevale su mu misli u trku.

* * *

Napušteni rudnik zlata nalazio se dvadesetak kilometara daleko od grada. Ulaz je bio u podnožju golog stjenovitog brežuljka. Dok je tjerao Mary u najžešći galop koji je stara kobila mogla podnijeti, Jess je pokušavao zamisliti što će se dogoditi kad se približi rudniku. Prva briga mu je bila Melinda. Bojao se da McCoy zbog svoje naglosti i brzopletosti nije upao u kakvu klopku. Tada bi još i njega imao na vratu. Tješio se, ipak, da se barem stari Adams, iskusni vuk, neće tako dati razbojничkoj braći.

Prije nego što je izašao iz grada, Jess je za svaki slučaj pokucao na vrata kolibe starog Adamsa, ali nitko se nije odazvao. Starac je, kao i svaki dan, otišao u rudnik. Jess je znao da u kolibi nema što tražiti, jer je Adams na svom magarcu prebacio sve zlato u rudnik. Sada, kad je slutio da je razbojnicima zapeo za oko, pogotovu se ne bi ni na tren odvojio od svoga blaga.

Dok je Jess hitao iz grada, uspjenjeni šerif McCoy se već u trku približavao rudniku. Ako se žele dokopati Adamsova zlata, razmišljao je u bijesu, vjerojatno se neće zaletjeti ravno u rudnik. Stari Adams bi im potprašio pete. Samo da oslobodim Melindu! Kojoti, bijesno je škripao zubima, osvećuju se za ono što sam ih pred očma cijelog grada istjerao u pustinju kad su premlatili Watkinsa. Platit će mi to! Najbolje će biti da zaobidem

rudnik odostrag i polako im se približim, smišljao je šerif plan. Uspio je napokon obuzdati svoju naprasitost. Kraj nitkova poput Kelderovih valja sačuvati bistru glavu.

Konja je privezao u šumi, nedaleko od rudnika. Izvukao je vinčesterku i polako krenuo prema pozadini brežuljka. Nije baš bio vičan šuljanju za razbojnicima. Obično je držao situaciju u svojim rukama, ali ovaj put je Melinda bila u opasnosti. Njoj se ništa ne smije dogoditi. Ako joj skinu i vlas s glave, požalit će što su se rodili.

Šuljao se uz obronak. Onaj žutokljunac Reynolds rekao mu je da banditi dinamitom namjeravaju probiti ulaz u rudnik s druge strane brežuljka. Onda je to olako odbacio, a sad je bio sklon da mu povjeruje. Ako Reynolds ima pravo, onda je udubljenje u stjenovitom obronku brežuljka, gdje se putnici sklanjanju od nevremena, jedino mjesto na kojem to mogu pokušati. Tu je sloj kamena i pijeska do podzemnog hodnika najtanji, a teško da banditi imaju dinamita koliko hoće. Sokora je na kraju svijeta.

— ... Nitko ti neće pomoći — začuje hrapav glas kad se približio udubini.

Opazi golernog Hanka Keldera, nagnutog nad neakvim sandukom. Dinamit, sijevne šerifu kroz glavu. Melinda je sjedila, nagnuta na stijenu, ruku vezanih iza leđa i s povezom preko usta.

— Odupireš mi se godinama. Nisam za tebe dovoljno dobar — nastavljao je Hank, vadeći šipke dinamita iz sanduka. — Imam i neprečišćene račune s tvojim starim. Nitko ne može onako postupati s jednim Kelderom! Ti ideš s nama u Meksiko! Bit ćeš nam žena i robinja. Nitko te neće spasiti.

Djevojka se očajnički trzala, ali konopci nisu popuštali. Šerif McCoy u bijesu podigne vinečsterku, ali se ipak suzdrži. Zar da mu puca u leđa, kao razbojnik? Odvest ću ga na vješala za ovo. Osim toga, nema Willa na vidiku.

Dat ću mu još jednu priliku, pomisli, a onda izide na čistinu.

Jess uspori uznojenu kobilu daleko ispred rudnika i uđe u grmlje uz stazu. Najprije do starog Adamsa, odluči. Melinda je sigurna dok se nitkovi ne dočepaju zlata. Pohlepniji su od hijena.

Od ruba guštika do ulaza u rudnik bilo je stotinjak metara. Jess oprezno izviri na čistinu. Nikoga nije bilo na vidiku. Sigurno su s druge strane brda, pomisli. Razbojnici! Hoće da starog Adamsa dignu u zrak. Zatrči se preko gole čistine i približi uz stijenu blizu ulaza. Iz unutrašnjosti se ništa nije čulo. Bit će da je stari Adams naslutio opasnost pa se pritažio.

Polako krene i stane nasred mračnog otvora. Korakne zatim u crnu šupljinu.

— Adamse — tiho pozove starca. Nije bilo odgovora. Gdje li se stari skrio, pitao se u mislima. Sigurno me negdje iz prikrajka nepovjerljivo promatra. Oprezan je kao lisica. — Adamse, ja sam, Reynolds — pozove ga glasnije.

— Ti si, ptičice! — začuje iza leđa nepoznat glas od kojeg mu se sledi krv u žilama. Podsjećao ga je na škriputanje čizama po pustinijskom pijesku. — Dobro došao! Stari Adams te čeka. Možete zajedno sanjati o zlatu dok se Hank i ja budemo zabavljali u Meksiku, he, he, he!

Will Kelder! — protrne Jess. Kako sam mogao tako glupo pasti u klopku? Kako sam mogao biti toliko neoprezan?

Jessu se rijetko događalo da se tako dade namamiti u stupicu. Usprkoš Adamsovu blagu ne bi tako, ne razmišljajući, ušao u mračni rudnik da nije bio zabrinut zbog nečeg drugog — zbog Melinde. Da ona nije u opasnosti, sad mu je to bilo jasno, ne bi se suviše brinuo za starog Adamsa i njegovo zlato.

— Odbaci revolver! — prosikće Will Kelder. Jess ga poslušao, a razbojnik nastavi: — Ovamo, polako! Pazi, nikakvih iznenadnih pokreta! Nervozan sam, mogu izgubiti kontrolu.

Tako, a sad leži na trbuh i stavi ruke na leđa.

Kad je Jess učinio kako mu je bilo naređeno, Will brzo zgrabi ostatak konopca kojim je svezao Adamsa i sveže Jessu ruke. Zatim mu drugim komadom sveže noge i ustane.

— Izvrsno! Ha, pol posla je završeno — nasladi se. — Tako, momci, za nekoliko minuta uživat ćete u vatrometu, a Hank i ja sa zlatom i šerifovom ljepoticom krećemo u Meksiko. Hajde mići se, životinjo! — potjera Adamsova magarca natovarena vrećama. — Sredili smo vas he, he, he! — odzvanjao je njegov sablasni smijeh između zidova rudnika.

Kako sam mogao tako pogriješiti, razmišljao je očajnički Jess dok se bacakao u sponama. Da se barem mogu domoći noža pod kaputom! Bandit ga, ne sreću, nije opazio.

— Adamse — pozove starca, a kao odgovor začuje prigušeno mumljanje.

Svezao mu je i usta, zaključio. U nevolji smo. Uto starac ponovo zamumlja, ovaj put glasnije, nestrpljivije, kao da na nešto hoće skrenuti pažnju.

Jess počeo puzati oko stijene koliko mu je konopac dopuštao. Zavuče glavu s druge strane i opazi starca ispruženih svezanih ruku. Ovaj je i dalje mumljao i grčio ruke u sponama.

— Da ti pokušam pregristi sponu? — upita Jess.

Starac kimne. Jess se nagne naprijed koliko god je mogao i krajnjim naporom dohvati zubima konopac oko Adamsovih ruku. Kidao je zubima okrvavljene sponu, očajnički trgao predu kao pobjesnjela zvijer, a onda je osjetio kako jedan kraj konopca popušta. Starac ubrzo zatim strgne sponu s ruku. Protrlja ih da mu krv ponovo proteče obamrlim prstima.

— Nož, pod kaputom! — nestrpljivo će Jess.

Starac se protegne i pod kaputom napipa Jessov dvosjek. Izvuče ga i spretnim zamaskama razreže sponu, najprije na svojim nogama, a zatim oslobodi Jessa. Ovaj odmah skoči.

— Brzo, stari, da nađm ne pobjegnu! Uхватили su Melindu, zlikovci, ne smiju nam umaći! Šerif je krenuo za njima u potjeru. Tko zna što se s njim dogodilo. Bojim se da nije dorastao dvojici razbojnika. Ti kreni s desne, a ja ću s lijeve strane brijega. Ali ne izlazi na vidjelo dok ne izvidim situaciju i ne dam ti znak.

— Dobro — kratko odvrati starac, hvatajući svoju dvocijevku.

Jess se hitro opase i potrči iz rudnika.

* * *

— Ne mići se! — odječno će šerif McCoy kad se pojavio iza stijene. — Neću oklijevati da te ustrijelim!

Hank Kelder je smrknuto gledao dok se šerif polako približavao. Očito mu se nije svidao obrat situacije. Znao je da sa šerifom nema šale.

— Polako otkopčaj opasač i odbaci ga daleko od sebe! — naredi mu šerif.

— Požalit ćeš što se miješaš u ovo, šerife! Tvoja lijepa ptičica će prva stradati — gundao je Kelder dok je odbacivao oružje.

— Ti ćeš požaliti, razbojniče, što si se usudio oteti Melindu! Imat će tu i federalni sudac posla. Gdje je ona hijena, tvoj pokvareni brat? — upita McCoy dok je Melindi skidao povez s usta.

— Ovdje sam, šerife, he, he! — javio se Will, zadihan od trčanja iz rudnika. — Ostanite samo tako sa svojom kćerkicom, baš ste lijepa slika! — polako zapne kokot. — Pucam ako se pomaknete!

— Stigao si u pravi trenutak — mrgodno će Hank. — Gdje je zlato?

— Ne brini se, braco, sve je u redu — umiljavao se Will, a to je bilo nalik na zavijanje izgladnjela vuka. — Adamsov magarac nas čeka iza stijene s punim vrećama. Samo da sredimo šerifa...

— Što je s Adamsom? — prekine ga Hank.

— Uvezao sam ga u rudniku kao novorođenče — zadovoljno odvrati Will. — Ne može se ni pomaknuti. Uхватио sam još jednu ptičicu, onog

žutokljunca što ti je sinoć zadao posla u gradu i da nije bilo mene...

— Dobro, ne moraš o tome potanko — prekine ga mrzovoljno Hank. — Zašto ih nisu obojicu ubio?

— Imam ja bolju zamisao, braco — nasmije se ružni kržljavac. — Rudnik je pun dimanita. Odvedimo šerifa k onoj dvojici i — u buuum! Sve nestane u prašini, nema nikakvih tragova, svi će misliti da je šašavi starac sam sebe digao u zrak!

— Varaš se, zlikovče! — iskoči Adams na čistinu s uperenom dvocijevkom u rukama. — Šašavi starac je ovdje da ti potpraši pete! — nije uspio suzdržati bijes i pojavio se usprkos Jessovoj izričitoj zabrani. — Ovamo revolver! — naredi Willu.

Prije nego što se Jess mogao uplesti, Will Kelder iskoristi trenutak zbunjenosti.

— Evo ti ga stari! — poviče i zavila revolver Adamsu u glavu.

Željezni držak ga pogodi usred čela i starac se sruši bez glasa. Hank neobično brzo za svoje golemo tijelo skoči prema svom revolveru koji je ležao u prašini, ali se Jess poput munje zaleti prema njemu i pogodi ga koljenom u bradu. Gorostas se ispruži koliko je dug i širok i ostane ležati.

Will Kelder nije gubio ni trenutka. Uхвати bespomoćnu Melindu za crvene uvojke i povuče je za sobom prema konju koji je stajao uz stijenu. — Pazite na Hanka! — poviče Jess šerifu koji je zapanjeno promatrao što se zbiva i potrči prema drugom konju.

Willow vranac je već zamicao u šumu. Dok je podbadao konja u trk, Jess začuje Melindine očajničke krike.

— Moram ga uhvatiti, pomisli. Sigurno se u šumi, negdje sakrio. Zna da mi ne može pobjeći, pa me hoće iznenaditi.

Gorostasni hrastovi potpuno su zaklanjali nebo. Može biti iza svakog stabla, razmišljao je Jess dok je privezivao Mary. Moram biti oprezan, lukav je taj bandit. Ne smije mi umaći s Melindom. Ta hijena nema hrabrosti

da se suoči s protivnikom u otvorenoj borbi. Nešto mi govori da će me pokušati iznenaditi s leđa.

Jess je pogledavao na sve strane dok je razmicao granje u guštiku. Nije se htio izložiti opasnosti na utrtoj stazi. Pazio je da ne staje na suhe grančice i tako oda svoj položaj. Kroz lišće je prodirala slaba svjetlost.

Uto začuje šuškanje iznad sebe i za djelić sekunde prekasno podigne pogled. Napad je došao odozgo, a ne s leđa, kako je očekivao. Obojica su se otkotrljala u grmlje. Will Kelder je uspio prebaciti konopac preko Jessove glave i sve više ga je stezao. Jessu se počelo mutiti pred očima. Gubio je dah. Pokušavao se osloboditi, ali stisak je postajao sve čvršći. Po drugi put me zaskočio, pomisli. U posljednjem trenutku napipa oči napadača koji mu se kao pijavica pripio uz leđa i počeo ih pritiskati. Will jaukne i stisak popusti.

Jess zbaci konopac s vrata i otkotrlja se od protivnika. Žudno je udisao zrak punim plućima. Nasloni se na golemo drvo, čekajući da mu se razide crnilo pred očima.

— Pazi, Jesse! — trgne ga preplašeni krik djevojke na koju je u borbi gotovo zaboravio.

Instinktivno odmakne glavu. U kori drveta zatreperi nož: Will nije gubio vrijeme. Jess odskoči u stražu.

Melindi se činilo da su i Jess i Will u istom trenutku izvukli revolvere i opalili. Zatim otađoše nepomični — činilo se cijelu vječnost — a onda se Will, s izrazom iznenađenja na licu, sruši u travu.

— Oh, Jesse, tako sam sretna! — poviče Melinda trčeći prema njemu i baci mu se oko vrata. Zatim se naglo odmakne i, zbunjena, nastavi pomalo hladno: — Hvala ti što si me spasio!

— Nema na čemu — odvrati Jess — također zbunjeno. — Da vidimo što se događa kod rudnika!

* * *

Kad su izašli na čistinu, šerif McCoy i njegova kći potrčaše jedno drugom u zagrljaj. Stari Adams je stajao u blizini s dvocijevkom u rukama i s velikom čvorugom na čelu. Jednim okom je pogledavao Hanka Keldera.

— Brat ti je izbjegao vješala, ali ti nećeš lako — obrati mu se Jess. — Za njega će se pobrinuti pogrebni poduzetnik.

— Već sam ti rekao da ćeš federalnom sucu — mrgodno će šerif. — A tebi, mladiću, hvala što si mi spasio kćer! Dobro si došao u Sokoru.

— I ja sam ti dužnik, Reynoldse — zakriješti Adams. — Spasio si i mene i rudnik od ovih zlikovaca. Ostani u Sokori i pridruži mi se u rudniku! Ondje ima dovoljno za obojicu, a ja ću ti pokazati novu žilu. Koliko ondje ima, he, — e... — smješкао se starac.

— Ne znam — nećkao se zbunjeno Jess — već sam prilično zakasnio. Velika stada iz sjevernih ravnica ne čekaju...

— Zaboravi stada! — prekine ga šerif. — Sokori trebaju mladi, poduzetni ljudi, a ako se udružiš s Adamsonom, nećeš više nikada morati goniti stoku. Osim toga, mislim da ni Melindi ne bi bilo pravo da nas tako naglo napustiš. Je li tako, kćeri?

Crvenokosa ljepotica porumeni do ušiju i jedva vidljivo se nasmiješi. Na te šerifove riječi Jessu se rodni New Orleans učini silno dalek, a Sokora istog trena postane grad neodoljivih čari. Vitka prilika Meksikanke Manuelite stane se nepovratno udaljavati preko pjeskovitih prostranstava Sierre.

U PRIPREMI:

Bill Burchardt:

LAKA KONJICA

Izašao je novi broj revije

naš strip

Ako ga nemaš, potraži ga
ODMAH!

